VIEȚILE ANTERIOARE ALE SPIRITULUI

Autor: **NINA PETRE**

Volumul 8

Serie nouă

Editor: Răzvan Alexandru Petre

SPIRITUS.RO

Bucureşti, 2019

MĂRTURII DESPRE KARMĂ, DESTIN, REÎNCARNARE

Studii de caz in extenso
Serie nouă

Până acum, am publicat studiile vieţilor anterioare ale spiritelor unor persoane din România în şapte volume. Volumele anterioare nr. 1, 2, 3, 4, 6 şi 7 încheie „prima serie”. Volumul nr. 5 (o „mini-serie”) cuprinde un număr de mărturii similare, fiind primele publicate online.

Prezentul volum, nr. 8, începe o altă serie de episoade spirituale însoţite de comentariile clienţilor, pentru care aceştia şi-au dat acordul de a fi publicate, sub pseudonim. Şi acestea au fost publicate întâi pe website-ul nostru, www.spiritus.ro.

Multe dintre episoadele spirituale nu au mai fost publicate online, ci le puteţi citi aici în premieră. Ne referim la George (ep. 4 – 7), Vanessa (ep. 11 – 18) şi Andu (ep. 5 – 7).

Sunt prezentate vieţile antecesorilor spirituali (în ordine inversă cronologică, cu elemente istorice), precum şi reacţiile destinatarilor.

Lista studiilor de caz (volumul 8 – serie nouă I):

Total cazuri: 49

ALIN

Prezentare

A trecut un an de la moartea tragică a lui ALIN. Băiatul de 16 ani, elev de liceu, traversa strada grăbindu-se, zi de zi, să ajungă mai repede acasă. Pe data de 1 iunie 2016, când toată ţara sărbătorea Ziua Copilului, viaţa lui ALIN a fost distrusă de o maşină grăbită ca victima ei. Trupul băiatului, zdrobit, şi-a pierdut puterea de a mai trăi. Mama lui ALIN, Cristina, mă cunoştea de multă vreme. Disperată şi nedumerită, m-a rugat să cercetez cauzele morţii premature a copilului său. Aşa a ajuns cel care fusese băiatul bun şi ascultător, ALIN, erou al acestui capitol. Am găsit un răspuns la întrebarea chinuitoare pentru părinţii lui: de ce le-a murit copilul? Vi-l spun şi dumneavoastră: ALIN fugea disperat de teama unor traficanţi de droguri, care îl ameninţau că îl vor nenoroci în bătaie dacă nu le va cumpăra "marfa". Nu avusese curajul să le spună părinţilor ce dramă trăia.

Nina Petre
9 iunie 2017

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

1 ⭘ Pierre Valdy (1856-1916)

2 ⦿ Lola (1788-1821)

Episodul 1 - PIERRE

Eroul povestirii este francezul PIERRE VALDY, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1856-1916. PIERRE s-a născut în oraşul Marsilia, port la Marea Mediterană.

Părinţii lui, Leonard şi Annelise, îl aveau numai pe el. Leonard îşi întreţinea soţia şi fiul prin activitatea de medic chirurg în marele spital din oraş. PIERRE s-a obişnuit încă din anii şcolii generale să îşi viziteze tatăl la spital, simţindu-se atras de chirurgie, pe care o considera o adevărată artă.

În ultima clasă a şcolii generale, a renunţat la idealul de a deveni medic, orientându-se spre liceul de marină militară care funcţiona în oraşul său. Se gândea că în anii de liceu va avea timp să se pregătească pentru admiterea la Medicină dacă în Marină nu se va simţi bine. Ceea ce a studiat şi a practicat în perioada liceului i-a plăcut foarte mult, crezând că marinarii se bucurau de mai multă libertate decât medicii din spitale. A terminat liceul la 19 ani, în 1875, find trimis de urgenţă cu un vas militar în misiuni de patrulare de-a lungul coastei franceze.

De aproape 5 ani, ţara lui, Franţa era o republică. În 2 septembrie 1870, împăratul Napoleon III capitulase în bătălia de la Sedan şi fusese luat prizonier, ca urmare a Revoluţiei pariziene din 4 septembrie 1870. Împăratul a fost declarat destituit şi s-a proclamat cea de-a Treia Republică franceză, care a durat până în 1940.

Marinarul militar PIERRE Valdy s-a căsătorit la 28 de ani, în 1884, cu profesoara de limba engleză Rita Servil, o tânără în vârstă de 25 ani, angajată a unui liceu din Marsilia. După ce a pierdut câteva sarcini, medicii i-au spus Ritei că nu va putea avea niciodată copii. PIERRE s-a resemnat, fiind prea ocupat cu activitatea lui navală. Se gândea că nu va trăi mult, din cauza deselor pericole întâlnite în misiunile sale de luptă. În 1914, când a izbucnit Primul Război Mondial, avea 58 de ani.

În 28 iunie 1914, la Sarajevo, arhiducele Franz Ferdinand de Habsburg a fost asasinat de terorişti sârbi. Ca urmare, Austria i-a trimis Serbiei un ultimatum dur, apoi a invadat-o în 28 iulie. Imediat s-au dezlănţuit clauzele alianţelor care legau între ele principalele puteri europene. Tripla Alianţă era formată din Austria, Germania şi Italia. Tripla Înţelegere, Antanta, cuprindea Anglia, Franţa şi Rusia. Germania i-a declarat război Rusiei la 1 august. Acest pas a determinat mobilizarea Franţei şi declaraţia de război a Germaniei către Franţa, pe 2 august.

Flotă militară franceză a participat la războiul naval pe Marea Mediterană, Marea Mânecii şi Marea Nordului. În 1915, Germania şi-a intensificat lupta cu ajutorul submarinelor, declarând la 4 februarie apele teritoriale britanice drept zonă de război, cu posibilitatea scufundării oricăror nave, chiar şi de mărfuri sau neutre. Pe data de 31 mai 1916, flota germană din Marea Nordului a provocat mari pierderi flotei engleze în luptele din apropierea peninsulei daneze Jütland. Totuşi, nu a reuşit să îi ia Angliei supremaţia pe mare.

Crucişătorul militar francez pe care lupta PIERRE Valdy a fost trimis în ajutorul flotei britanice. La intrarea în apele Mării Nordului, nava a

fost lovită de pe un submarin german. Explozia puternică de la bord a ucis echipajul, urmând scufundarea inevitabilă a navei franceze.

Sfârşitul dramatic al ofiţerului PIERRE, prin spulberarea trupului în momentul exploziei, a produs spiritului său o traumă pe care cu greu şi-a depăşit-o. Acest spirit are o structură karmică dificilă, ca urmare a multor antecesori cu mari probleme de comportament în care a fost întrupat. Într-un fel, PIERRE a fost scutit de soarta să devină prizonier de război sau să fie mutilat ca mii de luptători din Primul Război Mondial.

Nina Petre,
31 octombrie 2016

COMENTARIILE CRISTINEI, MAMA LUI ALIN

„Doamna Nina, vă mulţumesc pentru ajutorul pe care mi-l daţi şi efortul pe care îl depuneţi. Nu ştiu de ce Alin şi-a ales astfel de misiuni de întrupare. Sincer, este destul de greu pentru mine să înţeleg cum funcţionează legea karmei. Ce aş vrea poate să mă lămuriţi dumneavoastră,dacă Pierre a fost aşa, cum de Alin nu a avut pic de agresivitate, nu putea să răspundă agresiunilor colegilor din şcoală, nu dorea nimic de la nimeni (dacă cineva îi oferea ceva, nu primea, uneori îi spuneam eu să primească) nu cerea nimic nici de la noi, decât necesităţi şcolare (bineînţeles că nu i-a lipsit nimic), dacă cineva vroia ceva de la el, îi oferea imediat, lua toate lucrurile care se întâmplau în serios. Când era mic, de la doi ani până a mers la şcoală, când ieşeam afară, aveam o bisericuţă lângă noi, şi nu exista să ieşim afară fără să intrăm în curtea bisericii să mergem la Doamne-Doamne. Era desăvârşit, responsabil, serios... Poate pentru că a stat 83 de ani în planul spiritual şi reuşise să expieze toate aspectele rele din viaţa lui Pierre?

Mă interesează dacă puteţi investiga ce a făcut în plan spiritual în aceşti 83 de ani? Este un spirit albastru sau roşu? Îmi amintesc că avea 3-4 ani şi ne uitam amândoi la tv la o emisiune cu o femeie care avea 4 copii cu 4 bărbaţi şi ultimul bărbat nu şi-a recunoscut copilul, iar când a auzit, Alin a izbucnit în plâns şi a zis: "Nenorocitu' nu a vrut copilul"; abia am reuşit să-l liniştesc. Acum, la liceu, colegii aveau relaţii pasagere cu colege de la clasa de ştiinţe, el nu a putut să facă ca ei. Pe prima prietenă, pe care şi-o făcuse de două luni, el a tratat-o cu cea mai mare seriozitate. O iubea."

Cristina
2 noiembrie 2016

„Aşa cum mi-aţi spus, vi-l zugrăvesc pe copilul Alin. La naştere a făcut o criză puternică de icter, apoi a rămas cu o sensibilitate la bilă, a făcut de două ori dischinezie biliară. La două luni a spus de două ori "mama". A vorbit normal, a mers la 11 luni, ca orice copil normal. De bebeluş a fost foarte frumos şi până a plecat. Îi plăcea umorul, avea doi ani şi ceva şi urmărea serialul "Leana şi Costel" cu Vacanţa mare. Râdea până nu mai putea, că mă întrebam ce o înţelege. El însuşi uneori era ironic, dar niciodată pe seama defectelor personale. Deşi nu vorbea prea mult, când o făcea, foarte des emitea judecăţi de valoare, tot timpul gândea mai matur decât vârsta la care era. A fost foarte cuminte, nu prea se adapta la şcoală cu colegii, îmi spunea că îl enervează că sunt gălăgioşi în timpul orelor şi îl distrag, nu suporta zgomotele, nu suporta să audă persoane care se certau, îşi punea mâinile la urechi. Nu prea a avut abilităţi nici cu mâinile şi nici sportive. Acum câţiva ani m-a întrebat "Mama, eu de ce nu am niciun talent?" şi i-am explicat că copiii talentaţi sun puţini şi că majoritatea ne găsim vocaţia mai târziu. Îi plăcea matematica, biologia şi acum zicea că vrea să meargă la universitate să studieze istoria. Eu şi taică-su i-am spus că nu este o profesie din care să trăiască, iar diriga, care era profa de matematică, i-a spus că el are o minte logică şi că ar trebui să meargă la politehnică şi istoria să o ţină ca hobby.

Era foarte cinstit, iubea adevărul, nu era ataşat de nimic material, nu s-a jucat cu jucării, stătea mult la calculator (de aici a învăţat limba engleză), la liceu era la clasa de mate-info, profil intensiv engleză. Era foarte precaut, uneori nu se hotăra prea repede în decizii, era ezitant. La liceu s-a integrat bine în colectiv, asta datorită Dirigăi, care a reuşit să facă din copii, îngeri. Le-a dezvoltat spiritul de echipă, de cooperare, i-a învăţat să se respecte şi să se iubească. Cât a stat Alin la spital (9 zile) în moarte cerebrală, copiii din clasa lui şi alte două clase de fete de la ştiinţe au stat continuu pe holurile spitalului împreuna cu Diriga, profa de engleză şi de biologie. Niciodată nu s-a certat cu cineva, îmi spunea că "Mama, sunt proşti nu ştiu ce fac". La generală îl necăjeau copiii şi eu îi ziceam: "Reacţionează şi tu, că altfel te vor necăji mereu". La priveghi, un coleg a stat afară şi plângea continuu şi naşa lui Alin s-a dus la el şi l-a întrebat de ce plânge aşa. El i-a spus: "Pentru că îmi pare rău că îl necăjeam în fiecare zi, că vroiam să îl fac să reacţioneze, că îl iubeam şi îmi părea rău că se lasă jignit de alţii. Acum îmi pare rău că l-am supărat uneori". Cu un an înainte să plece vroia să-şi facă o prietenă. Cu o seară

înainte de accident a venit la mine în cameră şi m-a întrebat: "Îţi place prietena mea?" şi i-am spus că da, că este la fel ca şi el, liniştită, apoi ne-am pupat şi îmbrăţişat. Cam acesta a fost copilul Alin.”

Cristina
12 octombrie 2016

Episodul 2 - LOLA

Eroina povestirii este spaniola LOLA MANIDES, a cărei viaţă s-a desfăşurat între anii 1788-1821. LOLA s-a născut în localitatea Palomas, situată în regiunea Extremadura, la sud de Merida.

Părinţii LOLEI, Manolo şi Estela, aveau două fete. LOLA era cu 4 ani mai mică decât Ulira. Familia Manides trăia modest, din comerţul cu fructe practicat de cei doi părinţi. Fetele au urmat cursurile şcolii generale din Palomas, iar după aceea s-au gândit la măritat. Ulira s-a căsătorit la 16 ani cu un militar din Merida, prin intermediul căruia LOLA a făcut cunoştinţă cu un artist şi patron de circ ambulant.

Abia împlinise 15 ani când s-a îndrăgostit de frumosul Gueño Suabes. La 26 de ani, Gueño a răpit-o pe LOLA, ducând-o în casa lui din Merida, unde au făcut nunta, cu ajutorul Ulirei şi al soţului acesteia. Părinţii lui Gueño locuiau în Portugalia şi nu au ajuns la nuntă. Manolo şi Estela, disperaţi de plecarea celor două fete, au vândut tot ce aveau în Palomas, apoi s-au mutat în Merida, pentru a-şi putea ajuta fetele.

Fascinată de munca artiştilor de circ, LOLA a învăţat tot ce i-a fost permis. Ar fi dorit să evolueze la trapez, dar vârsta înaintată nu i-a ajutat corpul să facă efortul necesar. S-a mulţumit cu gimnastica la sol, dresura de papagali şi altele. Gueño o iubea foarte mult şi o admira pentru dorinţa ei de a se menţine ca membră în trupă lui de artişti. Plecau în lungi turnee prin ţară, cunoscând viaţa grea a poporului spaniol.

La data naşterii LOLEI, în Spania domnea regele Carol IV (1788-1808), membru al dinastiei de Bourbon. La 19 martie 1808, a fost obligat să abdice în favoarea fiului său Ferdinand VII. Acesta a domnit între 19 martie şi 5 mai 1808. Prin acordul franco-spaniol de la Bayonne, din 5 mai 1808, Ferdinand VII a renunţat la tronul Spaniei în favoarea tatălui său, Carol IV. La rândul său, Carol IV a renunţat la tron în favoarea lui Napoleon I. Acesta l-a numit în 6 iunie 1808 pe fratele său, Joseph Bonaparte, ca rege al Spaniei, iar pe Ferdinand VII l-a închis în castelul

Valencey. Între 1808 şi 1813, Spania a fost ocupată de trupele franceze. Joseph Bonaparte a domnit în Spania între 1808 şi 1813, cu numele de Joseph I.

În urma eliberării teritoriului Spaniei de sub dominaţia trupelor franceze, în noiembrie 1813, Napoleon I l-a eliberat din captivitate pe Ferdinand VII, redându-i coroana. Reintrarea lui Ferdinand VII în Madrid, la 22 martie 1814, a marcat restaurarea dinastiei de Bourbon. El a domnit până în anul 1833.

Pustiirea ţării de către trupele napoleoniene a lăsat urme dureroase în viaţa şi sufletul fiecărui spaniol, fie că era sărac, fie că era bogat. Până în 1821, când LOLA Suabes a încetat din viaţă, Spania încă se mai străduia să îşi vindece rănile provoate de Napoleon şi armata sa.

Gueño muncea din greu pentru a-şi menţine circul pe linia subzistenţei. Călătoreau zi şi noapte, străbăteau ţara în lung şi lat, dădeau spectacole în oraşe şi la ţară, peste tot unde erau primiţi cu amabilitate. Din cauza vieţii peste măsură de obositoare şi a eforturilor fizice în gimnastica la sol, LOLA nu a reuşit să păstreze nicio sarcină. Deşi Gueño îşi dorea să aibă măcar un copil împreună, visul său frumos nu s-a împlinit.

Bărbatul avea 44 de ani când LOLA a fost împuşcată în plin spectacol, pe o scenă improvizată în Merida. De câteva săptămâni, un aventurier tânăr cu ceva bani în buzunare se ţinea pe urmele circului, peste tot pe unde poposiseră artiştii. Reveniţi în Merida, şi-au pregătit un nou spectacol. Aventurierul îi trimisese veste de mai multe ori LOLEI, prin servitorul său, că o vrea de amantă. Gueño l-a întâmpinat pe aventurier în seara cea nefastă, nelăsându-l să se apropie de scenă. I-a spus nenorocitului că soţia lui nu era de vânzare. De la mare distanţă, glonţul pornit din pistolul criminalului a lovit-o pe LOLA drept în inimă. Moartea a survenit instantaneu, sub privirile îngrozite ale celor de faţă. Asasinul a fost prins imediat de mulţimea furioasă şi dat pe mâna jandarmilor. Judecat de urgenţă, a primit drept pedeapsă închisoarea până la sfârşitul vieţii. A murit în închisoare după câţiva ani, bolnav de tuberculoză.

Spiritul LOLEI, urmărit ani la rând de cel al criminalului Gerosio, a avut multe necazuri din cauza lui, fie că era întrupat, fie că se afla liber în astral.

Întrupându-se în Alin, nefericitul spirit a înţeles că nu îl va putea proteja pe băiat de răzbunarea rivalului său. Nici măcar nu a fost în stare să îi stimuleze lui Alin intuiţia şi instinctul de autoapărare atunci când

maşinile de pe stradă îi ameninţau viaţa. Prin moartea violenta a lui Alin, a decăzut din poziţia onorabilă în care se afla după dispariţia fizică a LOLEI.

Nina Petre,
15 noiembrie 2016

COMENTARIUL CRISTINEI, MAMA LUI ALIN

„Am citit karma 2 şi am unele nelămuriri:

1. Nu am înţeles de ce a retrogradat spiritul lui Alin după această moarte prin accident de circulaţie?

2. În momentul când Alin a traversat strada, spun martori că el a fost claxonat de alte maşini şi nu a auzit nimic, s-a dus drept în maşină. Este posibil ca el să fi fost într-o stare modificată de conştiinţă sau poate să fi fost scos din corp înainte de impact, că numai aşa îmi explic cum nu a văzut şi nu a auzit nimic. Poate mă puteţi ajuta să înţeleg cum s-a întâmplat.

Apoi vreau să vă spun că Alin a avut un papagal pe care, într-o zi când ne-am întors acasă, l-am găsit mort în cuşcă. A plâns foarte mult şi a mers cu taică-su şi l-au înmormântat. Mă gândesc că această iubire pentru papagal venea din viaţa Lolei, care s-a ocupat de papagali.

Acum câteva zile, soţul meu l-a visat că a venit la el foarte speriat şi i-a spus: "Tata, mă urmăreşte un om foarte rău" şi taică-su i-a zis să meargă în apartamentul cuiva şi să se ascundă acolo, dar Alin i-a spus că nu poate, că îl găseşte mereu după buletin. Era spiritul acelui aventurier care aţi spus că îl urmăreşte din viaţa Lolei? Dacă este aşa, vă rog să vorbiţi cu ghizii spirituali ai acelui spirit să-l lămurească să-l lase în pace. Căci mă gândesc că Alin se poate reîncarna în orice condiţii, numai să scape de acel spirit. Aş vrea din toată fiinţa mea să-l puteţi ajuta. În plan astral nu sunt nişte instanţe?! cum de permit ca nişte spirite neevoluate să hărţuiască alte spirite fără vină?!

Vă mulţumesc şi sper să-l puteţi ajuta.”

Cristina,
27 noiembrie 2016

GEORGE

Prezentare

GEORGE s-a mutat în Anglia pentru a-şi găsi împlinirea vieţii. A lucrat ani mulţi în comerţ, iar acum are un job într-o fabrică. La 42 de ani, afirmă că în urmă cu un an şi jumătate "s-a trezit", înţelegând ceea ce se numeşte spiritualitate. Şi-a format o părere legată de reîncarnare şi lumea spiritelor după ce a văzut filme documentare, a citit numeroase cărţi şi articole de pe diverse site-uri. Probleme mari de viaţă nu are şi nici duşmani. Este sănătos şi fericit împreună cu familia lui. Simte însă că are o sarcină de îndeplinit în această viaţă şi doreşte să acumuleze cât mai multe informaţii ca să poată merge înainte pe drumul cunoaşterii de sine.

Nina Petre
17 mai 2017

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

1 ⭘ Gilbert Saben (1878-1927)

2 ⭘ Muhammad (1803-1840)

3 ⦿ Carmen Issos (1702-1758)

4 ⭘ Kroleigh (1611-1674)

5 ⦿ Narke (1506-1569)

6 ⦿ Rayal (1416-1461)

7 ⭘ Rarrun (1310-1358)

Episodul 1 - GILBERT

Episodul spiritual nr.1 îl are ca erou pe francezul GILBERT SABEN, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1878-1927. GILBERT s-a născut în oraşul Bordeaux. Părinţii lui, Victor şi Cesarine, aveau doi băieţi.

GILBERT era cu 3 ani mai mare decât François. Avocatul Victor Saben era renumit în Bordeaux prin corectitudinea şi seriozitatea cu care îşi făcea meseria. Cesarine, soţia lui, absolventă de pension, avea propria afacere, un mic salon de înfrumuseţare pentru femei. Copiii au fost cuminţi şi buni la carte. După anii de liceu în Bordeaux, François a urmat studii juridice, ajungând coleg de avocatură cu tatăl său.

Pe GILBERT soarta l-a îndemnat spre o viaţă plină de pericole şi aventuri care l-au adus în pragul morţii. A preferat să urmeze cursurile unui liceu militar, la îndemnul bunicului Antoine, tatăl lui Cesarine. Băiatul era voinic, ambiţios, pornit spre bătaie când colegii îl necăjeau cu ceva. Toată lumea îi spunea GILL. La 18 ani, după terminarea liceului, a fost înrolat într-un batalion care efectua misiuni de supraveghere şi apărare în sudul Franţei. Situaţia politică dintre Franţa şi Spania era tensionată.

La 27 de ani, în 1905, GILBERT s-a căsătorit cu frumoasa Isolde Villagret, o fată de 17 ani, fiica unui camarad de arme, bun prieten cu el. Din iubirea lor a rezultat o fetiţă, Madeleine, născută de Isolde la 21 de ani. Fetiţa avea un an când părinţii s-au pregătit de plecare şi şedere îndelungată în nordul Africii. Spre sfârşitul anului 1910, au ajuns în oraşul marocan Fes (Fez), unde guvernul Franţei trimitea numeroase trupe de ocupaţie.

În anul 1830, Franţa reacţionase la ajutorul acordat de Maroc rezistenţei algeriene conduse de revoluţionarul Abd el-Kader, producând o gravă înfrângere forţelor marocane. În 1880, Tratatul de la Madrid încheiat între marile puteri europene a garantat independenţa Marocului. În anii 1904-1906 a avut loc prima criză marocană franco-germană, încheiată cu conferinţa de la Algeciras. Marocul a fost pus sub control internaţional.

În 1911, s-a produs a doua criză marocană. Oraşul Fes (Fez) a fost ocupat de trupe franceze. Germanii au ripostat cu o luptă navală în apropierea localităţii Agadir. În 1912, prin Convenţia de la Fes, Franţa şi-a asigurat propriul protectorat asupra celei mai mari părţi din teritoriul Marocului. Spania a preluat controlul asupra litoralului de nord.

Ofiţerul francez GILBERT şi-a stabilit familia în oraşul Fes, bine protejat de trupele franceze. În timp ce el pleca în numeroase misiuni de luptă, Isolde îşi creştea fiica. Madeleine a învăţat carte în limba franceză la şcoli înfiinţate în oraş destinate copiilor forţelor de ocupaţie.

În cei aproape 17 ani cât a locuit GILBERT în Maroc, pe tronul ţării s-au aflat patru sultani ce aparţineau dinastiei Alawite (Alauită) a

Filalilor: Moulay Hassan I ibn Mohammed (1873-1894); Moulay Abd al-Aziz ibn Hassan (1894-1908); Moulay Abd al-Hafiz ibn Hassan (1908-1912); Moulay Youssef ibn Hassan (1912-1927). În anul 1927, când sultanul Moulay Youssef ibn Hassan a fost înlăturat de la putere, eroul nostru francez a încetat din viaţă, la doar 49 de ani.

În 1920, a izbucnit revolta populară a marocanilor împotriva forţelor de ocupaţie franceze şi spaniole, condusă de Abd el-Krim. Timp de aproape 7 ani, Muhammad ibn Abd el-Krim, şeful naţionalist marocan, a condus rezistenţa triburilor berbere din regiunea munţilor Rif. A fost obligat să se predea şi să plece în exil. În războiul purtat împotriva revoluţionarilor marocani, militarii francezi au fost nevoiţi să colaboreze cu cei spanioli pentru a păstra supremaţia celor două ţări pe teritoriul Marocului.

La începutul anului 1927, GILBERT a fost împuşcat în piciorul drept de către un combatant berber. Cele două gloanţe, ajunse la os, nu au putut fi extrase. GILBERT a refuzat amputarea piciorului. După o lună de chinuri mari, septicemia l-a răpus, viaţa lui oprindu-se. Şi-a suportat durerile ca un adevărat militar, curajul dovedit pe câmpurile de bătălie dovedindu-se şi în lupta cu boala. A pierdut lupta împotriva morţii.

Îngropat într-un cimitir din Fes, mormântul i-a fost dat uitării după plecarea grăbită a soţiei şi a fiicei spre Franţa. Au fost trimise în ţara lor printr-un ordin al comandantului plutonului din care făcuse parte GILBERT. Isolde avea 39 de ani când a revenit în Bordeaux, regăsindu-şi cu bucurie vechea casă, părinţii şi socrii. Madeleine, la 18 ani, era o domnişoară cultă şi distinsă, bună cunoscătoare a limbilor spaniolă şi arabă, chiar şi a dialectului berber vorbit în zona de nord-vest a Marocului. Bunicul Victor a măritat-o repede cu un tânăr notar în care avea multă încredere. Isolde s-a recăsătorit la 45 de ani cu un pictor din Bordeaux.

Nina Petre
22 decembrie 2016

COMENTARIUL LUI GEORGE

„Iată că, după destule zile aglomerate, reuşesc să scriu răspunsul la mesajul dumneavoastră în care este prezentată viaţa francezului Gill.

În primul rând, vreau să vă spun că mesajul a avut un impact mare asupra mea. Nu numai datorită conţinutului mesajului, ci şi faptului că mi-aţi răspuns confirmând anumite aspecte pe care le ştiam despre mine.

Orice ar fi fost, important e că, de când am primit mesajul şi până azi, am parcurs o nouă etapă de informare în legătură cu întrebările de bază: cine sunt, ce caut aici, de ce etc. Pentru asta vă mulţumesc.

Înainte de a primi mesajul cu karma 1, i-am spus soţiei că eu cred că anterior vieţii acestea am fost soldat. În mintea mea, eu mă vedeam soldat în Grecia antică, dar esenţial e că am simţit asta. Când eram tânăr, cunoşteam sute de moduri în care un om poate fi omorât şi eram conştient că nu e bine să fac asta şi ăsta a fost motivul pentru care am evitat mereu conflictele. Dar au fost şi cazuri când, independent de gândirea mea conştientă, părăseam unele locuri sau anturaje aparent fără un motiv bine întemeiat, pentru a afla a doua zi ca în urma mea au izbucnit conflicte sau bătăi.

Copil fiind, aveam un joc cu unii prieteni în care ne alegeam un alt nume. Ceva de genul : "Dacă ai fi putut să-ţi alegi numele la naştere, ce nume ai fi dorit să ai?" Eu ţin minte că mi-am dorit să mă cheme Victor. Mi se părea că numele ăsta reprezintă înţelepciune şi putere.

În ultimul an, după ce am tot citit materiale despre reîncarnare, suflet, karma, am încercat să-mi folosesc mintea să potrivesc informaţiile într-un model logic, chiar dacă aşa ceva nu este posibil. Doar pentru exerciţiu mental. Oricum, în urma acestui exerciţiu, mi-a reieşit într-un mod în afara logicii că am suferit mult în ultima viaţă înainte de a muri. Eu mă gândeam la o boală de plămâni sau cancer. După ce am citit despre Gill, mi s-a părut că se face lumină în privinţa asta.

Mai vreau să vă spun că acum am o părere despre semnificaţia karmei diferită de cea avută înainte de a vă scrie primul mesaj de acum o lună şi ceva. Iniţial, credeam că această karmă e ca o pedeapsă care trebuie ispăşită, un fel de contor de plusuri şi minusuri care trebuie contrabalansate după o regulă stabilită de către sufletul meu împreună cu ghizii spirituali. Acum îmi dau seama că e doar o directivă, un traseu de urmat, o ghidare pentru a ajunge cât mai aproape de scopul fiecărui suflet înainte de încarnare: trezirea conştiinţei în timpul vieţii.

Cert e că în viaţa asta am parcurs o bună parte din drumul necesar deplinei conştientizări şi o parte o datorez lui Gill. Dar mai e încă destul de parcurs, pentru că încă nu am terminat.

După ce am reflectat asupra vieţii lui Gill, pot să afirm următoarele: a fost cam încet la minte, a avut multe vicii, a ucis oameni, şi-a neglijat familia, şi-a invidiat fratele şi, mai presus de toate astea, a fost foarte îngâmfat. Dar cu toate acestea, cred că a avut un bun simţ al umorului,

un mare devotament pentru apropiaţii săi şi a reuşit să învingă frica de orice fel.

Dintre toate astea, cel mai important lucru pe care l-am moştenit din viaţa anterioară este modalitatea de a învinge frica de orice natură şi rezistenţa la durere. Din păcate, am moştenit şi viciile şi egoul supradimensionat.

Până acum, am reuşit să păstrez lecţiile despre controlul fricilor şi al temerilor de orice natură, am rezolvat problema viciilor (mi-au trebuit 25 de ani) şi ego-ul este mult redus, dar încă există.

În legătură cu piciorul drept, deja îl protejez. Pe la 23 de ani am avut o ruptură de muşchi la gambă şi am suferit vreo câteva luni.

Porecla de Gill nu are vreo legătură cu porecla pe care am avut-o în tinereţe. Mi se spunea Bică."

George,
3 ianuarie 2017

Episodul 2 - MUHAMMAD

Episodul spiritual nr.2 îl are ca erou pe irakianul MUHAMMAD, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1803-1840 (secolul 19). MUHAMMAD s-a născut în modesta casa a părinţilor lui, situată la marginea străvechiului oraş Karbala. Acesta se află între lacul Milh şi fluviul Eufrat (Furat).

Abdullah şi Alemde au avut şapte copii. Trei fetiţe şi un băiat au murit în urma contactării unor infecţii grave, frecvente în oraş an de an. Au supravieţuit trei băieţi. MUHAMMAD, mijlociul, era cu 4 ani mai mic decât Arnal, iar Yussuf avea cu 6 ani mai puţin decât MUHAMMAD. Negustorul ambulant Abdullah şi nevasta lui, Alemde, şi-au trimis copiii la şcoala patronata de moschee pentru a urma cele 5 clase obligatorii. După terminarea studiilor, au ajuns cu toţii negustori, ca tatăl lor. Întreaga familie era de religie musulmană şiită.

Cucerirea arabă s-a produs în Mesopotamia între anii 635-637, ţara primind numele de Irak. Odată cu fondarea oraşului Bagdad, în anul 762, şi mutarea în acest oraş a Califatului Arab, Irakul a devenit nucleul unui nou imperiu, centru politic şi cultural al lumii arabe, până la prăbuşirea acestuia sub loviturile năvălitorilor mongoli (începute în 1258). Între anii

1534 şi 1918, Irakul a reprezentat o provincie pustie şi săracă a Imperiului Otoman.

În perioada vieţii lui MUHAMMAD (1803-1840), pe tronul Imperiului Otoman s-au aflat patru sultani ce aparţineau dinastiei osmane: Selim III (1789-1807); Mustafa IV (1807-1808); Mahmud II (1808-1839); Abdul-Medjid I (1839-1861). Turcii otomani (osmanlâi) au transformat Irakul într-o posesiune feudală, menţinând-o în această stare timp de 4 secole. Începând cu secolul 18, o serioasă piedică în dezvoltarea ţării a constituit-o expansiunea capitalului englez, care s-a intensificat în secolul 19.

După absolvirea anilor de şcoală primară islamică, MUHAMMAD a intrat ca ajutor în caravana tatălui său, Abdullah. Acesta, beduin din tată în fiu, a renunţat la viaţa de nomad după căsătoria cu draga lui Alemde. Cei trei fii ai lor le-au urmat exemplul, construindu-şi case şi căsătorindu-se cu câte o singură fată. Existenţa fiecărei familii a fost asigurată prin comerţul ambulant, transportându-se mărfurile pe spinarea cămilelor şi catârilor.

MUHAMMAD s-a căsătorit la 25 de ani cu o fetiţă de 15 ani, fiica unui negustor din Karbala. Yame a născut primul copil la 18 ani, aducând-o la lumina zilei pe unica lor fiică, Oyleh. După 3 ani, a apărut primul băiat, Radug. Fiul cel mic, Sukdun, s-a născut când mama lui avea 26 ani.

MUHAMMAD lipsea multe zile pe an, fiind plecat cu caravana lui formată din 20 cămile, 16 catâri şi câţiva bărbaţi. Plecaţi din Karbala, se îndreptau spre sud, de-a lungul Eufratului, popasul final fiind în oraşul Basra. Aici achiziţionau fructe de curmali, bivoli, cămile, peşte sărat, perle culese de pe coasta Golfului Persic, mirodenii aduse de marinari din Orientul Îndepărtat. Făcând calea întoarsă, se îndreptau spre Karbala, unde lăsau o parte din mărfuri. După câteva zile de odihnă, porneau spre Bagdad cu sacii plini de orz, orez, mei, porumb, tutun, bumbac, susan, condimente şi perle.

Cu banii primiţi la nuntă, MUHAMMAD îşi cumpărase o fermă situată la mică distanţă de Karbala. Pământul roditor era lucrat de ţărani plătiţi cu ziua. Aceştia foloseau ca unelte plugul de lemn cu brăzdar de fier, săpăliga, secera. Cerealele, tutunul, bumbacul şi susanul vândute în Bagdad proveneau din ferma lui. Tot pe terenurile sale, muncitorii agricoli creşteau oi şi capre. Familia lui MUHAMMAD se hrănea şi cu peşte recoltat în apa lacului Milh.

Casa lui era construită din lut, cu o singură încăpere, acoperişul plat fiind înconjurat cu un gard de lut. MUHAMMAD purta pantaloni de pânză lungi până la glezne, cămaşă, caftan în dungi şi o basma triunghiulară numită "kufia". Ca încălţăminte, folosea sandale de piele. Yame purta şalvari, o cămaşă-rochie lungă, o legătură peste frunte şi un şal de culoare închisă. Iarna, la îmbrăcăminte adăuga un caftan sau o manta numită "aba".

Hrana obişnuită în familia lui MUHAMMAD consta din curmale, lipii de orz nedospite, o fiertură groasă din porumb sau orez, plus ceai. La acestea se adăugau legumele crude şi fierturile de legume, laptele acru şi brânza. Yame şi Oyleh ştiau să prepare mâncăruri tradiţionale cu carne, legume şi făinoase cum erau pilaful, un fel de tocană numită "iahni", halvaua etc.

MUHAMMAD ţinea foarte mult ca familia lui să trăiască în belşug, la un nivel superior majorităţii populaţiei sărace din oraş şi de la ţară. Yame şi Oyleh se plimbau prin Karbala îmbrăcate elegant, ca două adevărate doamne. În consecinţă, mai mulţi hoţi de drumul mare i-au pus gând rău negustorului MUHAMMAD şi caravanei sale.

În vara anului 1840, pe când avea 37 de ani, un grup de hoţi cu fetele acoperite şi înarmaţi cu iatagane scurte i-au atacat pe MUHAMMAD şi pe ceilalţi bărbaţi din caravana sa. I-au ucis pe toţi, apoi au luat cămilele, catârii şi toate mărfurile, plecând grăbiţi spre sud. A fost ultimul drum al eroului nostru spre Bagdad. Nu a mai ajuns în marele oraş. Trupurile neînsufleţite ale victimelor, mutilate îngrozitor, au fost găsite întâmplător de beduini. Aceştia au săpat o groapă mare, unde au aruncat toate cadavrele, acoperind-o apoi cu nisip şi bolovani.

Yame, soţia disperată de neîntoarcerea lui MUHAMMAD, a aflat după câteva săptămâni de nenorocirea căzută asupra bietului soţ. Arnal şi Yussuf au pornit la drum spre Bagdad, descoperind într-un târziu locul unde zăceau osemintele fratelui lor. Au ridicat deasupra o colibă de lut unde se puteau adăposti călătorii porniţi la drum lung.

Yame, văduva lui MUHAMMAD, avea 27 de ani când şi-a pierdut soţul. Trebuia să crească mai departe o fetiţă de 9 ani, Oyleh, un băiat de 6 ani, Radug, şi unul de doar un anişor, Sukdun. Timp de un an, şi-a întreţinut copiii din banii, aurul şi perlele rămase de la MUHAMMAD. Yussuf, cumnatul său, i-a făcut cunoştinţă cu un negustor de 35 ani, care a luat-o de nevastă, devenind un tată bun pentru copiii ei.

Pe Oyleh au măritat-o la 15 ani cu un negustor de aur şi argint. Ea a devenit mama a cinci copii. Radug şi Sukdun, purtând în sângele lor

darul negustoriei, au devenit comercianţi talentaţi şi curajoşi ca regretatul lor tată.

Mulţi ani după dispariţia lui MUHAMMAD, amintirea lui s-a păstrat vie în cugetele descendenţilor şi ale tuturor celor care l-au cunoscut. Omenia şi generozitatea lui rămăseseră ca o legendă. Peste tot unde vedea oameni săraci lipiţi pământului îi ajuta cu bani şi alimente. Deşi era un bărbat voinic, dur, bun luptător, familia lui nu cunoscuse bătaia. Pe Yame o considerase o comoară ce trebuia păstrată cu grijă, iar pe copiii lui îi iubise şi îi ocrotise ca şi cum ar fi fost bulgăraşe de aur.

Nina Petre,
5 ianuarie 2017

COMENTARIILE LUI GEORGE

„Am reuşit să identific urmele lăsate de Gilbert în mine şi l-am iertat.

Iar zilele trecute s-a petrecut un lucru care m-a determinat să vă scriu: am reuşit să îmi dau seama că Muhammad ocupă o parte însemnată din ceea ce sunt şi am fost, şi partea respectivă a cerut iertare părţii identificate cu Gilbert. Nu vreau să credeţi că acum sufăr de personalitate multiplă. E ceea ce am simţit. Eu sunt un întreg armonizat şi măcar parţial conştient.

Cu ocazia asta, am să vă scriu despre ceea ce am simţit când am citit karma 2.

Dacă la lecturarea karmei 1 am simţit că a fost o parte neagră în viaţa militarului Gilbert, dar emoţional am simţit doar un sentiment de ruşine, spre sfârşitul lecturării karmei 2, când am ajuns la partea cu tâlharii care au ucis caravana, am simţit un fel de cutremur interior şi aproape mi-au dat lacrimile. Am simţit o furie şi un mare sentiment de pierdere şi jale combinate într-un unic sentiment puternic. Instinctiv m-am gândit că sufletul lui Yame s-a reîncarnat o dată cu mine în viaţa asta şi chiar ştiu cine e. În timp, am identificat că de la Muhammad mi se trage lipsa mea de stăruinţă în acumularea de venituri pentru a nu reprezenta pentru alţii o tentaţie, precum şi ura aproape de nestăvilit faţă de hoţi. Şi tot de acolo, dorinţa de a atinge armonia familială pe care o am acum.”

George
17 martie 2017

„Vă răspund acum în preajma Paştelui pentru că abia acum am reuşit să ajung la o stare emoţională potrivită scrisului în legătură cu teme spirituale. Cu acesta ocazie vă doresc să aveţi parte de bucurie, linişte şi sănătate la sărbătoarea Paştelui şi nu numai.

Vreau să vă spun că, după fiecare mail primit de la dumneavoastră – pe care îl citesc şi recitesc de multe ori –, încep să explorez lumea nevăzută aşa cum pot şi cred eu că e potrivit. Îmi tot vin idei şi impresii şi nu prea am cu cine să le discut. Chiar dacă nu vă cunosc personal, sunteţi una dintre puţinele persoane cu care pot comunica deschis pe tema aceasta a reîncarnării şi a tot ceea ce derivă de aici.

Astfel, după ultimul mail m-am tot gândit la ceea ce mi-aţi scris şi am să vă răspund la unele aspecte din mesaj care mi s-au părut importante.

Partea cu non-violenţa eu am considerat-o şi o consider încă cea mai importantă cale de urmat din viaţa mea. Ţin minte că, de pe vremea când eram tânăr şi citeam mult, mi-a rămas întipărită în minte o expresie dintr-o carte: 'Violenţa este ultimul refugiu al celor incompetenţi.' Am învăţat în adolescenţă şi apoi mai târziu, în tinereţe, diverse stiluri de luptă corp la corp, dar nu m-am luptat serios decât o singură dată: la 16 ani, cu o singură lovitură i-am fisurat o coastă tatălui meu. De atunci, nu a mai îndrăznit să o bată pe mama sau pe sora mea. A fost singura dată în viaţa mea când am lovit intenţionat cu gândul să fac rău. Dar am învăţat şi să fiu atent, astfel încât să nu lovesc pe cineva din greşeală. Asta mai ales după ce m-am căsătorit şi soţia mea se tot lovea de aproape orice lucru, inclusiv de mine. Provocările la violenţă am reuşit până acum să le gestionez cu diplomaţie şi fermitate şi am convingerea că mă voi descurca şi în continuare. Consider că a-ţi exprima supărarea prin lovituri este o barbarie.

Aş mai avea ceva de comentat în legătură cu decizia luată de antecesorul Gilbert cu privire la înfruntarea infecţiei în loc să accepte amputarea piciorului. Vreau să spun că eu consider această decizie foarte importantă, indiferent de urmări. Eu simt că, în urma infecţiei, Gilbert a suferit dureri foarte mari şi o agonie aproape fără sfârşit, ceea ce a dus la un fel de deşteptare, în opinia mea. Eu cred că atunci Gilbert s-a trezit puţin din punct de vedere spiritual şi şi-a evaluat viaţa obiectiv înainte de a muri. Şi atunci a învăţat un lucru foarte important pentru mine: renunţarea. Eu simt că el, înainte de a muri, a renunţat la majoritatea conceptelor rele pe care le avea, inclusiv cel al răzbunării, moştenit de la Muhammad. Şi eu am moştenit efectele acestei experienţe, astfel încât

observ că, pe parcursul vieţii mele, am tot renunţat la conexiuni cu diverse persoane şi implicări în diverse acţiuni, rezultatul fiind faptul că am luat-o de la zero de mai multe ori în mai multe domenii.

Consider renunţarea importantă, pentru că este foarte apropiată de altceva şi mai important, lucru pe care l-am învăţat cu greu şi anume: acceptarea neputinţei. Asta m-a ajutat mult în diminuarea egoului meu în ultimii ani.

După părerea mea, faptul că Gilbert a ales una şi nu cealaltă nu are o prea mare însemnătate, pentru că, atâta vreme cât cele două experienţe trebuiau trăite şi una o excludea pe cealaltă, nu contează ce alegere a făcut pentru că, dacă şi cealaltă experienţă va trebui trăită, în mod sigur cândva, într-o altă viaţă sau chiar în aceasta, se vor crea condiţiile necesare luării deciziei de a rămâne în viaţă ca infirm.

Mai vreau să vă împărtăşesc impresiile mele avute la citirea datelor de identificare ale următorilor şase antecesori spirituali:

- Carmen Issos, spaniolă, nobilă – înainte de începe colaborarea cu dumneavoastră, am avut la un moment dat, pe când ascultam muzică instrumentală la pian, un sentiment cum că eram femeie şi plângeam mult pe sau la un pian.

- Kroleigh, irlandez, agricultor – ţin minte că, pe când eram mic, la întrebarea "ce vrei să te faci când ai să creşti mare?" eu răspundeam că vreau să mă fac ţăran.

- Narke, suedeză, soţie de misionar – aici am simţit o senzaţie de scârbă, ca şi cum n-aş vrea să ştiu prea multe despre viaţa asta. Mie nu-mi plac popii demagogi şi persoanele religioase care sunt atente doar la litera religioasă, nu şi la respectarea conduitei sugerată de principiile religioase.

- Rayal, algeriană, vindecătoare – de aici cred că mi se trage ştiinţa de mă păstra sănătos şi activ.

- Rarrun, columbian, şef spiritual – aici simt că s-au făcut greşeli pe care trebuie să le repar în viaţa asta. Aici mă refer la ideea de a nu-ţi băga nasul acolo unde nu-ţi fierbe oala. Cred că Rarrun şi-a cam băgat nasul – ca să zic aşa – prin prea multe oale.”

George,
13 aprilie 2017

Episodul 3 - CARMEN

Episodul spiritual nr.3 o are ca eroină pe spaniola CARMEN ISSOS. Viaţa ei s-a desfăşurat în perioada anilor 1702-1758 (secolul 18). CARMEN s-a născut în vila părinţilor ei din oraşul Merida, localitate situată în regiunea istorică Extremadura.

Moşierul Timodo Issos, căsătorit cu distinsa doamnă Andera, avea două fete. CARMEN era cu 5 ani mai în vârstă decât sora ei, Corazon. Soţii Issos şi-au educat fiicele cu guvernante aduse din Madrid, fiind în stare de orice sacrificiu bănesc pentru a le asigura un viitor fericit şi îmbelşugat. Vacanţele petrecute la moşia părinţilor, aflată la sud de Merida, erau pline de veselie, jocuri, petreceri de familie cu invitaţi sosiţi de la oraş sau de pe moşiile învecinate.

În perioada vieţii lui CARMEN (1702-1758), pe tronul Spaniei s-au aflat trei regi ce au aparţinut dinastiei de Bourbon: 1) Filip V (1700-1724), duce de Milano (prima oară). La 6 ianuarie 1724, a renunţat la tron în favoarea fiului său, Ludovic (Luis) I. Acesta a domnit din ianuarie până în august 1724. După moartea lui, tatăl său, Filip V, şi-a reluat tronul. 3) Filip V (1724-1746), a doua oară. 4) Ferdinand VI cel Înţelept (1746-1759).

În secolul 18, Spania era o putere de rangul doi în cadrul politicii europene şi mondiale. În urma războiului de succesiune la tronul ţării (1701-1714), Spania şi-a pierdut posesiunile din Italia, Belgia şi Gibraltarul. Pe plan intern, s-au luat unele măsuri cu caracter reformator (sociale, economice şi administrative).

Viaţa familiei Issos era prosperă, datorită preocupărilor lui Timodo pentru întreţinerea viei şi a culturilor de măslini, ale căror produse (vinurile şi uleiul de măsline) îi aduceau anual profituri importante.

Andera, ea însăşi o femeie bine educată, a avut grijă ca fetele ei, fiinţe deosebit de frumoase şi sensibile, să devină cât mai apreciate în lumea celor bogaţi, sperând astfel că vor ajunge neveste de oameni bogaţi. Pe CARMEN au măritat-o părinţii la 15 ani cu un nobil bogat. Lui Corazon i-a fost hărăzit un comerciant, posesor al unei averi considerabile, acumulată prin vânzarea unor mărfuri achiziţionate de la marinarii sosiţi din estul Mediteranei.

Vicontele cavaler Arriano Rjedor, bărbat de 26 ani, trecut prin războaie şi numeroase aventuri cu femei, o cunoştea pe CARMEN de pe vremea când era o fetiţă de câţiva anişori. Le ceruse părinţilor ei făgăduiala că o vor păstra pentru el, fiind dispus să o aştepte până când

fata va fi împlinit 15 ani. Soţii Issos nu credeau că el va reveni cu propunerea de căsătorie, ştiindu-l mereu plecat din Merida. Minunea s-a petrecut totuşi în vara anului 1717, când Arriano, însoţit de părinţii lui, Antonio şi Analucia, s-au prezentat în vizită, cerând fixarea datei căsătoriei. Nunta s-a petrecut la vila familiei Rjedor, de pe moşia lor din Munţii Toledo. CARMEN a trăit zile şi nopţi de vis timp de câteva săptămâni, peisajul şi păsările ce creşteau pe moşie fiind încântătoare. Îi plăceau mai ales fazanii, crescuţi în număr mare, destinaţi vânătorii şi vânzării către familiile bogate.

La 20 de ani, CARMEN i-a dat viaţa micuţului Duceno, unicul său copil. Băiatul a fost educat conform exigenţelor vremii şi înaltei societăţi din care provenea. Sub îndrumarea lui Arriano şi a profesorilor aduşi acasă în Merida, Duceno a devenit un adolescent voinic, ager la minte şi în gesturi, bun luptător în turnirurile la care tatăl său încă mai participa. Moştenind firea paşnică a mamei sale, Duceno şi-a exprimat dorinţa de a ajunge medic, nu cavaler ca tatăl său. Neputându-i refuza apriga dorinţă, Arriano l-a dus tocmai la Paris, unde se formau medicii vestiţi ai Europei.

Revenit în Merida la 24 de ani, proaspătul medic şi-a găsit repede clientela necesară exercitării profesiei pe care şi-o dorise. După 2 ani de practică în vilele unor familii bogate, a aflat de la diverşi prieteni că în Maroc se putea practica o medicină "serioasă", fiind necesare cunoştinţe temeinice pentru tratarea bolilor locale. Avea aproape 27 de ani când s-a urcat pe puntea vaporului care l-a dus până în Tanger, unde şi-a găsit repede un loc de muncă în spitalul destinat europenilor.

Duceno împlinise 36 de ani când un marinar spaniol i-a adus o scrisoare de la tatăl său în care Arriano îl anunţa că urma să o înmormânteze pe CARMEN a doua zi. Revenind de urgenţă în Merida, fiul îndurerat a plâns îndelung la mormântul mamei pierdute. Arriano i-a povestit cum murise biata Carmen, din cauza unei intoxicaţii cu friptură de fazan. Avusese loc o vânătoare în parcul său, la care participaseră mai mulţi nobili, prieteni cu soţii Rjedor. Câţiva fazani au fost pregătiţi de cele două bucătărese, fiind aduşi pe masa ospăţului alături de multe preparate atrăgătoare. CARMEN gustase din friptura fazanului aflat în apropierea ei. Atât ea, cât şi patru invitaţi au prezentat în timpul nopţii simptome de indigestie. Nu aveau niciun medic printre ei. A doua zi, au plecat toţi invitaţii către destinaţii unde au găsit medici care i-au salvat de cumplita intoxicaţie. CARMEN se simţea foarte rău, nefiind transportabilă cu trăsura familiei. Bucătăresele i-au dat ceaiuri tradiţionale din ierburi culese la repezeală, dar enterocolita bolnavei s-a

agravat. Deshidratată, a încetat din viaţă după 2 zile şi 2 nopţi de suferinţă. La doar 56 de ani, frumoasa şi distinsa CARMEN a ajuns într-un mormânt săpat pentru odihna ei veşnică în grădina din spatele conacului din munţi.

Nina Petre,
19 aprilie 2017

COMENTARIUL LUI GEORGE:

„Am citit despre viaţa spaniolei Carmen şi vă scriu să vă împărtăşesc câteva dintre impresiile mele.

Cred că un ecou din viaţa spaniolei există şi în viaţa mea. Mă refer la faptul că mă simt fericit la munte. De când am citit despre ea, parcă mă simt mai puternic, mai calm.

Nu reuşesc acum să exprim ceea ce simt pentru că e subtil şi cu greu aduc la suprafaţă emoţii legate de acest episod spiritual. Spre deosebire de ceilalţi doi antecesori, pe care i-am simţit puternici, aici simt mai puţină forţă spirituală, ca şi cum ar fi trăit pe repede înainte, fără evenimente majore care să fi lăsat urme în mine.

Din câte observ, e o perioadă de aproape 50 de ani între spaniolă şi iraqian şi mă gândesc la faptul că, după moartea sa, Carmen a dorit să mai stea pe lângă fiu şi soţ şi astfel a preluat şi din karma lor. Probabil la asta se referă afirmaţia dumneavoastră despre karma ce poate acţiona colateral.

În legătură cu cele 6 sfaturi care mi le-aţi dat, fără să ştiu de ele, pe primele 4 le-am respectat de când mă ştiu. Că e bine să-l respect pe al 5-lea, am aflat după ce am stat de câteva ori departe de familie şi am observat că nu mi-e bine aşa. Cel de-al 6-lea nu l-am prea respectat, timp de aproape 20 de ani am tot consumat băuturi alcoolice şi deseori în exces. Dar în urmă cu 2 ani, am încetat definitiv consumul ."

George,
29 aprilie 2017

Episodul 4 - KROLEIGH

Episodul spiritual nr. 4 îl are ca erou pe irlandezul KROLEIGH, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1611-1674 (secolul 17). KROLEIGH s-

a născut în casa părinţilor lui, Arthur şi Angde, situată la periferia străvechii localităţi portuare denumite astăzi oraşul Belfast, în apropierea Golfului Belfast.

Regiunea în care se aflau purta denumirea de Ulster, cuprinzând 6 comitate cu populaţie majoritar protestantă. Ulterior s-a numit Irlanda de Nord. Influenţa engleză era deosebit de puternică.

Arthur şi Angde, imigranţi scoţieni de religie protestantă, au avut cinci copii. O fetiţă şi trei băieţi au trăit mai puţin de un an, fiind născuţi cu o sănătate şubredă. KROLEIGH a supravieţuit ca prin minune, scăpând de toate bolile copilăriei. A reuşit să urmeze primele trei clase la şcoala de lângă biserică, unde preotul şi preoteasa erau singurii învăţători.

Brutarul Arthur cocea pâine împreună cu nevasta lui, ocupaţie care îi aducea venituri modeste. Încă de la vârsta de 5 anişori, KROLEIGH s-a străduit să îşi ajute părinţii în munca lor, atât cât l-au ţinut puterile. La 11 ani, i-a cerut lui Arthur să discute cu baronul Gothied, unul dintre clienţii familiei, să îl primească pe vasta lui moşie din sudul localităţii lor, la orice fel de muncă, fiindcă era harnic şi voia să îşi ducă existenţa în continuare fără să mai stea ca o povară pe umerii părinţilor. Nobilul Gothied, protestant de frunte, om de încredere al administraţiei Coroanei Britanice, i-a permis tatălui să îşi ducă fiul pe moşia lui, anunţându-şi vechilul că băiatul de 11 ani voia să se ţină de treabă, indiferent la ce muncă va fi pus.

KROLEIGH a lucrat an de an la grajduri, la turma de oi, la muncile agricole. Împlinise 17 ani, când baronul a dorit să-i fie servitor personal în lungile perioade ale şederii în bogatul conac de pe moşie. Îndeplinindu-şi treburile în vasta clădire, KROLEIGH ajuta şi la servirea numeroşilor invitaţi care soseau deseori la petrecerile stăpânului. Aşa a cunoscut-o băiatul de 17 ani pe frumoasa Annette, o fetiţă de 14 ani, nepoată a baronului Gothied, provenind dintr-o ramură mai săracă a neamului. S-au îndrăgostit unul de celălalt, iar după un an, căsătoria le-a fost îngăduită şi organizată de însuşi Gothied împreună cu doamna lui, Eske.

După nuntă, KROLEIGH a fost avansat în funcţia de supraveghetor al lucrărilor agricole, primind din partea stăpânului o căsuţă numai pentru el şi familia lui. Copiii nu au întârziat să apară la lumina zilei. Annette a născut-o pe Rodriga la 17 ani. După 3 ani, a urmat primul băieţel, Ronald, urmat la o distanţă de 4 ani de fratele său Wallugh.

Rodriga, fiinţă domestică, asemenea mamei Annette, a ajuns copia fidelă a acesteia, semănând la chip, ţinută, comportament şi absolută credinţa în Divinitate. Urmând exemplul unora dintre prietenii lui de la ţară şi din oraş, KROLEIGH şi-a măritat fata înaintea vârstei majoratului cu cine i-a convenit lui, fără să o întrebe pe Rodriga dacă îl plăcea pe negustorul grosolan care dăduse pe ea o pungă mare cu galbeni. Fata a ajuns o soţie ascultătoare şi mamă a cinci copii.

Pentru fiii lui, KROLEIGH avea o iubire aparte, considerându-i superiori surorii lor prin însuşi faptul că erau bărbaţi. Ronald şi-a dorit să ajungă moşier, cumpărându-şi o bucată de pământ arabil cu banii dăruiţi de KROLEIGH. S-a căsătorit cu o fată de negustor, primind de la părinţii ei o mare sumă de bani. Au avut împreună şase copii.

Wallugh, înclinat mai mult spre câştigarea banilor prin negustorie decât prin truda la câmp, şi-a luat de nevastă o fată din oraş, fiica unui cofetar, asociindu-se la afacerea cu dulciuri, ca partener al socrului său. A ajuns tatăl a şapte copii.

Administratorul KROLEIGH împlinise 63 de ani şi tot mai muncea pe vechea moşie, intrată cu ani în urmă în posesia fiului cel mare al nobilului Gothied. Neavând mare lucru de făcut la biroul conacului, prefera să stea de vorbă până noaptea târziu cu cine se nimerea: stăpânul sau supuşii acestuia, negustori sosiţi de departe, muncitori zilieri care îi erau prieteni şi buni informatori. Cu fiecare interlocutor, bătrânul KROLEIGH ciocnea pahare cu rachiu, băutura lui preferată, prietenă la necazuri şi bucurii.

Într-o seară, băuse mai mult ca de obicei pentru a-şi amorţi durerea din dreptul inimii, chinuitoare şi insistentă de ceva vreme. Adus acasă pe braţe de doi servitori, l-au întins în pat. A adormit imediat, intrând în somnul de veci. A murit ca un om fericit, fără a se chinui şi fără a şti ce se întâmplă cu el.

Viaţa lui KROLEIGH, bogată în bucurii şi necazuri, a imprimat spiritului său noi influenţe karmice, bune şi rele.

RĂSPUNS PENTRU GEORGE:

M-ai întrebat despre acţiunea colaterală a karmei. Orice fel de karmă ar fi, spirituală, de familie, de neam, de ţară etc, ea este formată din particule de energie purtătoare de informaţii. Energia circulă liberă, ca fumul şi ca norii, putând să îşi ducă mesajele oriunde în spaţiu, pe unde reuşeşte să ajungă. Aşa putem înţelege de ce păcatele părinţilor cad pe copii, ale strămoşilor (spirituali sau genetici) cad pe urmaşi, aşa cum se

spune la noi în popor. Tot prin particulele karmei se transmit trăsături fizice, psihice, comportamentale, nevoia de pedepse sau de recompense. Ezoteriştii care obişnuiesc să fure energie de la diverse persoane îşi aleg victimele pe placul lor, considerând că, odată cu energia furată, se preia şi o parte din karma interlocutorului.

Nina Petre,
2 mai 2017

COMENTARIUL LUI GEORGE:

„Vă salut şi vă mulţumesc pentru episodul spiritual cu irlandezul Kroleigh. Simt că am în comun cu el destule. Mă bucur de fiecare dată când am ocazia să stau în natură, mai ales vara şi primăvara, chiar dacă plouă sau e soare. De când am citit despre Kroleigh, mi-am adus aminte de acest lucru, de faptul că natura îmi provoacă bucurie şi am început să profit mai mult de acest sentiment de fiecare dată când am ocazia.

Simt că mai am în comun şi încăpăţânarea, pot să o descriu ca un bolovan care se rostogoleşte la vale. Odată ce pornesc pe o idee, e foarte greu să mă opresc, fie ideea bună sau rea.

La elemente negative, cred că principalul defect comun cu Kroleigh pe care îl simt în mine e misoginismul. De mic, am crezut că eu sunt un pic deasupra fetelor doar pentru că sunt băiat. Noroc de faptul că am întâlnit în viaţă destule fete şi femei care mi-au demonstrat contrariul. Cea mai importantă e soţia mea, care nu s-a 'emoţionat' în faţa 'strălucirii' mele şi m-a învăţat destule lecţii de strunire a mândriei, fără să-şi propună să facă asta.

Kroleigh a ştiut de mic ce vrea să facă şi a muncit cu sârg pentru bunăstarea lui şi a altora. Partea cu munca pentru bunăstarea mea şi a altora o fac şi eu, dar încă nu sunt hotărât ce să fac astfel încât să mă simt împlinit şi pe plan profesional.”

George,
26 mai 2017

Episodul 5 - NARKE

Episodul spiritual nr.5 o are ca eroină pe suedeza NARKE, a cărei viaţă s-a desfăşurat între anii 1506-1569 (secolul 16).

Negustorul Karol din oraşul Stockholm era căsătorit cu doamna Andika. Au avut împreună cinci copii. Au murit la vârste mici trei fetiţe şi un băiat, în urma unor boli congenitale. A supravieţuit doar NARKE, fiind născută sănătoasă şi rezistentă la bolile copilăriei. Harnică şi mereu pornită să îşi ajute părinţii la treabă, a învăţat uşor să coasă haine alături de mama ei, acestea fiind apoi vândute de Karol în micul său magazin de lângă casă. După absolvirea celor 7 clase ale şcolii generale, NARKE s-a ocupat zi de zi de gospodărie şi de confecţionarea hainelor destinate vânzării.

Avea 16 ani, când l-a cunoscut pe Friederich, un preot protestant german sosit în Stockholm pentru un schimb de experienţă cu preoţii din acest oraş. Creştinismul, propagat de misionari veniţi din Germania, s-a răspândit în Suedia începând cu secolul 9. Ulterior anului 1527, Suedia a devenit un bastion al protestantismului european.

Preotul Friederich, bărbat tânăr în vârstă de 26 de ani, avea propria casă în Hamburg, dăruită de tatăl său, prosper comerciant de ţesături. După ce a văzut-o pe NARKE în magazinul părinţilor, le-a solicitat acestora permisiunea de a-i vizita în duminica următoare. Impresionat puternic de frumuseţea şi buna purtare a domnişoarei NARKE, a cerut-o în căsătorie, exprimându-se destul de corect în limba suedeză. Au fost cu toţii de acord să se oficieze căsătoria în oraşul lor, urmând ca, după aceea, tânăra pereche să pornească spre Germania, pe Marea Baltică, la bordul unei corăbii suedeze. Părinţii i-au promis lui NARKE că se vor muta şi ei în Hamburg înainte ca ea să devină mamă. S-au ţinut de cuvânt, sosind în oraşul german după aproape 2 ani de la căsătoria lui NARKE.

Hamburg, oraş portuar german aşezat pe malurile fluviului Elba, îşi avea originea într-un fort întemeiat de Carol cel Mare în anul 808. Oraşul a obţinut dublul rol de centru de evanghelizare şi de fortăreaţă de apărare a părţii nordice a Imperiului.

În perioada anilor 1522-1569, când NARKE a locuit în Hamburg, pe tronul Germaniei au domnit trei împăraţi ce aparţineau dinastiei de Habsburg: 1) Carol V (1519-1556), rege al Spaniei, principe al Ţărilor de Jos, rege al Siciliei, arhiduce al Austriei, împărat încoronat la Bologna, duce de Milano; 2) Ferdinand I (1556-1564), arhiduce al Austriei, rege al Ungariei, rege al Boemiei, rege roman, împărat; 3) Maximilian II (1564-1576), rege roman, arhiduce al Austriei, rege al Boemiei şi al Ungariei, împărat.

După mutarea părinţilor ei în Hamburg, preoteasa NARKE a primit aprobarea soţului de a-i ajuta să deschidă un atelier de croitorie şi un mic magazin de haine. Prin asocierea lor cu tatăl lui Friederich, el însuşi comerciant de ţesături, afacerea cu haine a ajuns din ce în ce mai profitabilă.

NARKE, femeie fericită şi împlinită, a devenit mamă la 19 ani, aducând-o la lumina zilei pe micuţa Frederika. Au trecut 3 ani până la naşterea primului băiat, Augustus. Frăţiorul acestuia, Helmuth, a sosit după 5 ani. El a fost singurul membru al familiei care nu a vrut să îmbrace haina de preot, dar nici pe cea de negustor, ca fratele său. Şi-a ales cariera militară, adunând o mare avere, datorită numeroaselor războaie la care a participat.

Augustus, prieten bun cu soţul surorii Frederika, a ajuns negustor de produse coloniale, aduse de marinari din Orient. Mirodeniile şi lumânările parfumate se vindeau foarte bine în oraş. Din respect pentru parohul Friederich şi din dragoste pentru NARKE, cei doi comercianţi aprovizionau periodic lăcaşul bisericii cu lumânări şi tămâie.

Harnica NARKE învăţase conştiincioasă limba germană. Mai mult chiar, îi învăţa limba suedeză pe negustorii germani care aveau afaceri în Suedia. Activitatea ei în afara casei nu se limita doar la atât. După căsătoria cu Friederich, devenise foarte credincioasă, considerând că Dumnezeu o ajutase să ajungă o mare doamnă, respectată de toată lumea. Îşi manifesta recunoştinţa faţă de Divinitate nu numai prin rugăciuni zilnice şi participarea la slujbe, ci şi prin fapte concrete, cum erau: confecţionarea hainelor pentru preoţi şi vânzarea lumânărilor în biserică.

Mereu activă şi aparent neobosită, ajunsese la 63 de ani fără a se plânge de bătrâneţe. Totuşi, inima ei obosise peste măsură, din cauza muncii de o viaţă. A murit într-o noapte înstelată alături de soţul ei, somnul liniştit prelungindu-se cu nesfârşitul somn de veci.

Nina Petre,
29 mai 2017

Episodul 6 - RAYAL

Eroina episodului spiritual nr.6 este algerianca RAYAL. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1416-1461 (secolul 15). RAYAL s-a născut într-un sat

de berberi musulmani, situată în zona Munţilor Atlasul Telian. Astăzi, în vecinătatea zonei în care RAYAL a văzut lumina zilei se află oraşul Tiaret.

Algeria a fost cucerită de arabi în secolele 7 şi 8 şi inclusă în Califatul Omeyad. În secolele următoare, majoritatea populaţiei autohtone a adoptat araba ca limbă oficială şi islamul ca religie. Inclusă în Regatul de la Tahert (761-909) şi în Califatul Fatimid (secolele 10-11), Algeria şi-a cucerit independenţa sub dinastia Hammadizilor. Aceasta dinastie a exista în Algeria în secolele 11 şi 12. Ţara lui RAYAL a făcut parte din statul Almohazilor în secolele 12 şi 13. În secolele 14 şi 15, Algeria a trecut printr-un proces de fărâmiţare feudală.

Ogdur şi Eye, soţ şi soţie, berberi musulmani, au avut şapte copii. Două fete şi trei băieţi au murit în primii ani de viaţă, din cauza igienei precare, a insectelor şi reptilelor otrăvitoare. Au supravieţuit o fată, RAYAL, şi un băiat, Abdullah, cu 4 ani mai tânăr decât ea.

Ogdur, agricultor şi crescător de animale domestice, sărac şi lipsit de ştiinţa cărţii, nu şi-a trimis copiii în cel mai apropiat oraş pentru a merge la şcoală, fiindcă sărăcia nu i-a permis acest lux. Abdullah a plecat de acasă la 10 ani, căutându-şi norocul în navigaţie, ajungând pirat berber, ca mulţi tineri săraci proveniţi din satele berberilor.

Nici RAYAL nu a scăpat de aripa neagră a pirateriei. La 12 ani, a fost răpită de un grup de mercenari trimişi de negustorul de sclavi Kokeran să ia ostatici din triburile izolate şi lipsite de apărare. Abdullah a văzut când i-a fost luată sora, dar nu s-a speriat, deoarece răpitorii i-au spus în grabă că o vor face doamnă într-un mare oraş. După 2 ani, au sosit în sat trei indivizi care l-au luat pe Abdullah, spunându-i că îl cheamă sora lui la oraş, ca să ajungă şi el un om bogat. Erau slugile lui Kokeran, negustor de sclavi din Tenes. Acesta l-a vândut unor marinari-piraţi, care au făcut din Abdullah un corsar fără scupule, pornit pe jafuri şi îmbogăţire continuă. RAYAL nu şi-a mai văzut niciodată fratele şi părinţii după ce a fost răpită.

Kokeran, individ sever, posesiv şi foarte bogat, avea 34 de ani, o nevastă şi doi băieţi când răpitorii i-au adus-o pe RAYAL. Uimit de frumuseţea copilei de 12 ani, i-a dat-o ca servitoare nevestei lui, Nogede. Aceasta avea doi copii de crescut. Yugnur, băiatul cel mare, avea 3 ani. Fratele mai mic, Asdig, avea doar un an. Nogede a acceptat-o în slujba ei, RAYAL învăţând astfel să îngrijească micuţii unor oameni bogaţi. După 3 ani de la primirea fetei în familia lui, Kokeran şi-a făcut-o amantă.

La 18 ani, RAYAL a devenit mamă, născând-o pe Mined, o fetiţă superbă, de care Kokeran s-a îndrăgostit, purtându-se ca un tată fericit şi grijuliu. Pe RAYAL a ridicat-o la rangul de nevasta nr. 2, mutând-o cu

fetiţa într-o casă separată de palatul lui, punându-le la dispoziţie şapte servitoare şi doi paznici. Grija lui Kokeran a fost pe măsura frumuseţii fiicei sale.

A măritat-o pe Mined la 15 ani cu un proprietar de corăbii, bărbat cu 10 ani mai în vârstă decât ea. La 21 de ani, Mined a rămas văduvă, soţul ei, pirat renumit, fiind ucis pe Mediterana de echipajul unei corăbii spaniole pe care o atacase.

Fără a avea copii, bogată şi frumoasă, văduva Mined ajunsese să fie dorită de câţiva bărbaţi, unii bogaţi aproape ca tatăl ei. Kokeran avea la acea vreme două corăbii care transportau sclavi spre sudul Europei, dar se pretau şi la piraterie. Unul dintre prietenii lui Kokeran, negustor bogat, în vârstă de 41 ani, posesor a două neveste care îi dăruiseră patru copii, îi oferise acestuia o întreagă avere în aur în schimbul sărmanei Mined. RAYAL, cu sufletul ei de mamă iubitoare şi vigilentă, s-a opus plecării lui Mined spre casa lui Ahdir. Kokeran i-a explicat acestuia de ce nu putea să-i dea fata de nevastă. RAYAL îi spusese soţului câte mizerii îi făcuseră Nogede şi băieţii lor după ce Kokeran anunţase pe toată lumea că şi-o ia de nevastă.

Furios, Ahdir a plătit o servitoare din casa lui Kokeran, care şi-a îndeplinit misiunea, otrăvind-o pe RAYAL cu venin de şarpe. RAYAL, cunoscătoare a practicilor terapeutice străvechi ale poporului algerian berber, şi-a dat seama că fusese otrăvită. I-a spus de urgenţă lui Mined, iar aceasta a încercat să o salveze cu metode învăţate de la mama ei. Din nefericire, nu aveau în casă antidotul pentru puternica otravă. RAYAL s-a stins în chinuri mari, după 2 ore de la otrăvire. Ea, care salvase mulţi oameni bolnavi sosiţi la casa lui Kokeran, fiindcă auziseră de priceperea ei, nu a putut fi salvată de otrava introdusă în fructele aduse de servitoare de la piaţă.

Nina Petre,
13 iunie 2017

COMENTARIUL LUI GEORGE:

„De când v-am scris pentru prima oară şi până acum , am evoluat pe plan spiritual mai mult decât credeam că se va întâmpla. Vă mulţumesc încă o dată pentru aceasta.

Încă de la episodul spiritual cu Kroleigh am început să simt că trăiesc cu bucurie în inimă. Ţin să precizez că asta a început exact cu o zi înainte să îmi trimiteţi mail-ul cu episodul său.

Compun în gând foarte des câte un mesaj către dumneavoastră, dar când e să-l transcriu, parcă uit tot. După episodul cu suedeza Narke, am tot reflectat asupra aversiunii mele împotriva bisericii ca instituţie şi împotriva preoţilor ca reprezentanţi ai acesteia. Pot să spun că am analizat cu detaşare ceea ce simt în legătură cu subiectul acesta, dar încă n-am finalizat. Pregătesc o scrisoare către dumneavoastră şi dacă nu deranjez şi către soţul dumneavoastră, domnul Răzvan Alexandru, căruia îi mulţumesc acum pentru toate eseurile, comentariile şi părerile sale publicate pe site, dar şi pentru cărţile şi lista cu filme spirituale. Trebuie să spun acum că, după ce am citit destule cărţi - nu numai de pe site-ul Spiritus - şi am vizionat multe filme documentare pe teme spirituale, la un moment dat, cheia de bolta care să adune toate informaţiile mele într-o oarecare formă coerentă, am găsit-o într-una din cărţile dumnealui. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc.”

George,
30 iunie 2017

Episodul 7 - RARRUN

Episodul spiritual nr.7 îl are ca erou pe columbianul RARRUN, a cărui viaţa s-a desfăşurat în perioada anilor 1310-1358 (secolul 14). RARRUN s-a născut în modesta colibă a părinţilor lui, situată pe teritoriul ocupat de un trib de indieni quechua. Aşezarea tribului se afla pe o zonă înaltă din masivul Cordiliera Centrală a munţilor Anzi, în apropierea râului Cauca, afluent al fluviului Magdalena, care se varsă în Marea Caraibilor. După mulţi ani, cuceritorii spanioli au construit în acea regiune oraşul columbian Yumbo.

În perioada vieţii lui RARRUN, tribul saău îşi ducea traiul conform tradiţiilor străvechi ale populaţiei quechua. Soţii Adocco şi Ameye aveau trei băieţi. RARRUN, fiul cel mai mare, avea cu 4 ani mai mult decât Ogoyo. Acesta era cu 5 ani mai mare decât fratele cel mic, Nomtenec.

Toţi locuitorii tribului trăiau din vânătoare, cultivarea pe lângă casă a unor plante comestibile şi creşterea animalelor domestice. Leguma de bază era cartoful. Fiecare familie creştea câini, lama, alpaca, porcul indian, cobai şi raţe. În păduri, bărbaţii vânau urşi, căprioare, cerbi, rozătoare, porumbei, potârnichi, prepeliţe, păsări picioroange, păsări flamingo, raţe sălbatice. Membrii comunităţii quechua în care trăia

RARRUN îşi iubeau foarte mult pământurile, casele, familiile, dovedind o moralitate înaltă. Erau tăcuţi din fire şi doar uneori se simţeau în stare să râdă. Îşi ţineau alimentele în vase de lut, se tratau când erau bolnavi cu leacuri străvechi, dormeau pe covoraşe confecţionate din păr de lama.

Băieţii lui Adocco aveau obligaţia de a fi cei mai harnici dintre tinerii comunităţii, fiindcă tatăl lor avea funcţia de şef al tribului. Printre obligaţiile lui se aflau supravegherea vânătorilor, a tuturor activităţilor festive, urmărind cu mare atenţie respectarea ritualurilor specifice poporului quechua. Ameye, nevasta lui Adocco, şi-a crescut băieţii în aşa fel ca să semene în comportament cu tatăl lor. Fiul cel mare, RARRUN, urma să primească funcţia tatălui când zeii îi vor lua sufletul lui Adocco în lumea lor.

RARRUN s-a căsătorit la 21 de ani cu micuţa Yele, o fetiţă de 14 ani, firavă şi timidă. La 17 ani, Yele a devenit mamă, dându-i naştere primei copile, Norko. La 3 ani după Norko a sosit şi Docco, surioara ei.

După naşterea lui Docco, a început drama familiei lui RARRUN. Bărbatul primise funcţia de şef al comunităţii în urmă cu 3 ani, după moartea lui Adocco şi sosirea în familie a micuţei Norko. Având deja doi copii, sfatul înţelepţilor îi cerea cu insistenţă să îşi dea măcar una dintre copile drept sacrificiu pentru îmbunarea zeilor protectori ai satului. Vremea rea îi înspăimânta pe toţi, cutremurele zguduiau munţii, prăvălind bolovani pe drumurile de acces între satele îndepărtate, iar animalele sălbatice, înfometate, le omorau pe cele crescute lângă colibe.

În fiecare an, prin tradiţie, şeful de trib avea obligaţia să arunce în prăpastie copii mici, sacrificaţi pentru îmbunarea zeilor atotstăpânitori asupra naturii şi oamenilor. RARRUN s-a opus cât i-a stat în puteri la exercitarea cumplitului ritual de sacrificare a pruncilor, propunând în repetate rânduri uciderea unor animale sălbatice sau domestice. Astfel şi-a făcut câţiva duşmani aprigi în rândul bătrânilor care voiau neapărat respectarea tradiţiei sacrificării copiilor.

De teamă că îi voi fi ucise fetiţele, RARRUN le-a dus într-un sat îndepărtat, unde nu exista obiceiul sacrificării copiilor. Acolo şi-au trăit întreaga viaţă fiicele şefului de trib RARRUN. Temându-se că îi va fi ucisă nevasta în schimbul fetiţelor dispărute, RARRUN a dus-o şi pe Yele împreună cu fiicele lor.

A trăit singur în coliba lui, îndeplinindu-şi obligaţiile funcţiei până la 48 de ani, când durerile zilnice din zona inimii i-au răpit suflul vieţii. Sătenii l-au îmbălsămat, apoi l-au ascuns într-o grotă, înfăşurat într-o pătură din păr de lama.

Povestea vieţii înţeleptului RARRUN este tristă, dar plină de îndemnuri mobilizatoare. Suferinţele îndelungate ale şefului de trib care s-a opus uciderii copiilor prin ritualuri menite să îmbuneze stihiile naturii se practică şi astăzi, mai ales pe continentul african. Degeaba se agită presa intenaţionala şi autorităţile africane. Mereu sunt răpiţi copii, apoi ucişi prin ritualuri voodoo, sataniste, unde sunt sacrificaţi copii şi adulţi sau chiar animale. Cu toţii suferă chinuri imense până mor.

Nina Petre,
12 iulie 2017

PAUL şi familia lui:
HELENA, RYAN, DAVID

Prezentare

PAUL s-a născut în România. După terminarea facultăţii de inginerie, timp de aproape 2 ani a schimbat trei locuri de muncă. Nu se simţea împlinit din punct de vedere profesional si nici fericit. Încerca să îşi construiască un viitor în ţara natală, dar, în acelaşi timp, tânjea mereu spre alte meleaguri. A avut norocul şi posibilitatea de a emigra în Statele Unite ale Americii, prin câştigarea Loteriei Vizelor. Trăind pe teritoriul american, s-a perfecţionat în meseria lui. Acum se poate considera un om fericit. Este căsătorit cu o româncă de-a noastră, femeie deosebită, şi are doi băieţi gemeni, născuţi anul trecut.

Nina Petre
2 ianuarie 2018

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

1 ○ Paolo Santelli (1903-1946)

2 ○ Ahmed Sauri (1803-1870)

3 ○ Hans Dietrich Kölder (1725-1790)

8 ○ Maril Taruk (1312-1384)

EPISODUL 1 - PAOLO

Încep studiul karmei şi al destinului cercetând persoana care a reprezentat încarnarea precedentă a spiritului tău (predecesorul tău spiritual). Am găsit un bărbat: italianul PAOLO SANTELLI, care a trăit între anii 1903-1946. S-a născut pe insula Corsica, în oraşul Sartene.

Părinţii săi, Eduas (tatăl) şi Marinella (mama) au avut şase copii, adică trei fete şi trei băieţi. PAOLO a fost ultimul copil al acestei familii. Răsfăţat de fraţii şi surorile mai mari, PAOLO a crescut liniştit, ca un

copil vesel şi echilibrat în comportament. Dorind să meargă la şcoală, părinţii i-au făcut pe plac. Veniturile familiei Santelli erau mulţumitoare, fiindcă Eduas avea o afacere profitabilă cu mărfuri cumpărate de la vaporeni şi revândute la preţuri destul de ridicate. PAOLO a învăţat foarte bine, trecând prin toate ciclurile şcolare.

După terminarea liceului, şi-a anunţat părinţii că doreşte să se îmbarce pe un vapor pentru a deveni căpitan de vas. S-a angajat ca marinar pe o navă engleză, în portul Ajaccio. Aceasta urma ruta Anglia-Spania-Franţa-Italia, transportând produse piscicole, piei şi blănuri de animale. Viaţa de simplu marinar l-a maturizat rapid pe alintatul PAOLO. Munca grea şi furtunile periculoase i-au călit nervii, transformându-l într-un tânăr robust şi neînfricat.

La 25 de ani s-a căsătorit cu o franţuzoaică din Marsilia, fiică de armator. Lorella provenea din mamă italiancă (frumoasa Claudia) şi tată francez (Pierrot). Având o casă numai a lor, donată de părinţii Lorellei, cei doi tineri căsătoriţi s-au mutat în ea. În plus, Pierrot l-a luat pe PAOLO ca asociat în afacerea lui cu navele comerciale.

La începutul căsătoriei sale, PAOLO a avut impresia că i-a dat Dumnezeu tot norocul de pe lume. După 2 ani, lucrurile s-au schimbat într-un mod neplăcut. Dintre cele 7 vapoare ale familiei, 5 au fost scufundate de către navele de război. Ultimele două rămase întregi navigau cu greu pe apele înţesate de tot felul de vapoare, unele dintre acestea acţionând ca nave-pirat.

Pentru a se sustrage obligaţiilor militare, PAOLO şi-a luat nevasta şi cei patru copii ai lor (un băiat şi trei fetiţe), s-au urcat cu toţii pe un vapor care pleca spre Maroc, renunţând la viaţa zbuciumată a Europei. Ajunşi la Rabat, l-au căutat pe unchiul Eduard, fratele mamei Lorellei. Acesta era şi el proprietar de nave comerciale, acumulând o avere uriaşă din transporturile unor mărfuri de contrabandă. Eduard era deja bătrân, avea 70 de ani şi, neavând copii, s-a bucurat de sosirea rudelor din Franţa. Soţia lui Eduard, Ahtir, marocancă la origine, i-a primit cu respect pe fugari, oferindu-le o parte din casa ei. Eduard i-a cedat lui Paolo afacerea lui, dorind să se odihnească înainte de a închide ochii. După un an, s-a dus la cele veşnice.

PAOLO, ajungând foarte bogat, s-a declarat mulţumit de buna idee care l-a condus spre meleagurile africane. La 43 de ani a fost ucis într-o încăierare de stradă, când, văzând că un biet om era bătut de patru bărbaţi, şi-a oprit automobilul pentru a vedea ce se întâmplă. Bandiţii l-au prădat, l-au înjunghiat mortal şi i-au furat maşina.

Paul, după cum vedem, predecesorul tău spiritual, PAOLO, s-a născut fericit, a trăit ca un ales al destinului şi a murit într-un mod dramatic, prădat de nişte golani în mijlocul străzii. Bunătatea sufletului său i-a fost fatală. Intenţiona să le dea ceva bani hoţilor pentru a-l lăsa în pace pe cel atacat. Dar aceştia au vrut totul de la domnul din maşina: banii, viaţa şi chiar maşina. În concluzie, generosul PAOLO a plătit cu viaţa pentru că a dorit să facă o faptă bună.

Nina Petre,
7 septembrie 2009

COMENTARIUL LUI PAUL:

„Am primit scrisoarea dumneavoastră şi am rămas surprins de multele asemănări între cel ce sunt azi şi cel ce a fost PAOLO. După cum bine aţi precizat, nu aş avea motive de nefericire în această viaţă, ci mai degrabă să văd şi să interpretez cu alţi ochi cele ce îmi sunt date să trăiesc. Ştiu că sunt favorizat de destin în multe privinţe (înspre bine), însă de multe ori îmi este greu, chiar foarte greu să iau decizii în viaţă (îmi este greu să-mi asum riscuri şi să apuc într-o direcţie sau alta). La fel de bine aţi precizat legat de stările mele sufleteşti intens trăite în absolut orice îmi este dat să trăiesc. Ştiu că pun la suflet mai orice fleac, deoarece aşa îmi e felul; ştiu că nu e bine şi m-aş bucura să învăţ a-mi controla stările de suflet şi a fi mai indiferent.”

Paul,
9 septembrie 2009

Episodul 2 - AHMED

În vederea derulării episodului karmic nr. 2 l-am cercetat pe libanezul AHMED SAURI, care a trăit între anii 1803-1870. S-a născut într-o suburbie a oraşului Beirut, în familia unui om bogat, locuind cu toţii într-un palat de la marginea oraşului.

Tatăl său, Arhun, se ocupa cu negoţul de sclavi africani, pe care îi cumpăra de la diverşi negustori pentru a-i vinde familiilor bogate din Liban. Averea lui era imensă, banii, aurul şi bijuteriile aflându-se într-o încăpere ascunsă din subsolul palatului. Saril, soţia lui, i-a dăruit unsprezece copii, dintre care şapte erau fete, iar ceilalţi patru, băieţi.

AHMED era cel mai mic dintre băieţi, având doar o soră mai mică decât el. Copilul a crescut alături de fraţii săi, învăţând meşteşugul armelor, tainele victoriei în lupte şi ceva în plus faţă de acestea: să scrie şi să citească, să se descurce în afaceri şi în relaţiile cu oamenii, în general. Educaţia pragmatică primită de la tatăl său l-a ajutat mult pe AHMED să supravieţuiască până la sfârşitul vieţii.

Cu toate că Arhun şi Saril le-au oferit copiilor tot ce şi-au dorit, viaţa l-a pus pe fiecare la încercare de nenumărate ori. Crescând mari, s-au împrăştiat cu toţii pe unde i-a mânat soarta. AHMED a învăţat multă carte, ajungând medic, la fel ca şi fratele său Izbir. Au lucrat împreună timp de câţiva ani în marele spital din Beirut, după care s-au îmbarcat pe un vapor egiptean. Ajunşi în Cairo, s-au angajat într-un spital din oraş unde salariile erau foarte mari şi condiţiile de muncă, mult mai bune decât în Beirut. Ambii fraţi erau medici chirurgi, dornici de o evoluţie profesională deosebită. S-au remarcat uşor ca buni specialişti, fiind copleşiţi cu bani şi atenţii costisitoare de către familiile bolnavilor bogaţi.

După 2 ani de la sosirea în Cairo, amândoi şi-au ales câte o nevastă cuminte şi bogată. AHMED s-a căsătorit cu fata unui negustor de cămile care poseda o avere imensă. Izbir a preferat-o pe fata unui medic din spital, frumoasa Aishé.

Soţia lui AHMED se numea Sharun. Foarte frumoasă, bine educată şi bună la suflet, Sharun l-a făcut cu adevărat fericit pe soţul ei. I-a dăruit cinci copii, două fete şi trei băieţi. Fericirea deplină a acestei familii a fost distrusă odată cu moartea lui Sharun în timp ce se chinuia să nască al şaselea copil. Şi-au pierdut viaţa atât ea, cât şi băieţelul pe care îl purtase în pântece.

Pierderea scumpei sale soţii i-a provocat lui AHMED un şoc psihic deosebit de puternic. Timp de câteva luni, nu a mai putut lucra în spital, iar acasă privea toată ziua în gol, cu ochii pierduţi în zare. Noaptea umbla agitat prin palat şi prin grădină, încercând să întâlnească spiritul soţiei sale.

Izbir şi Aishé i-au adus o sclavă tânără, cumpărată de la un negustor african. Amila era de origine senegaleză, foarte frumoasă şi docilă. Pricepută la leacuri tămăduitoare pentru trup şi suflet, l-a tratat pe AHMED cu ierburi şi descântece numai de ea ştiute. În decurs de o lună, AHMED şi-a revenit din letargie, prezentându-se la lucru în spital.

Devenise un om total schimbat la chip şi comportament. Îmbătrânit înainte de vreme, cu părul încărunţit, scump la vorbă şi nesigur în gesturi, i-a determinat pe colegii săi să îl ţină departe de sala folosită

pentru operaţii. Puternic sprijinit de fratele său Izbir, a reuşit să reînceapă operaţiile după două luni. Sclava Amila i-a ţinut loc de nevastă până la sfârşitul zilelor. I-a dăruit două fete şi un băiat, ocupându-se mult şi de orfanii săi.

La 67 de ani, doctorul AHMED era înconjurat de copiii şi nepoţii săi. Alături de aceştia se aflau toţi fraţii lui, care se stabiliseră şi ei în Cairo. I s-a făcut rău într-o seară, când sărbătoareau ziua de naştere a unuia dintre nepoţi. Băuse mai mult ceai ca de obicei, nesimţindu-se prea bine. O criză de hipertensiune i-a provocat infarctul fatal. A închis ochii în braţele dragei sale Amila, care, cu toată ştiinţa ei străveche, nu l-a mai putut salva de la moarte.

Nina Petre,
6 noiembrie 2009

COMENTARIUL LUI PAUL:

„Viaţa medicului Ahmed Sauri e foarte interesantă şi mă asemăn mult cu el. Cred acest lucru deoarece am înclinaţii şi intuiţii spre medicină şi tot ce ţine de domeniul acesta (gen sfaturi în orice patologie, de parcă aş fi fost un medic într-o viaţă anterioară).

Mă încred în vorbele dumneavoastră şi, cum bine a-ţi precizat, trebuie să las timpul şi îngeraşii să lucreze în a-mi călăuzi paşii pe viitor şi întreaga-mi viaţă, respectiv aşteptarea unor vremuri mai bune."

Paul,
15 noiembrie

Episodul 3 - HANS

A sosit momentul episodului karmic nr.3, al cărui erou a fost germanul HANS DIETRICH KÖLDER, care a trăit între anii 1725-1790. S-a născut în Berlin, părinţii săi fiind Kurt şi Helma.

Soţii Kölder au avut patru copii: două fete (Alma, Gertrude) şi doi băieţi (Hans Dietrich, Molen). Kurt era de meserie bucătar, lucrând perioade îndelungate prin casele celor bogaţi. Şi-a crescut copiii cu mari sacrificii, străduindu-se să le ofere hrană bună şi haine corespunzătoare. Cei doi băieţi ai săi au urmat câţiva ani la o şcoală din oraş, după care s-au angajat ca ucenici pentru a învăţa meserii bănoase. Fetele s-au măritat

înainte de a împlini 20 de ani cu băieţi înstăriţi, meseriaşi care câştigau bine.

HANS, eroul nostru, era un băiat foarte isteţ la minte. Doar lipsa banilor l-a împiedicat să ajungă om cu multă ştiinţă de carte. A lucrat la un fierar încă de la vârsta de 14 ani. Neplăcându-i meseria, a intrat ucenic la un cioplitor în marmură, care avea numeroase comenzi pentru cimitire şi pentru noile construcţii ale celor cu bani. Sub îndrumarea maestrului Bartold, care era sculptor de meserie, tânărul HANS a învăţat tot ce i-a fost necesar pentru a ajunge un sculptor talentat şi căutat de mulţi clienţi. I-a plăcut această meserie. Şi-a deschis propriul atelier, câştigând bine. În decurs de câţiva ani, HANS a reuşit să îşi cumpere o casă şi să îşi amenajeze atelierul în propria curte.

S-a căsătorit la 22 de ani cu frumoasa Marthe, fiica unui negustor de bere. Marthe, crescută la pension, avea cunoştinţe de pictură şi grafică. Talentul şi imaginaţia ei l-au ajutat pe HANS în conceperea modelelor pentru sculpturile sale. Cei doi soţi artişti au avut mare succes printre amatorii de coloane, basoreliefuri, cruci şi pietre funerare.

Au devenit părinţi, Marthe aducând pe lume trei copii: fiul lor, Wolfried, şi fiicele lor, Anette şi Helga. Copiii au crescut pe neobservate, fiind mereu antrenaţi în munca părinţilor. Doar Anette a manifestat o atracţie deosebită spre artele plastice, urmând cursuri de pictură la vârsta adolescenţei. HANS a trăit 65 de ani, fiind oprit din viaţă de boala de plămâni, cauzată de praful inhalat în timpul muncii sale.

Nina Petre,
6 ianuarie 2010

COMENTARIUL LUI PAUL:

„Am primit scrisoarea dumneavoastră şi viaţa celui ce a fost Hans Dietrich Kolder. Talentul şi simţul artistic pe care i l-am moştenit îl manifest - vreau, nu vreau - în multe ocazii. Îmi plac picturile (de altfel, tatăl meu are un talent înnăscut al picturii, însă viaţa l-a îndrumat în alte direcţie), arhitecturile clădirilor pe care le văd şi tot ce ţine de artă în general (cu precădere, arta modei, tot ce ţine de haine).

Las îngerii şi pe cel de sus să îmi îndrume paşii, iar eu încerc să-mi trăiesc prezentul.

Succesul e direct proporţional cu împlinirea de sine, echilibrul fiinţei pe toate planurile, iar până acolo mai am de călătorit."

Paul,
16 ianuarie 2010

Episodul 8 - MARIL

Conform opţiunii tale, i-am acordat prioritate amerindianului MARIL TARUK, locuitor al Americii de Sud, care a trăit între anii 1312-1384. S-a născut într-o mică aşezare tribală din creierii munţilor, aflată în zona de sud-est a ţinutului care ulterior a revenit statului Brazilia.

Părinţii lui MARIL s-au numit Ohumi (tatăl) şi Thiral (mama). Cei doi soţi au avut treisprezece copii, dintre care numai şapte au rămas în viaţă. Văzând că le mor copiii unul după altul din cauza sărăciei, s-au alăturat mai multor membri ai tribului care se pregătea să migreze spre est, sperând că vor întâlni "apa cea mare", despre care auziseră câte ceva de la musafirii ocazionali. Drumul a fost greu, dar au ajuns totuşi la ţărmul Oceanului Atlantic, oprindu-se în apropierea unei mici aşezări pescăreşti care ulterior a devenit portul Laguna.

Ohumi şi băieţii lui şi-au confecţionat o barcă, stând cu ea la pescuit cât era ziua de mare. Hrănindu-se mai consistent şi bronzându-se la soare, întreaga familie s-a înzdrăvenit în scurtă vreme. Cu ajutorul surplusului de peşte au putut obţine şi alte alimente, dintre cele aduse de corăbiile care acostau în diverse porturi din nordul Lagunei.

MARIL s-a plictisit repede tot stând în barcă, sub soarele torid. Ar fi dorit să aibă o ocupaţie mai activă, să discute cu mulţi oameni, pe care să îi poată ajuta într-un fel sau altul. Băiatul, având deja 13 ani, se gândea în mod serios la viitorul său. După ce a trecut printr-un pericol de înec, barca răsturnându-se din cauza unui val uriaş, MARIL şi-a luat rămas bun de la familia sa, spunându-le tuturor că se va întoarce la tribul său din munţi, fiindu-i foarte dor de bunicul rămas acolo.

Reîntors în creierii munţilor, şi-a găsit bunicul grav bolnav, din cauza dorului de familia plecată în urmă cu câteva luni. Impresionat, MARIL l-a rugat pe şamanul tribului să îl înveţe tot ce era necesar pentru a-şi salva bunicul de la moarte. Bătrânul vraci Aohia l-a luat ca ucenic, transmiţându-i o mare parte din ştiinţa sa. MARIL şi-a pus bunicul pe picioare şi, mulţumindu-le zeilor, a jurat cu ochii la cer că din acea clipă va salva vieţile multor oameni bolnavi. Aohia, pregătindu-se să treacă la cele veşnice, i-a şoptit la ureche ucenicului său cuvintele magice necesare unui vraci ca să devină "omul zeilor".

După moartea lui Aohia, MARIL s-a mutat în coliba lui săracă, dar bine decorată cu ustensile de magie. Jurământul de instalare ca mare şaman îl obliga pe MARIL să nu îşi aducă niciodată vreo femeie în colibă, adică să rămână toată viaţa fără nevastă. A respectat această decizie,

viaţa lui fiind dedicată practicilor vrăjitoreşti de tămăduire a membrilor tribului.

Aproape zilnic, pleca în adâncul pădurii, la cules de ierburi bune pentru leac, dar şi cu scopul de a vâna, având şi el nevoie de o hrană mai consistentă. MARIL trata bolnavii numai noaptea, având întunericul drept aliat la păstrarea secretelor sale. I-a ajutat pe mulţi să supravieţuiască muşcăturilor de insecte şi şerpi sau deselor infecţii provocate de lipsa de igienă.

Sănătatea lui a fost satisfăcătoare până în cea din urmă zi. Avea deja 72 de ani, trupul îi era obosit de trudă şi penitenţe alimentare, iar bolile pe care le scosese din cei suferinzi lăsaseră urme în corpul său vlăguit. A închis ochii într-o dimineaţă ploioasă, privind stropii de apă care îi pătrundeau în colibă prin acoperişul de crengi.

Nina Petre,
6 mai 2010

COMENTARIUL LUI PAUL:

„Am primit cu drag scrisoarea dumneavoastră legat de Maril Taruk, unul din predecesorii mei.

În această viaţă am multe ezitări. Stau şi mă întreb de ce? Cu siguranţă undeva este adevărul. De aceea am cerut sprijinul dumneavoastră... Probabil nu ştiu cu adevărat ce îmi doresc în viaţa asta, căci dacă cineva mi-ar adresa întrebarea "Ce vrei cu adevărat de la viaţă şi ce te face fericit?", sincer nu ştiu ce răspuns i-aş putea da. Probabil că nu ştiu să dau importanţă vocii interioare, "a primului impuls", tot ce fac e să stau şi să analizez de sute şi mii de ori ce decizie să iau şi, până la urmă, tot nu o iau, ori o iau pe cea mai puţin bună. Credeţi-mă, e foarte neplăcut "să despici firul în zece"."

Paul,
11 iunie 2010

HELENA

HELENA este soţia lui PAUL, mama lui RYAN şi a lui DAVID.

Prezentare

HELENA s-a născut în Ardeal. La 13 ani, a emigrat împreună cu părinţii în S.U.A.. Tatăl ei a convins-o să mearga la Şcoala de asistente medicale. După căsătoria cu Paul, a învăţat să aibă mai multă încredere în intelligenţa şi puterea ei de a rezolva tot ce îşi propune. Anul trecut a dat naştere celor doi băieţi gemeni, Ryan şi David, adevărate păpuşi vii, care le-au încununat fericirea familială.

Nina Petre
3 ianuarie 2018

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

Episodul 1 - ALEKIA

Episodul spiritual nr.1 o are ca eroină pe ALEKIA TAULOU. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1888-1935 (secolele 19-20). ALEKIA s-a născut în localitatea portuară Elefsina (Eleusis), situată pe ţărmul Golfului Saronic, la nord-est de Atena. Tatăl ALEKIEI, Kemiros Taulis, era medic, având propriul cabinet în oraş. Soţia lui, Kadria, lucra ca soră medicală împreună cu Kemiros.

Cele două fiice, ALEKIA şi Naudra, au crescut în atmosfera terapeutică a familiei, visând că vor ajunge şi ele medici. ALEKIA era cu 2 ani mai în vârstă decât Naudra. După absolvirea şcolii generale în oraşul

natal, cele două surori au pornit pe drumuri diferite. Naudra a rămas lângă părinţi, învăţând să-i ajute în munca lor. La 17 ani, s-a căsătorit cu un marinar, renunţând să mai lucreze, din cauza celor nouă copii pe care trebuia să-i crească.

ALEKIA, mai ambiţioasă decât sora ei, a plecat să urmeze liceul în Atena, dorind să locuiască la mătuşa Elefteria, verişoara Kadriei. Având bune condiţii de viaţă în casa Elefteriei, al cărei soţ era funcţionar în administraţia oraşului, ALEKIA îndrăznea să viseze şi la studii universitare.

Atena ajunsese capitala Greciei în anul 1834, după ce ţara devenise un regat independent. În Primul Război Mondial (1914-1918), Grecia s-a alăturat ţărilor Antantei. Războiul purtat împotriva Turciei (1919-1922) s-a încheiat cu un dureros eşec pentru greci. La data de 25 martie 1924, Grecia s-a proclamat republică. Monarhia a fost restaurată în urma unei lovituri de stat militare la 10 octombrie 1935.

Între anii 1863-1973, în Grecia au domnit regii ce aparţineau dinastiei de Glücksburg. Cât timp a trăit eroina noastră, ALEKIA, ţara ei a fost condusă de următorii regi: George (Giorgios) I (1863-1913); Constantin (Konstantinos) I (1913-1917) prima oară; Alexandru (Alexandros) (1917-1920); Constantin I (1920-1922) a doua oară; George II (1922-1923) prima oară. ALEKIA Taulou a încetat din viaţă în decembrie 1935, după reinstaurarea monarhiei şi revenirea regelui George II din exilul său în Marea Britanie.

Anii de liceu, plini de situaţii plăcute, au trecut uşor pentru ea. Fata învăţa bine, fiind mereu încurajată şi lăudată de mătuşa Elefteria. La îndemnul acesteia, s-a înscris la facultatea de Ştiinţe ale Naturii, care funcţiona în cadrul Universităţii ateniene. Absolventă a facultăţii la 23 de ani, ALEKIA şi-a găsit un post de profesoară într-o şcoală din oraş.

S-a căsătorit pe vreme de război, în 1915, având 27 de ani. Alesul inimii, Nikos Demetris, un bărbat văduv în vârstă de 30 de ani, lucra ca administrator la un patron de firmă piscicolă. Nikos rămăsese văduv în urmă cu 5 ani, când soţia lui decedase la naşterea primului copilaş. Nici pruncul nu supravieţuise. Drama povestită cu lacrimi în ochi de nefericitul Nikos i-a alimentat ALEKIEI neîncrederea în medicina vremurilor în care trăia.

Tatăl ei, Kemiros, om cumsecade şi medic priceput, consuma prea mult alcool. Din acest motiv, i se întâmplase de-a lungul carierei să piardă vieţi omeneşti, dând vina pe neputinţele ştiinţei medicale.

Temându-se de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla şi ei dacă devenea medic, ALEKIA s-a orientat spre Ştiinţele Naturii.

Dragostea sa pentru plante şi animale era profundă. Călătoriile pe mare şi pe uscat la ferme rurale o fascinau pe profesoara ALEKIA. Ar fi fost în stare să le povestească elevilor zi şi noapte despre minunile care se petreceau în natură.

Primul ei copilaş a sosit în 1917, pe vreme de război. ALEKIA împlinise 29 de ani. Alexandros era un băieţel frumos şi vioi, o adevărată păpuşică vie. A fost urmat după 4 ani de frăţiorul Kirilos. Soţii Demetris erau fericiţi, crescându-şi băieţii cu multă atenţie şi un devotament nelimitat.

În 1935, când viaţa ALEKIEI s-a sfârşit, după câteva luni de suferinţe, Alexandros avea 18 ani şi se pregătea să intre la Medicină. De mai bine de 2 ani asistase la chinurile mamei şi la neîncrederea ei în puterea medicilor. Pasionată de tratamentele empirice folosite mai mult la ţară, ALEKIA încercase zadarnic să îşi vindece boala de stomac. Cu un an înainte de a muri, medicii de la spitalul atenian au vrut să îi opereze tumoarea din stomac, întâmpinând refuzul ei categoric. Femeia s-a mai chinuit câteva luni, consumând ceaiuri şi siropuri despre care aflase de la tămăduitoarele din sate.

Moartea a surprins-o într-o dimineaţă tristă, apa golfului fiind răscolită de o furtună. Nikos, ajuns la 50 de ani, rămăsese văduv pentru a doua oară. Durerea lui sufletească s-a prelungit câţiva ani, până când inima nu i-a mai rezistat la atâta suferinţă şi dor. ALEKIA trecuse prin viaţa lui ca o rază de lumină care i-a încălzit sufletul şi l-a ajutat să trăiască mai departe, supravieţuind morţii primei soţii. Alexandros a devenit medic, iar Kirilos a studiat Ştiinţele Exacte (matematică, fizică), devenind profesor la un liceu din Atena.

Nina Petre,
18 mai 2015

COMENTARIUL HELENEI:

„Îmi plac florile şi plantele foarte mult, când eram copilă visam să îmi fac o grădinuţă cu flori. Îmi place să petrec mult timp în natură, mă fascinează grădinile cu pomi fructiferi şi sigur, când o să am casa mea, o să-mi fac o grădină. După primul email, am analizat că, dacă dau mai multă importanţă la acest hobby (la care nu m-am gândit deloc) de a planta flori, legume sau fructe, o să mă ajute cu "stima de sine" şi un nou

mod de relaxare. În luna de miere am fost în Grecia şi am rămas fascinată de vegetaţia de acolo.”

29 aprilie 2015

„Alekia a fost mai ambiţioasă, a ştiut ce vrea. Eu, până la 32 de ani sunt ambiţioasă, dar nu destul, tot timpul a trebuit să mă împingă (încurajeze) cineva ca să obţin ceva sau să mă bazez pe cineva să obţin ceva. Alekia a fost profesoară, şi mie îmi place foarte mult să învăţ pe cineva şi am multă răbdare s-o fac. Mă gândesc de mult timp că mi-ar plăcea să predau la cursuri de infirmiere, ceea ce mă pasionează mult.

Ce am în comun cu Alekia e încăpăţânarea şi înţeleg acum că, cu încăpăţânarea asta, pot să-mi fac mai mult rău decât bine. E foarte interesant că ea a fugit de medicină şi eu m-am chinuit ani de zile să devin asistentă medicală. Am intrat la şcoala de asistentă medicală şi, după un an, am picat (nu mi-am dat silinţa 100%), aşa că m-am angajat ca infirmieră. Am lucrat infirmieră 6 ani şi mi-a plăcut foarte mult (stima de sine mi-a crescut), dar am început să vreau mai mult pentru mine şi am intrat iar la şcoala de asistentă, şi am absolvit.

După un timp, soţul meu m-a convins să merg înapoi la facultate să devin asistentă medicală de un grad mai mare, şi am absolvit cu succes. Dacă s-ar întoarce timpul înapoi cu 13 ani, tot aş alege să fiu asistentă medicală pentru că-mi place. Am înţeles că, de ce fugi, nu scapi. Eu am fost destinată să devin biolog, dar oare trebuia să devin asistentă (şi prin asta să rezolv astfel karma transmisă prin Alekia) pentru ca spiritul meu să evolueze?”

Helena,
28 mai 2015

Episodul 2 - JINJA

Episodul spiritual nr.2 o are ca eroină pe mexicanca JINJA RENIS, care a trăit între anii 1803-1868 (secolul 19). S-a născut în localitatea Siltepec, situată în zona muntoasă din sudul lacului Angostura, în sud-estul actualei ţări numite Statele Unite Mexicane (Mexic). Astăzi, Siltepec este un oraş turistic, aflat nu departe de graniţa Mexicului cu Guatemala.

Tatăl Jinjei se numea Jadeo. El provenea din părinţi portughezi şi activa în armata spaniolă de ocupaţie. Nevasta lui, Nakide, se născuse

într-o familie de amerindieni săraci, cu mulţi copii. Jadeo a cunoscut-o în cadrul unei razii efectuate prin colibele săracilor, răspândite la marginea pădurii care înconjura mica localitate Siltepec. Văzând-o cât era de frumoasă, ofiţerul Jadeo a reuşit să o cumpere de la sărmanii părinţi.

Nakide, cu toate că se pricepea la tratarea bolnavilor cu leacuri tradiţionale, aşa cum făceau toate indiencele mexicane pentru familiile lor, nu şi-a putut salva de la moarte două fetiţe şi trei băieţi. Au rămas în viaţă doar JINJA şi sora ei mai tânără cu 6 ani, Naura. Fetele au crescut mai mult în lipsa tatălui, mereu plecat în campanii militare.

Viaţa lor, mai ales a JINJEI, a fost puternic influenţată de efervescenţa socială şi de cumplitele războaie purtate de armată mexicană. La data de 16 septembrie 1810, când JINJA avea doar 7 ani, a izbucnit războiul de eliberare naţională condus iniţial de preotul Miguel Hialgo y Castilla, apoi de Jose Maria Morelos y Pavon. Mişcarea de eliberare de sub stăpânirea colonială spaniolă a impus proclamarea independenţei la 24 februarie 1821.

Generalul Augustin de Iturbide s-a proclamat împărat, domnind între anii 1821-1823, şi a inclus proaspătul Imperiu Mexican în Căpitănia Generală Guatemala. După abdicarea lui Iturbide (survenită la 19 martie 1823), Mexicul s-a proclamat republică federală, după modelul vecinului S.U.A. Evenimentul a avut loc în 4 octombrie 1824.

După ce provincia mexicană Texas şi-a proclamat independenţa (în 1836) şi a fost anexată de S.U.A. (în 1845), a izbucnit războiul americano-mexican, desfăşurat între anii 1846-1848, în urma căruia Mexicul a pierdut definitiv provincia Texas.

Războiul civil dintre conservatori şi liberali (1857-1860), izbucnit după înlăturarea regimului dictatorial impus de generalul Santa Anna, s-a încheiat cu victoria liberalilor conduşi de Benito Suarez. Acesta a fost primul preşedinte mexican de origine indiană (1858-1872).

Fetele ofiţerului Renia au urmat studiile generale în Siltepec. După aceea, părinţii s-au grăbit să le căsătorească. Tatăl lor, Jadeo, le-a dat unor militari ai armatei naţionale mexicane, colegi cu el. La 16 ani, în 1819, eroina noastră a devenit soţia ofiţerului Ramiro Tadesci, un tânăr de 26 ani, ce provenea dintr-o familie de italieni, ajunşi în Mexic fiindcă făceau comerţ cu trupele spaniole de ocupaţie.

La 18 ani, JINJA i-a dat viaţă micuţei Minela. Era în 1821, anul proclamării independenţei Mexicului. După 6 ani, a apărut primul băieţel, Rialdo, iar după încă 3 ani, mama l-a născut pe Anidaro. Curajoasa JINJA şi-a crescut copiii mai mult în lipsa tatălui, Ramiro fiind

plecat în lungi campanii militare. Copiii au crescut sănătoşi, prin strădaniile mamei JINJA şi ale bunicii Nakide, foarte pricepute la tratamentele cu argila şi plante vindecătoare culese din pădure.

Ramiro s-a retras din armata la 55 de ani, în 1848, după încetarea războiului mexicano-american. Pentru eroismul dovedit în cariera sa de 38 de ani, a fost răsplătit cu o sumă mare de bani, distincţii militare, o bucată de pădure la marginea localităţii Siltepec şi o pensie pe viaţă.

La 45 de ani, singurătatea şi marile griji ale JINJEI au luat sfârşit. Avea soţul lângă ea, era fericită, dar şi foarte ocupată cu tratarea lui. Ramiro suferea mult din cauza rănilor primite în numeroasele bătălii la care participase. Avea pe corp cicatrici vindecate superficial, într-un picior purta un glonte care necesita operaţie, iar vechile fracturi la vertebre se vindecaseră fără niciun ajutor. În decurs de un an, JINJA şi-a adus bărbatul într-o stare de sănătate acceptabilă.

Cei trei copii erau deja căsătoriţi, chiar şi Anidaro, care avea doar 18 ani. Băiatul pusese ochii pe fata unui negustor înstărit şi se grăbise să o ia de nevastă, devenind comerciant împreună cu socrul său. Minela, frumuseţea familiei, avea 27 de ani. Căsătorită cu un militar, era mama a doi băieţi. Fiul cel mare, Rialdo, la 21 de ani era căsătorit, soţia lui având soarta soacrei JINJA, fiindcă şi el era militar.

După ce starea sănătăţii i s-a ameliorat, Ramiro a început construcţia casei din pădure. În anul următor, s-a mutat cu JINJA în noua reşedinţă, lăsând-o pe cea veche din oraş drept moştenire nepoatei Maria, fiica Minelei. Era în anul 1850. În următorii 18 ani, până la obştescul sfârşit, JINJA a dus o viaţă de vis, în liniştea şi confortul din pădure. Ramiro, care trăise departe de ea mulţi ani, se bucura de fiecare clipă petrecută împreună. O iubise dintotdeauna, o respectase ca şi pe mama lui şi se temea foarte tare că va muri înaintea ei.

Dar soarta le pregătise altceva. La 65 de ani, JINJA a răcit puternic, din cauza unei ploi apărute ca din senin, pe când se aflau într-o mică excursie prin pădure. Au ajuns acasă după câteva ore, uzi până la piele. JINJA a făcut pneumonie, nereuşind să scape cu viaţă, din cauza vârstei înaintate. Ramiro, bătrânul soţ rămas văduv la 75 de ani, a plâns de dorul ei timp de un an, până când spiritul i-a părăsit trupul, plecând în căutarea celui ce fusese întrupat în scumpa lui soţie.

Nina Petre,
18 iunie 2015

COMENTARIUL HELENEI:

„E foarte interesantă viaţa lui Jinja, şi îmi place foarte mult mâncarea mexicană. Ce am înţeles cel mai mult este că trebuie să am foarte multă grijă de sănătatea mea. Am observat că, în ultimele 5 vieţi, încarnările spiritului meu au murit mult prea devreme."

Helena,
4 iulie 2015

Episodul 3 - RINDO

Eroul povestirii este siamezul RINDO, care a trăit între anii 1714-1780. S-a născut în oraşul Thonburi (denumirea actuală: Bangkok), port la Marea Chinei de Sud, situat pe ţărmul Golfului Thailanda. În prezent, Bangkok este capitala Regatului Thailandei.

În perioada vieţii lui RINDO, tara lui se numea regatul Ayutthaya, supranumit de străini Siam. De la naşterea lui RINDO şi încă 17 ani după aceea (cât a locuit în Bangkok), la conducerea Siamului s-a aflat regele Taisra (Phumintaraja).

Familia lui RINDO era săracă. Nihodo (tatăl) şi Neruald (mama) câştigau puţin din ocupaţia lor de croitori. Dintre cei şapte copii născuţi de Neruald, a supravieţuit doar RINDO, el fiind mai voinic şi mai rezistent la boli decât fraţii lui. Nici el şi nici părinţii nu ştiau carte. Băiatul a învăţat de mic să îşi ajute părinţii la confecţionarea hainelor tradiţionale purtate de populaţia cu venituri modeste.

La 17 ani (în anul 1731), RINDO s-a îmbarcat împreună cu Nihodo pe un vas chinezesc, dorind să îşi vândă sacii cu haine pe unde şi-ar fi putut găsi clienţi. Prima escală, pe teritoriul Chinei, a fost în portul Huangliu, aflat în sud-vestul insulei Hainan. Au revenit în Bangkok după un an. RINDO şi-a anunţat părinţii că dorea să se stabilească definitiv în Huangliu, localitate modestă, care i s-a părut mult mai liniştită decât Bangkokul. Părinţii nu au vrut să îşi părăsească ţara, dar l-au înţeles pe fiul lor, dându-i binecuvântarea pentru o nouă călătorie.

În 1733, la 19 ani, RINDO a pornit din nou spre insula de vis unde ajunsese în urmă cu 2 ani. S-a căsătorit cu fata unui negustor modest ca şi el, reluându-şi singura meserie pe care o cunoştea, cea de croitor şi negustor de haine. Na Vur s-a măritat la 15 ani cu RINDO. A născut şase copii, rămânând cu două fete. Pe Dah La a născut-o la 17 ani, iar pe Nur

Di, la 25 de ani, ceilalţi patru copii, cu toţii băieţi, au fost ucişi de vietăţi acvatice periculoase. Pentru RINDO, pierderea fiilor săi a reprezentat o dramă, urmările ei păstrându-le în suflet până la sfârşitul vieţii.

După ultima călătorie lungă pe mare, cea din 1733, rămăsese cu o teamă îngrozitoare de apă. Văzuse pe corabia chinezilor cum aruncau peste bord cadavrele şi oamenii grav bolnavi. Vietăţile mării se grăbeau să le devoreze, de cum ajungeau la bietele victime. Într-o criză de malarie, RINDO abia a scăpat să nu fie aruncat şi el peste bord.

Pe fetele lui le-a păzit cât i-a stat în puteri, nelăsându-le niciodată să intre în apa mării. A reuşit să le mărite la vârsta adolescenţei, devenind bunicul a şapte nepoţi.

RINDO şi nevasta lui au supravieţuit din practicarea croitoriei. Hainele tradiţionale confecţionate de ei putea fi vândute marinarilor portughezi, olandezi, englezi, francezi şi prusaci care coborau pe ţărm. Cele două fiice, Dah La şi Nur Di, croitorese şi ele, au contribuit la câştigurile propriilor bărbaţi, negustori modeşti, la fel ca socrul lor.

După 60 de ani, îmbătrânit înainte de vreme, RINDO s-a luptat din greu cu malaria, boală care îl chinuia din tinereţe. Supravieţuise datorită cantităţilor de chinină cumpărate de la diverşi negustori şi unor ceaiuri preparate dintr-o plantă ce creştea în nordul insulei. La 66 de ani, a capitulat în faţa morţii. O febră puternică i-a trimis sufletul pe lumea cealaltă.

Nina Petre,
27 iulie 2015

COMENTARIUL HELENEI:

„Citind despre această karmă, mi-am amintit: când eram mică, tot timpul aveam răceli şi aproape toată copilăria luam injecţii. Când mă duc în România în vacanţă şi văd o familie săracă, încerc să-i ajut cu ce pot, nu suport să văd că sunt oameni care nu au ce mânca, mai ales la ţară. Croitoria şi hainele în general nu mă atrag (pe cale spirituală, se pare că nu am moştenit aceste înclinaţii de la Rindo). „

Helena,
1 august 2015

Episodul 4 – CARELLA

Episodul spiritual nr.4 o are ca eroină pe CARELLA DAVINE. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1631-1689 (secolul 17).

CARELLA s-a născut în casa părinţilor ei, Rodrigo şi Annaluisa, aflată pe moşia baronului latifundiar Saudo Ravelli. Rodrigo era cel mai de încredere angajat al baronului, având funcţia de secretar şi trezorier. Annaluisa născuse două fete. CARELLA era cu 5 ani mai în vârstă decât sora ei, Mianna. Fetele au învăţat carte cu proprii părinţi şi cu guvernanta celor trei băieţi ai boierului Saudo. Moşia acestuia ocupa o parte din regiunea Gallura, situată în extremul nordic al insulei Sardinia, având ieşire la mare către Strâmtoarea Bonifaccio. Această strâmtoare o desparte de sudul insulei Corsica, de unde era originară doamna Annaluisa, soţia lui Rodrigo.

El se născuse pe insula Sardinia, în orăşelul Nuoro. Era bine retribuit de boier, fiindcă avea grijă de toate actele acestuia şi de rezerva de valori (bani de aur, lingouri de aur, bijuterii scumpe, opere de artă deosebite).

Fetele au crescut în paradisul naturii din jur, în casă având tot confortul necesar unei dezvoltări armonioase. Părinţii le dădeau voie să participe la lecţiile de scrimă alături de băieţii stăpânului, sub îndrumarea lui Eduardo Bonifacci.

Acesta era un tânăr din Roma, fost militar. După o rană adâncă la piciorul stâng, rămăsese şchiop. La 25 de ani, a fost nevoit să renunţe la cariera militară. Părinţii l-au trimis la nobilul Saudo Ravelli, văr cu tatăl său. Acesta l-a primit cu braţele deschise, l-a angajat ca profesor de lupte, dându-i un salariu frumos. Îndrăgostit nebuneşte de frumoasa CARELLA, Eduardo a aşteptat-o să împlinească 15 ani, apoi a cerut-o de soţie. Darul de nuntă oferit de nasul lor, boierul Saudo, a fost o moşie situată la vest de moşia lui, înnobilându-l pe mire cu titlul de baron. În mod firesc, mireasa a primit titlul de baroană.

Plantaţia de măslini şi portocale a adus venituri importante celor doi soţi, la fel ca vinurile produse de angajaţii lor. În fiecare an, principalii cumpărători erau negustorii de pe corăbiile spaniole care acostau la ţărmul nordic al insulei.

În anul 1297, Papa Bonifaciu VIII le dăduse insula Sardinia ca feudă suveranilor din dinastia de Aragon. Aceştia au intrat în posesia insulei în anul 1326. Dominaţia spaniolă a durat până în secolul 18, în ciuda numeroaselor răscoale ale populaţiei autohtone. În perioada vieţii eroinei

noastre (1631-1689), Sardinia s-a aflat sub dominaţia dinastiei spaniole de Habsburg, având drept reprezentanţi doi regi: Filip IV (1621-1665), Carol II (1665-1700).

Eduardo, soţul CARELLEI, bărbat bine educat, abil în afaceri, făcea comerţ nu numai cu spaniolii, ci şi cu negustorii localnici sau cu cei veneţieni şi genovezi. Unicul său copil, Namero, i-a semănat la fizic şi la aptitudinile negustoreşti. CARELLA îi dăduse viaţa băiatului când avea 21 de ani. După aceea, pierduse mai multe sarcini, spre disperarea ei şi a soţului.

Fiind convinsă că avea de ispăşit multe păcate rămase de la strămoşi, CARELLA s-a transformat într-o catolică fanatică, temându-se mereu pentru viaţa fiului ei. Namero şi-a satisfăcut stagiul militar până la 30 de ani, revenind apoi acasă, pentru a-şi lua în primire moşia dăruită de părinţi.

Mama lui suferise o transformare puternică, băiatul fiind profund impresionat de ceea ce se întâmplase cu ea. CARELLA călătorea săptămânal pe moşie şi în afara ei, ajutând familiile sărace. Reuşise să deschidă un orfelinat şi un azil pentru săraci cu banii soţului, ai boierului Saudo (care era foarte bătrân), fiind ajutată cu donaţii şi de către boierii de pe alte moşii.

Pe Namero l-au căsătorit la 32 de ani cu fiica unui nobil din regiune, moşiile celor doi tineri ocupând o mare suprafaţă, apropiate de partea de mijloc a insulei. Cei trei copii ai lui Namero (o fetiţă şi doi băieţi) reprezentau adevărate comori vii pentru bunicii lor.

CARELLA, în credinţa ei absolută în Dumnezeu, credea că era imună la bolile contagioase care decimau oamenii săraci. La 56 de ani, femeia s-a molipsit de tuberculoza instalată în azilul săracilor. S-a luptat cu boala timp de 2 ani, nereuşind să se vindece, în ciuda sofisticatelor tratamente recomandate de medicii sosiţi din Roma. La 58 de ani, trupul, rămas la dimensiunile unei adolescente, a cedat în fata bolii. CARELLA s-a stins din viaţă asemenea lumânărilor care arseseră în camera ei până la ziuă.

Nina Petre,
6 august 2015

COMENTARIUL HELENEI:

„Cu Carella mă potrivesc prin dorinţa de ajuta oamenii săraci sau bolnavi. Câteodată mă gândesc, dacă m-aş întoarce în România, aş dori să folosesc toată educaţia (medicina) primită din SUA în favoarea

educării în drepturile pacienţilor şi comportamentul potrivit al infirmierilor şi asistentelor medicale. În legătură cu bolile infecţioase, ştiu că trebuie să fiu atentă, mai ales că lucrez cu oameni foarte bolnavi, însă purtăm tot felul de măşti să ne protejăm.”

Helena,
1 septembrie 2015

Episodul 5 - NYONOR

Episodul spiritual nr.5 îl are ca erou pe NYONOR. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1518-1576 (secolul 16). NYONOR s-a născut în estul insulei La Española (Hispaniola), teritoriu ce aparţine astăzi Republicii Dominicane. În zona de litoral unde a locuit NYONOR până la 13 ani se află actualul oraş El Macao.

Părinţii lui, Digdi (tatăl) şi Nado (mama), erau băştinaşi indieni araucani (arauaci, arawaki). Din cei unsprezece copii născuţi de Nado, a rămas în viaţă doar NYONOR. Ceilalţi zece copii au decedat. din cauza înţepăturilor unor insecte ucigaşe. Epidemiile de malarie făceau ravagii în rândul băştinaşilor, dar şi al stăpânilor sosiţi din Spania.

Insula a fost ocupată de navigatorii lui Cristofor Columb în două etape. Descoperirea părţii de nord s-a produs în 25 decembrie 1492. Restul insulei a fost cucerit în anul 1495. Băştinaşii rămaşi după crunta exterminare cu arme şi câini dresaţi pentru lupte au fost obligaţi de stăpânii spanioli la plata unor impozite imense în aur şi produse destinate hranei. Părinţilor lui NYONOR, oameni locuind pe ţărmul oceanului, li s-a impus un tribut (impozit) în vietăţi comestibile ce puteau fi pescuite din apa oceanului, cu mari pericole şi eforturi imense.

NYONOR împlinise 13 ani când părinţii i-au fost ucişi de stăpânul spaniol al regiunii estice a insulei, fiind nemulţumit de cantitatea produselor oferite de ei. Pe lângă caimanii, broaştele ţestoase, iguanele, peştii, stridiile şi midiile recoltate în mod obişnuit, stăpânul le ceruse şi o cantitate de aur. Sărmanii oameni nu aveau posibilitatea să achiziţioneze aur. Sub ochii lui NYONOR, părinţii lui au fost despicaţi cu sabia de către unul din slujitorii stăpânului.

Îngrozit, băiatul de 13 ani s-a urcat pe furiş în barca tatălui său, după lăsarea întunericului. A vâslit câteva zile şi nopţi spre sud, unde ştia de la

prietenii tatălui său că se aflau multe insule frumoase şi bogate în plante şi animale.

A ajuns astfel în Antilele Mici, oprindu-se pe o insulă ca de vis, denumită de stăpânii ei Barbados. Această insulă seamănă la contur cu Anglia. Descoperirea ei de către navigatorii spanioli avusese loc în anul naşterii lui NYONOR (1518), când restul Antilelor erau deja în plin proces de colonizare. Relieful, frumos şi echilibrat, era deseori răvăşit de uragane. Din acest motiv, o parte din băştinaşii araucani o părăsiseră de-a lungul timpului. Tot aşa au făcut şi navigatorii conchistadori.

Unul singur dintre ei, neînfricat şi lacom peste măsură, ajunsese stăpânul absolut al insulei. Cu multă cruzime, i-a supus pe băştinaşii care nu i s-au împotrivit, transformându-i în proprii slujitori. Coborând din barcă pe ţărmul nordic, NYONOR a fost capturat de luptătorii spaniolului şi dus în faţa acestuia. Vorbind un dialect araucan inteligibil pentru băştinaşi, NYONOR a reuşit să se facă înţeles. Le-a spus că fugise din cauza epidemiei de febră ucigaşă, nu de teama celor care îi uciseseră părinţii. A fost lăsat în viaţă, fiindcă era voinic, priceput la vânătoarea acvatică şi la navigaţia cu barca pe apa oceanului. Stăpânul i-a cerut să devină transportorul unor mărfuri şi produse de pe insula sa spre alte insule apropiate.

Timp de 45 de ani, NYONOR şi-a slujit toţi stăpânii pe care i-a avut, punându-şi viaţa în pericol la fiecare drum cu barca. Uraganele continuau să facă ravagii pe apă şi pe uscat, iar hoţii de valori deveniseră din ce în ce mai periculoşi.

La 27 de ani, s-a căsătorit cu frumoasa Rimme, o fată araucană originară de pe insulă, care i-a dăruit cinci copii. Cele trei fetiţe au murit în primele luni de viaţă, fiind muşcate de maimuţe. Au supravieţuit doi băieţi: Nyamo (născut de mama lui la 17 ani) şi Duego (născut la 23 de ani). Asemenea tatălui lor, băieţii au devenit transportori de marfă, navigând cu aceeaşi barcă.

În anul 1576, insula Barbados ajunsese aproape nepopulată. Actualul stăpân îi exterminase pe indienii care nu munceau cât le cerea el. De frica lui, majoritatea băştinaşilor fugiseră pe alte insule. Ajuns la 58 de ani, NYONOR şi-a dat seama că se afla într-un pericol de moarte, asemenea părinţilor lui, cu mulţi ani în urmă. Fără a mai sta pe gânduri, şi-a urcat nevasta şi cei doi fii în barca familiei, pornind la drum grăbiţi în toiul nopţii. Nyamo şi Duego, neavând neveste şi copii, au plecat bucuroşi împreună cu părinţii lor. De această dată, norocul nu l-a mai protejat pe NYONOR. La scurtă vreme după plecare, o furtună puternică le-a

scufundat barca, iar ei au ajuns o pradă uşoară pentru vietăţile Mării Caraibilor.

Nina Petre,
8 septembrie 2015

RYAN

RYAN este fiul lui PAUL şi al HELENEI.

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

1 ○ Pierre Lardy (1822-1874)

2 ○ Alexandros Kirdis (1701-1778)

3 ◉ Loreda Nirrem (1630-1686)

Episodul 1 - PIERRE

Eroul povestirii este francezul PIERRE LARDY, a cărui viaţă s-a desfăşurat în perioada anilor 1822-1874 (secolul 19). PIERRE s-a născut în oraşul Bordeaux, localitate situată în vestul Franţei.

La data naşterii lui PIERRE, pe tronul Regatului Franţei se afla regele Ludovic XVIII, reprezentat al dinastiei de Bourbon. Urmaşul său a fost Carol X (1824-1830). După acesta a urmat regele Ludovic-Filip (1830-1848). În urma victoriei Revoluţiei burghezo-democratice din anul 1848, Ludovic-Filip a abdicat. S-a proclamat Republica franceză, condusă de un guvern provizoriu. În urma alegerilor din 10 decembrie 1848, Ludovic Napoleon Bonaparte, fiul lui Ludovic Bonaparte, regele Olandei, a fost ales preşedinte al Franţei. Înaintea acestui eveniment important pentru istoria ţării, tânărul PIERRE Lardy a părăsit Franţa pentru totdeauna.

Joseph Lardy avea împreună cu soţia lui, Geraldine, o fată şi un băiat. Isabelle era cu 2 ani mai mare decât fratele ei, PIERRE. Joseph, funcţionar în cadrul administraţiei oraşului Bordeaux, câştiga bine, dar doar cât să îşi întreţină familia printr-un trăi decent. Copiii lui, pe care îi iubea enorm, au avut condiţii bune de învăţătură. Isabelle a reuşit să urmeze primele trei clase într-o şcoală medie din Bordeaux, iar la 17 ani s-a căsătorit cu un medic tânăr din oraş, devenind mama a trei copii, o fată şi doi băieţi.

PIERRE, mai ambiţios decât sora lui, şi-a terminat anii de liceu în Bordeaux, iar la 19 ani a plecat la Paris pentru studii de Arheologie.

Absolvind facultatea la 24 de ani, în 1846, şi-a găsit un post de muzeograf în capitala Franţei. S-a căsătorit la 26 ani cu profesoara de geografie Myanne Duffy, o tânără de 24 ani, care lucra la un pension din Paris. Tatăl ei, Leonard, avea un atelier unde se repara şi se confecţiona încălţăminte.

La scurtă vreme după căsătorie, soţii Duffy au pornit la drum peste ocean, dorind să ajungă în America de Sud pentru a cerceta cât mai multe monumente create de civilizaţia Inca. După un an de aventuri şi călătorii obositoare, s-au stabilit în oraşul Lima, port la Oceanul Pacific, situat în vestul ţării numite astăzi Republica Peru.

În secolul 15, Peru devenise centrul Imperiului Incaş, sediu al celei mai strălucite civilizaţii precolumbiene. Conduşi de Francisco Pizarro, spaniolii au cucerit, în anii 1532-1533, Imperiul Incaş, care se întindea din Columbia până în Chile. Au întemeiat, în 1535, oraşul Lima, iar în 1543, Viceregatul Peru. Acesta a devenit centrul puterii coloniale din America de Sud.

În timpul Războiului de eliberare a coloniilor spaniole din America de Sud, Peru a fost un bastion al forţelor regaliste. Peru şi-a proclamat independenţa în 1821, ultimele rezistenţe ale autorităţii coloniale fiind înfrânte în 1824. În calitate de preşedinte al republicii Peru, mareşalul Ramon Castilla (1845-1862) a eliberat sclavii negri, i-a scutit pe indieni de plata impozitelor, a încurajat exploatările de guano şi ale zăcămintelor de salpetru.

Până la naşterea fiicei lor, Nora, unicul copil, în anul 1852, soţii Duffy au călătorit mult împreună, ca exploratori ai unor importante vestigii ale civilizaţiei Inca, beneficiind de sponsorizări din partea conducerii oraşului Lima. După naşterea fetiţei, Myanne a rămas acasă, în vila lor din capitală, pentru a-şi creşte copila, cu ajutorul a două servitoare. Ei erau imigranţi din Europa, priviţi cu suspiciune de triburile indiene ascunse în zone greu accesibile, oameni pentru care orice ţară din Europa însemna doar Spania, cea care le-a provocat nenumărate suferinţe, generaţii la rând.

PIERRE a călătorit neobosit, cercetând ani la rând, înfruntând pericole nenumărate până în 1874, când a fost răpus de dizenterie. Nu a murit în vreun ţinut sălbatic, dintre cele unde consumase apa din diverse izvoare şi râuri şi se alimentase cu tot felul de vietăţi găsite în drumurile lui, ci la el acasă, în Lima. Îşi cumpărase din piaţa oraşului fructe şi ceva peşte, acesta fiind prăjit pe jar chiar de el, după exemplul indienilor din diverse triburi. Prăjirea insuficientă nu a distrus toate bacteriile din

peştele infestat. A mâncat singur friptura, soţia lui neavând încredere în peştele vândut la piaţă. Nora, fiica lor, ajunsă la 22 de ani, era plecată la cursuri, fiind studentă la Medicină. Spre seară, simţindu-se din ce în ce mai rău, bolnavul i-a cerut soţiei să cheme un medic. Puternica infecţie digestivă nu s-a diminuat prin medicamentele administrate de medic. Două două zile şi nopţi chinuitoare, PIERRE a încetat din viaţă, la doar 52 de ani, vegheat de Myanne, credincioasa lui soţie, ajunsă la vârsta de 50 ani. Nora, fiica distrusă de durere, s-a specializat ulterior în boli digestive.

Spiritul arheologului francez stabilit în Peru a stat timp de 143 ani în astral, până când a reuşit să se reîntrupeze în fiinţa copilaşului vostru, Ryan. Perioada de activitate în lumea spiritelor este mare, aceasta reflectând dorinţa spiritului ca următoarea sa întrupare să fie un om deosebit, locuitor al unei ţări cu adevărat civilizate.

Nina Petre,
31 august 2017

COMENTARIUL LUI PAUL, TATĂL LUI RYAN:

„Legat de prima încarnare a spiritului lui Ryan în eroul Pierre, deja observ la el o dorinţă exagerată de a observa şi studia noi lucruri şi, în special, locuri. El e cel care vrea să fie prezent în orice conversaţie a celor adulţi şi să le ştie pe toate. Devine plictisit foarte uşor de lucruri, locuri... şi vrea tot timpul ceva nou. Vrea să i se facă tot timpul pe plac şi de multe ori îmi dă impresia că are o personalitate de adult. Cu siguranţă, are o misiune sau e foarte dornic să-şi trăiască viaţa aceasta la maxim. Şi când a ieşit din pântecele mamei, a ieşit una-două, de parcă era grăbit să vină... se pare că cei 143 de ani de stat în astral i-au ajuns.

Cu siguranţă, o să vedem multe alte asemănări cu eroul Pierre şi vom încerca să îl ajutăm cu ce ne stă în putinţă să îşi atingă scopurile dorite în această viaţă.”

Paul, 18 septembrie 2017

Episodul 2 - ALEXANDROS

Episodul spiritual nr.2 dedicat lui Ryan îl are ca erou pe grecul ALEXANDROS KIRDIS, care a trăit între anii 1701-1778 (secolul 18).

ALEXANDROS s-a născut în localitatea Levadia. În perioada vieţii lui ALEXANDROS, ţara lui, Grecia, era o provincie a Imperiului Otoman.

Negustorul de lemne şi mobila Kiril Kirdis, căsătorit cu doamna Panakia, avea trei băieţi. ALEXANDROS, fiul cel mare, avea cu 4 ani mai mult decât Kiros, iar acesta era cu 2 ani mai mare decât Markos. Soţii Kirdis şi-au trimis copiii la mica şcoală din Levadia, unde fiecare a învăţat timp de 7 ani. Împlinind 15 ani, au fost liberi să îşi aleagă meseria pe care şi-o doreau.

Kiros a învăţat de la tatăl lui să facă mobilă şi să muncească la gaterul acestuia, pădurea fiind aproape de casa lor. S-a căsătorit la 24 de ani şi a avut doi copii, o fată şi doi băieţi. Markos a fost trimis la Atena, unde mătuşa Alkira, sora mamei Panakia, l-a ajutat să intre ucenic la un farmacist. Băiatul a învăţat meseria de farmacist, din care a trăit până la bătrâneţe. S-a căsătorit la 25 de ani în Atena şi a avut patru copii, două fete şi doi băieţi.

ALEXANDROS s-a dovedit a fi bun la calcule matematice şi scria foarte frumos. Cu voia lui, părinţii l-au trimis în Atena la mătuşa Alkira, femeie căsătorită, fără copii. S-a arătat bucuroasă de a-şi ajuta nepotul, apelând la bunăvoinţa soţului ei, notarul Andrikos Tervakis. Sub îndrumarea acestuia şi muncind zi de zi în biroul lui, ALEXANDROS a primit calificativul de notar, la 24 de ani. În cei 3 ani de şcoală medie, terminaţi la 19 ani, a învăţat şi a lucrat în cabinetul unchiului Andrikos. Acesta, fiind bolnav cu inima, şi-a făcut testamentul, prin care îi lăsa lui ALEXANDROS jumătate din averea lui plus clădirea şi afacerea notarială.

ALEXANDROS s-a căsătorit la 27 de ani cu turcoaica Dihel, o fată de 16 ani, fiica unui funcţionar al administraţiei otomane care aduna impozitele atenienilor. Prin socrii lui, turci stabiliţi în Atena, Mahmud şi Ieryne, notarul ALEXANDROS a primit clienţi turci din elita armatei şi administraţiei sultanului, cu toţii plătind bine pentru actele întocmite de el. Dihel a născut primul băiat, pe Iskil, la 18 ani. A urmat al doilea băiat, Dikos, născut la 22 ani.

Notarul Andrikos, patronul şi mentorul lui ALEXANDROS, a murit când el avea 39 de ani. Conform testamentului, ALEXANDROS a moştenit notariatul, o mare sumă de bani şi o moşie în zona munţilor Eliko, în care se afla şi o pădure frumoasă. Cu toate că ajunsese foarte bogat la nici 40 de ani, ALEXANDROS a rămas acelaşi om modest, politicos cu toată lumea, harnic şi mare iubitor de familie.

Fiul cel mare, Iskil, a învăţat meseria de notar, fiindu-i coleg de muncă şi asociat în afacerea cu notariatul. Iskil s-a căsătorit la 26 de ani, devenind tatăl a doi copii, o fată şi un băiat. Dikos, al doilea fiu, a urmat studii medicale. S-a căsătorit la 28 de ani, şi a avut trei copii, două fete şi un băiat.

ALEXANDROS a murit la 77 de ani, în 1778, din cauza unei boli de inimă veche de câţiva ani. Dihel, rămasă văduvă la 66 de ani, nu şi-a revenit complet după pierderea soţului. Cu sufletul ei de turcoaică devotată şi iubitoare până la moarte, a suferit şi a plâns până când a rămas fără suflul vieţii, la aproape 68 de ani. Iskil, la 48 de ani, şi Dikos, la 44 de ani, şi-au îngropat tatăl regretându-l amarnic, spunând tuturor că un tată mai bun ca al lor nu avea nimeni.

Din viaţa lui ALEXANDROS rezultă o karmă frumoasă şi puternică, având o influenţă benefică asupra micuţului şi viitorului adult RYAN.

Nina Petre,
21 septembrie 2017

COMENTARIUL LAUI PAUL, TATĂL LUI RYAN:

„Până în prezent, văd câteva asemănări cu Alexandros Kirdis, antecesorul său spiritual. Unul dintre ele ar fi sentimentul de iubire şi protecţie pe care îl manifestă faţă de fratele său geamăn, David. De asemenea, orice tehnologie vede, parcă e altcineva... nu te lasă să stai pe telefon pentru că el îl vrea, cum vede telecomanda de tv, sare direct pe ea. Cu siguranţă, pe parcursul vieţii vom observa şi alte asemănări şi amănunte legate de viaţa lui Alexandros.”

Paul,
8 octombrie 2017

Episodul 3 - LOREDA

Eroina povestirii este brazilianca LOREDA NIRREM, care a trăit între anii 1630-1686 (secolul 17). LOREDA s-a născut în oraşul Sao Paulo, situat în estul Braziliei, la mică distanţă de ţărmul Oceanului Atlantic.

Localitatea a fost întemeiată în anul 1558, prin contribuţia credincioşilor iezuiţi. Fiind o colonie portugheză, Brazilia era condusă de un guvernator general care îşi avea reşedinţa în oraşul Bahia.

Imigranţii portughezi Nicao şi Amalia Nirrem, soţ şi soţie, aveau un singur copil, pe LOREDA. Fetiţa a crescut în atmosfera de creaţie vestimentară întreţinută de mama ei, croitoreasă bine apreciată în oraş. Nicao se ocupa cu negustoria, cumpărând baloturi cu ţesături fine de la marinarii care soseau în Europa. O parte din marfă o stoca în magazia casei, fiindu-i necesară soţiei la coaserea hainelor elegante pentru doamnele oraşului. Restul mărfii o vindea în micul său depozit de lângă casă.

LOREDA s-a născut purtând pe chip frumuseţea mamei, iar în creier, inteligenţa tatălui. A terminat anii de şcoala generală cu rezultate deosebite, iar după o lună de odihnă, s-a înscris la o şcoală de croitorie cu durata de 3 ani, a cărei patroană era Madame Sylvie, o pariziancă simpatică şi bună croitoreasă, adusă în Sao Paulo de soţul ei, fabricantul de obiecte de uz casnic Eleo Varned. La fel ca în anii de învăţământ general, LOREDA a dovedit în şcoala de croitorie o inteligenţă peste medie, profesoarele prezicându-i un viitor strălucit în tot ceea ce va face în restul vieţii.

Absolventă a şcolii de croitorie, LOREDA şi-a deschis în centrul oraşul, la doar 19 ani, o modestă casă de modă împreună cu mama ei. Ţesăturile şi celelalte materiale necesare lucrului erau procurate de Nicao, tatăl ei. Maşinile de cusut au fost cumpărate de la depozitul lui Eleo Varned.

La 22 de ani, LOREDA s-a cununat cu iubitul ei, medicul internist Leonoro Sabes, un bărbat de 27 ani, angajat al spitalului din Sao Paulo. După 4 ani de la nuntă, l-a născut pe Ariano, unicul lor copil. Până aproape de naştere şi după ce băieţelul împlinise un an, LOREDA a lucrat intens în atelierul de croitorie. Mama ei, Amalia, renunţase la serviciu pentru a se ocupa de ea şi de copil. Nicao angajase o directoare şi patru femei care munceau toată ziua, el declarându-se patron şi conducând afacerea cu multă exigenţă. Producţia atelierului era în mare parte axată pe coaserea lenjeriei şi halatelor necesare spitalului.

După revenirea LOREDEI la muncă, s-au întors şi clientele ei fidele, doamne din oraş care plăteau foarte bine pentru hainele elegante, cusute din materiale de provenienţă europeană, după moda lansată în fiecare sezon la Paris. Madame Sylvie, foste ei profesoară de croitorie, îi făcea

rost de preţioasele jurnale de modă, aduse prin importantele ei legături cu societatea pariziană.

LOREDA renunţase la cusut, preferând să creeze tiparele, să croiască şi să probeze hainele aflate în lucru. Modelele originale, ţesăturile fine, în culori atractive, au crescut anual preţul hainelor create de ea.

Ariano, fiul ei, frumos şi inteligent ca ambii părinţi, şi-a ales ca viitoare meserie creaţia vestimentară, nu medicina. După terminarea liceului, a urmat timp de 2 ani cursurile unei şcoli de design vestimentar. Foarte ocupat cu munca în afacerea familiei, abia s-a hotărât să facă pasul căsătoriei. La 28 de ani, s-a cununat cu Imela Terde, o superbă profesoară de desen, fata având 25 de ani. Au avut împreună trei copii, două fete şi un băiat.

Datorită lui Ariano, creator vestimentar deosebit de talentat, modesta croitorie a părinţilor s-a transformat într-o adevărată casă de modă. Până la moartea LOREDEI, survenită în primăvara anului 1686, Ariano reuşise să facă patru drumuri în Franţa, aducând de la Paris preţioase jurnale de modă şi multe informaţii utile în activitatea lui.

În luna mai a anului 1686, spre seară, doi hoţi au pătruns în holul Casei de modă, cerând cu insistenţă să li se dea toţi banii disponibili. Ariano, bine antrenat într-o echipă sportivă, ajuns la doi metri înălţime, a sărit la bătaie cu o bâtă ascunsă într-un dulap, pregătită pentru incidentele cu persoane recalcitrante. A reuşit să îi alunge, a scăpat fără a fi rănit grav, dar mama lui s-a speriat îngrozitor.

LOREDA şi-a pierdut cunoştinţa şi a fost transportată de urgenţă la spital. Soţul ei, medicul Leonoro, încă mai lucra, deşi împlinise 61 de ani. A îngrijit-o, a vegheat-o, nereuşind să o salveze din atacul de cord suferit. LOREDA s-a stins din viaţă spre ziua, când soarele se pregătea să răsară în frumosul Sao Paulo.

După 331 de ani de la moartea LOREDEI, ambiţiosul sau spirit s-a reîntrupat în S.U.A., alegând fiinţa micuţului Ryan. Acest spirit puternic, mereu dornic de evoluţie în lumea din care a sosit, i-a oferit fiului vostru o inteligenţă vie, creativă, o memorie foarte bună, dorinţa neobosită de cunoaştere a mediului din jurul său, plăcerea de a călători.

Predestinarea pentru a deveni inginer a fost influenţată şi de activitatea creativă a Loredei, împreună cu fiul ei, care au perfecţionat structura şi funcţionarea maşinilor de cusut necesare producţiei din firma lor.

Nina Petre,
21 octombrie 2017

COMENTARIUL LUI PAUL, TATĂL LUI RYAN:

„Foarte interesant acest episod al Loredei, antecesoarea spirituală a lui Ryan. De când s-a născut, e foarte sensibil la zgomote şi ţipete. La început, mi s-a părut de râs şi de multe ori îl încercam cu sunete mai stridente să văd reacţia sa. Mi-am dat seama mai târziu că aşa e el şi că e ceva ce moşteneşte karmic, şi trebuie să evit să-l sperii. Este un copil extrem de energic, foarte dornic de a şti tot ce e în jurul lui. Are un caracter deosebit de puternic şi când nu vrea ceva, cu siguranţă nu ai ce să-i faci. De multe ori, îmi dă impresia că e cu un pas, doi, înaintea vârstei sale de copil. Este foarte greu să-l struneşti şi, de multe ori, merită ciufulit, însă mă abţin, mai ales că am descoperit ce fel de spirit sălăşluieşte în el. Vom încerca din răsputeri să îi dăm o educaţie şi posibilităţi în această viaţă, să-şi îndeplinească ceea ce-şi va dori.”

Paul,
6 noiembrie 2017

DAVID

DAVID este fiul lui PAUL şi al HELENEI.

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

1 ○ Eleo Raste (1817-1868)

2 ◉ Laura Piresti (1720-1774)

3 ○ Kirdir (1611-1680)

Episodul 1 - ELEO

Eroul povestirii este portughezul ELEO RASTE, a cărui viaţă s-a desfăşurat în perioada anilor 1817-1868 (secolul 19). ELEO s-a născut în Lisabona, capitala Portugaliei, port la Oceanul Atlantic.

Negustorul de vinuri Morino Raste, căsătorit cu frumoasa doamnă Minela, avea doi băieţi. ELEO era cu 3 ani mai mare decât fratele lui, Rodolfo. Voinic şi sănătos de cum se născuse, Rodolfo semăna bine cu tatăl său atât la fizic, cât şi la pasiunea pentru vinuri. El a continuat afacerea cu vinuri a lui Morino, având grijă de via de la ţară, unde se producea gustoasa licoare. S-a căsătorit la 23 de ani cu o fată din Lisabona, care, de dragul lui, a acceptat să se mute la ţară. Au avut împreună cinci copii, o fată şi patru băieţi.

ELEO s-a născut firav şi bolnăvicios. Medicii i-au salvat viaţa de câteva ori, tratându-l cu medicamente la modă. O mână de ajutor le-a dat mama Minela, pricepută la leacuri naturale, ca toate femeile portugheze crescute la ţară. ELEO s-a aflat sub supravegherea medicilor până la 15 ani.

Odată cu intrarea în liceu, a început să se maturizeze şi să se dezvolte în mod miraculos, prin practicarea unor jocuri cu mingea în aer liber, făcând parte din echipa de sportivi a liceului. Îşi dorea enorm să ajungă medic, asemenea celor care îl ajutaseră să rămână în viaţă şi să scape cu bine din toate bolile copilăriei. A plecat la Madrid, în Spania, unde s-a specializat în medicină generală şi în pediatrie.

La 25 de ani, revenit în oraşul natal, a fost angajat în cabinetul privat al doctorului Joseo, unde s-a împrietenit cu asistenta lui, sora medicală Yulida Laci, o fată frumoasă care tocmai împlinise 22 de ani. S-au căsătorit repede, făcându-şi planuri de imigrare în Brazilia.

În vara anului 1842, s-au îmbarcat pe un transatlantic, ajungând după multe suferinţe în portul brazilian Santos. Acest oraş în plină dezvoltare, datorită imigranţilor europeni, se afla destul de aproape de importantul oraş Sao Paolo. Şi-au deschis un mic cabinet privat în Santos, unde primeau din ce în ce mai mulţi pacienţi. În mai puţin de un an, casa lor cu etaj a fost gata. Urmau să locuiască la etajul clădirii, parterul cu trei camere fiind destinat cabinetului medical.

După aproape 4 ani de la stabilirea în Santos, a sosit pe lume fiica lor, Tideria, o fetiţă superbă, unicul copil. Spre deosebire de tatăl ei, Tideria s-a născut voinică, grăsuţă şi rezistentă la boli. Fata, ambiţioasă la carte, a urmat liceul şi studiile superioare de medicină în Sao Paulo. Avea 22 de ani, era încă studentă în anul 1868, când a rămas orfană de tată.

ELEO, la 51 de ani, se afla în plină putere de muncă, fiind solicitat de bolnavi atât în Santos, cât şi în afara oraşului. Avea o şaretă acoperită, trasă de un cal pe care îl iubea foarte mult. În luna septembrie a anului 1868, se întorcea de la ţară pe un drum desfundat de ploaie. Se înserase, iar luminile din Santos se zăreau în depărtare. Într-un moment nefericit, calul a alunecat într-o groapă cu noroi, prăbuşindu-se şi trăgând şareta la pământ. ELEO a reuşit să sară la timp, înainte ca vehiculul să îl arunce în noroi. S-a chinuit să îşi ridice bietul cal, neştiind că avea un picior fracturat. Tocmai când credea că a reuşit, animalul s-a prăbuşit peste el.

Au zăcut amândoi răniţi şi plini de noroi până dimineaţă, când au fost găsiţi de sătenii care plecau cu căruţele spre Santos. Calul nu a putut fi salvat. L-au rugat pe ELEO să le permită să îl ucidă. L-au împuşcat de faţă cu el. Pe ELEO l-au transportat într-o căruţă până la micul spital din Santos. Grav rănit la cap şi la coloana vertebrală, a murit după o agonie de 30 de ore, vegheat de medici, de soţia şi fiica lui.

Tideria împreună cu mama ei au continuat activitatea în cabinetul dragului lor ELEO, alături de doi medici tineri sosiţi din Sao Paulo. Cu unul dintre ei, simpaticul Arlido, s-a căsătorit Tideria, devenind părinţii a trei copii superbi, o fată şi doi băieţi.

Spiritul portughezului ELEO Raste s-a reîntrupat după 149 de ani de la dispariţia fizică a renumitului medic. Asupra fiului vostru David a sosit o karmă frumoasă, datorată vieţii deosebite a acelui om. Predestinarea

lui David de a ajunge medic a sosit pe cale karmică, fiind o moştenire spirituală din activităţile medicale practicate de ELEO, soţia şi fiica lui.

Nina Petre,
8 septembrie 2017

COMENTARIILE LUI PAUL, TATĂL LUI DAVID:

„Vă mulţumesc pentru răspunsurile dumneavoastră legate de actuala viaţă a gemenilor fraterni pe care divinitatea ni i-a încredinţat să-i avem în grijă. După cum bine aţi precizat, deşi sunt gemeni, au spirite şi destine diferite. De aceea vom încerca să-i ghidăm pe fiecare în direcţiile pe care spiritele lor şi le-au propus în această viaţă.

La o primă vedere, am observat că ultima încarnare a spiritelor lui Ryan şi David a fost în secolul al 19-lea. Iar în secolul al 20-lea au luat o pauză de a se încarna pe planeta Pământ.

Un alt lucru ar fi faptul că spiritul lui Ryan a decis să urmeze o carieră de inginer automatist şi/sau avocat care se încadrează pe aceeaşi linie cu ceea ce spiritul meu îşi doreşte de la mine: inginer automatist. Eu nu practic meseria de inginer automatist, însă am tangenţe pe ici, pe colo cu automatica, electronica, mecanica şi calculatoarele, fiind Manager de mentenanţă la o fabrică. De asemenea, spiritul lui David a decis să urmeze o carieră de medic şi/sau biolog precum spiritul soţiei mele vrea, ea fiind asistentă medicală."

22 august 2017

„Pot să spun că David e total diferit de Ryan, fratele său geamăn fratern. Deocamdată, pot vedea anumite asemănări cu antecesorul său Eleo. Şi anume, s-a născut cam firav şi cu anumite disfuncţii fizice. Amândoi fraţii s-au născut prematur, la 36 de săptămâni, însă cel afectat este David. Urmează un curs de terapie pentru copii prematuri care îl ajută să-şi dezvolte anumiţi muşchi nedezvoltaţi în totalitate. În general, sunt doar probleme minore care nu-l vor afecta pe viitor şi mulţumim Divinităţii pentru acest lucru.

Un alt lucru pe care l-am observat şi, mai mult ca sigur, preluat de la Eleo ar fi că îi place să se joace cu obiectele rotunde şi o zi întreagă dacă îl lăsăm, fără să se plictisească. Doar foamea este cea care îl distrage din concentrarea pe care o are cu aceste jucării. Cu siguranţă, vom vedea şi alte asemănări cu Eleo pe parcursul vieţii."

Paul, 25 septembrie 2017

Episodul 2 – LAURA

Eroina povestirii este LAURA PIRESTI, care a trăit între anii 1720-1774 (secolul 18). LAURA s-a născut în oraşul Veneţia. La acea vreme, această localitate era capitala Republicii Veneţiene.

În cei 22 de ani cât a trăit LAURA în oraşul natal, Republica Veneţiană a fost condusă de următorii dogi (duci): Giovanni II Corner (1709-1722); Alvise III Mocenigo (1722-1732); Carlo Ruzzini (1732-1735); Alvise Pisani (1735-1741); Pietro Grimani (1741-1752). În acea perioadă, Veneţia suferea un declin comercial lent, provocat de schimbarea rutelor comerciale din Marea Mediterană în Oceanul Atlantic.

Giovanni Piresti, profesor de istorie la o şcoală de băieţi, era căsătorit cu distinsa doamnă Ignacia. Aveau două fete. LAURA era cu 4 ani mai mare decât sora ei, Giovanna. După absolvirea claselor de învăţământ general într-o şcoală catolică destinată fetelor, Giovanna s-a căsătorit la 16 ani cu Ianko Dorici, un tânăr de 27 ani, provenit din părinţi imigranţi din Serbia. Ianko se ocupa cu vânzarea unor manuscrise vechi şi a unor obiecte cu valoare istorică, pe care le cumpăra de la marinari. Cei doi soţi au avut trei copii, două fete şi un băiat.

Spre deosebire de Giovanna, LAURA s-a gândit mai mult la continuarea studiilor şi mai puţin la căsătorie. A studiat în continuare, fiind înscrisă într-un pension catolic până la 18 ani. După absolvire, a dorit să muncească. Giovanni, tatăl ei, i-a găsit un post de guvernantă-profesoară în familia omului de afaceri Rosario Nacelli, patronul unei fabrici de îmbrăcăminte. Până la 22 de ani, LAURA a făcut lecţiile şi s-a jucat cu cei trei copii ai soţilor Nacelli.

A renunţat la frumoasa muncă pentru a se căsătorit cu istoricul şi arheologul Rino Tanne, bun prieten cu tatăl ei. Rino împlinise 29 de ani, călătorise mult prin Europa şi visa la o muncă de arheolog într-o ţară a Levantului. În anul următor căsătoriei lor (1743), şi-au luat rămas bun de la Veneţia şi toate rudele din oraş, apoi s-au îmbarcat pe o corabie veneţiană care se îndrepta spre Liban. Rino dorea de multă vreme să cerceteze cetăţile construite de arabi şi cavalerii cruciaţi în acea ţară exotică.

Au fost debarcaţi în Beirut, oraş care i-a fascinat de la început şi i-a primit cu ospitalitate. Ocupaţia otomană asupra Libanului începuse în anul 1516 şi nu dădea semne să înceteze. Beirutul avusese un rol important în timpul cruciadelor, dar decăzuse după cucerirea otomană. În perioada 1743-1774, cât i-a fost dat eroinei noastre să locuiască în

Liban, pe tronul imperiului otoman s-au succedat următorii sultani: Mahmud I (1730-1754); Osman III (1754-1757); Mustafa III (1757-1774).

Până la 25 de ani, când l-a născut pe micuţul Moses, LAURA şi-a însoţit bărbatul în zone cu vestigii arheologice, ajutându-l să sape şi să cerceteze obiectele descoperite. Unele datau din perioada fenicienilor. Au vândut multe artefacte unor oameni bogaţi, având astfel posibilităţi materiale pentru a-şi duce viaţa în pretenţiosul Beirut.

Moses a studiat în particular cu profesori din oraş, iar după 17 ani, a intrat ca secretar în firma unui mare patron de corăbii sosit din Turcia. La 20 de ani, Moses s-a căsătorit cu fiica patronului, frumoasa Aymme, care avea doar 15 ani. Au ajuns părinţii a trei băieţi.

Ca dar de nuntă, Aymme a primit de la tatăl ei, Mustafa, două corăbii noi, capabile să transporte cantităţi mari de mărfuri spre Veneţia şi Genova. Acesta a fost începutul averii uriaşe acumulate de Moses de-a lungul vieţii. La 25 de ani, era suficient de bogat pentru a-şi ajuta părinţii. LAURA se ocupa de casa ei şi de cei doi nepoţi, iar Rino, dornic de muncă, lucra ca profesor în familia unui nobil bogat din Beirut.

În nefericitul an 1774, LAURA şi Rino au decis să mai facă un drum la Veneţia, pentru a se ruga la mormintele părinţilor. Au plecat cu una dintre corăbiile lui Moses, nava purtând drapelul otoman. Au fost atacaţi de o corabie a unor piraţi marocani care nu îi suportau pe otomani. Întregul echipaj şi toţi turiştii au fost ucişi cu săbii scurte şi cuţite încovoiate, folosite în mod obişnuit de piraţii berberi marocani. După transbordarea lăzilor şi sacilor cu mărfuri, piraţii au incendiat corabia, iar vasul s-a scufundat până la lăsarea întunericului. Era în luna septembrie a anului 1774. Trupurile mutilate îngrozitor ale soţilor Piresti au ajuns în adâncul Mediteranei între insulele Cipru şi Creta.

Spiritul LAUREI, reîntrupat după 243 ani în fiul vostru, David, a reactivat, poate fără voia lui, urmările morţii cumplite ale antecesoarei veneţiene. Astfel putem justifica, într-o oarecare măsură, problemele de natură corporală ale micuţului David.

Mi se pare foarte interesant faptul că i-aţi dat lui David un prenume cu puternice rezonanţe istorice. Să avem cu toţii speranţa că fiul vostru îşi va învinge necazurile cu care s-a născut, va ajunge un tânăr voinic şi sănătos, inteligent şi bun specialist în profesia lui.

Nina Petre,
14 octombrie 2017

COMENTARIUL LAUI PAUL, TATĂL LUI DAVID:

„Interesant acest episod karmic al Laurei, antecesorul spiritual al lui David. David are trei semne distincte în zona coastelor şi burţii. Arată precum ar fi avut incizii în urma unor gloanţe, însă acum se explică totul în urma acestui episod... La început au fost foarte proeminente, însă acum parcă aproape au dispărut. Când şi când, în miezul nopţii, însă foarte rar, când doarme foarte adânc, începe şi urlă cât îl ţine gura. Însă, cum îl iei în braţe şi-l legeni, se linişteşte. Probabil, frânturi din aceste două episoade îi apar în vise...

Este un copil deosebit, precum şi fratele său geamăn, Ryan. Sunt foarte diferiţi, însă amândoi ne completează şi luminează viaţa."

Paul,
24 octombrie 2017

Episodul 3 - KIRDIR

Eroul povestirii este afganul KIRDIR, care a trăit în perioada anilor 1611-1680 (secolul 17). KIRDIR s-a născut în renumitul oraş Kabul, situat în nord-estul Afganistanului, în secolul 17 aflându-se în zona de ocupaţie indiană.

Culoar de tranzit între Asia Centrală şi India, Afganistanul a fost cucerit în secolul 7 de arabi, care i-au impus religia islamică şi o nouă cultură. Inclus iniţial în Califatul Arab, Afganistanul a reprezentat în secolele 10-12 nucleul statului Ghaznavizilor, apoi al Ghurizilor. În secolele 13-14, ţara a cunoscut pustiitoarele invazii mongole conduse de Ginghis Han şi de Tamerlan. În secolele 16-17, Afganistanul a fost împărţit între Persia şi Imperiul indian al Marilor Moghuli. În anul 1526, Babur, întemeietorul dinastiei Moghulilor, a ocupat Kabulul şi a anexat la Imperiul indian partea de est a Afganistanului.

Negustorul de covoare şi mătăsuri Agdur din Kabul, căsătorit cu doamna Anname, avea doi copii. Băiatul, KIRDIR, era cu 4 ani mai mare decât sora lui, Norid. Fata a învăţat să citească din Coran cu ajutorul mamei Anname. La 16 ani, i-a fost dată spre căsătorie negustorului indian Zoima, un bărbat de 27 ani care locuia în Peshawar. Au avut împreună două fete.

Astăzi, oraşul Peshawar aparţine teritoriului pakistanez. Statul pakistanez s-a format în 1947, când a luat sfârşit dominaţia britanică asupra Indiei. Până atunci, Pakistanul a fost un teritoriu indian.

KIRDIR a învăţat cinci clase la moschee, fiind credincios musulman, ca întreaga lui familie. La 14 ani, a pornit la drum cu tatăl său spre Peshawar, dorind să cumpere covoare valoroase şi superbe mătăsuri indiene. Veniturile familiei au crescut, iar la 25 de ani, tânărul KIRDIR era suficient de bogat pentru a reuşi să se însoare cu Okide, o fată de aproape 17 ani, localnică din Kabul, fiica unui negustor bogat. Ca dar de nuntă, Okide a primit de la tatăl ei cinci catâri voinici, animalele fiind în stare să transporte mărfuri grele pe spatele lor.

După căsătorie, KIRDIR şi-a continuat drumurile spre Peshawar în căutare de mărfuri cerute de clienţii din Kabul. Okide, ajunsă stăpâna casei lui KIRDIR, avea patru servitoare, doi paznici şi multe treburi de făcut zilnic. La 19 ani, l-a născut pe Ragdun, primul dintre cei trei fii. Abderid a sosit după 3 ani de la naşterea lui Ragdun. Riza, ultimul băiat, era cu 2 ani mai mic decât Abderid.

Ragdun a ajuns negustor ambulant ca tatăl său. S-a căsătorit la 23 de ani cu Yadeh, o fată afgană de 15 ani, amândoi devenind părinţii a trei copii, două fete şi un băiat.

Abderid, negustor şi cămătar, s-a căsătorit la 25 de ani cu Ormel, o copilă de 14 ani, care a născut trei băieţi.

Riza, băiat cu o fire meditativă, a învăţat carte la moscheea din Kabul, iar la 15 ani, s-a mutat în Peshawar. Acolo a găsit un profesor bătrân care i-a deschis calea spre studiul istoriei Indiei şi spre cercetarea unor monumente străvechi. A rămas în Peshawar până la sfârşitul vieţii, câştigându-şi banii prin vânzarea produselor obţinute la ferma soţiei lui. Se căsătorise la 30 de ani cu o fată din Peshawar, fiica unui nobil bogat. Aneye, ajunsă la 16 ani soţia istoricului Riza, a născut două fete şi doi băieţi.

KIRDIR, fericitul tată al unor bărbaţi care au ajuns oameni cu avere şi cu familii iubitoare, a trăit 69 de ani. Aflat în preajma apusului vieţii, îşi depăna zilnic frumoasele amintiri soţiei şi oricui avea răbdare să îl asculte. Era o persoană foarte respectată în Kabul pentru sufletul generos şi numeroasele fapte caritabile de la care nu se mai oprea.

Fiind un om foarte bogat, la 50 de ani, a propus într-o adunare a bărbaţilor la moschee ca în oraşul lor să nu mai existe cerşetori. A organizat un grup de oameni bogaţi pentru vizitarea familiilor sărace şi oferirea banilor necesari unui trai fără cerşetorie. A construit cu banii lui

un azil în care au fost primiţi oameni singuri, bătrâni neajutoraţi şi bolnavi. Cu toate că băieţii lui erau foarte bogaţi, nobilul KIRDIR şi-a împărţit mare parte din avere, în mod egal, acordându-i fiecăruia ce i se cuvenea.

Împlinind 69 de ani, presimţea din ce în ce mai des că nu va mai trăi mult. Nu înţelegea de ce Allah voia neapărat să îi cheme sufletul în lumea Lui. Era destul de sănătos, voinic, iar restul de avere păstrat pentru el şi Okide era suficient pentru a trăi fericit încă mulţi ani. Din păcate, presimţirea obştescului sfârşit i s-a adeverit mai devreme decât se aştepta. În vara anului 1680, pe când stătea liniştit în curte, la umbră, i-au intrat în curte doi indivizi cu feţele acoperite, înarmaţi cu cuţite, cerându-i să le dea toţi banii din casă. La ţipetele lui, au sosit cele patru servitoare şi paznicul, înarmat şi el. După o luptă scurtă, paznicul i-a alungat, iar KIRDIR a fost transportat, fără cunoştinţă, în casă. Atacul de cord suferit l-a adus într-o stare gravă, cea din apropierea morţii. A mai trăit câteva ore în agonie, vegheat de Okide, Ragdun şi Abderid. Moartea lui neaşteptată a îndurerat populaţia oraşului, oamenii săraci ajutaţi de el plângându-l amarnic.

După 337 de ani de la moartea înţeleptului KIRDIR, s-a născut în S.U.A. succesorul său spiritual, micuţul David. Karma preluată de spiritul său din viaţa lui KIRDIR este în mare parte pozitivă, având influenţe favorabile asupra fiului vostru. De la afganul KIRDIR i s-au transmis lui David talentul în afaceri, chemarea spre activităţi cu caracter privat, generozitatea sufletului, dragostea de familie, plăcerea de a călători mult şi de a acumula avere satisfăcătoare.

Ca urmare a spaimei resimţite de KIRDIR la vederea hoţilor, în karma lui David a rămas înscrisă teama de hoţi, de toţi cei care i-ar putea cauza prejudicii prin furturi şi orice fel de frustrări.

Nina Petre,
6 noiembrie 2017

COMENTARIUL LUI PAUL, TATĂL LUI DAVID:

„Interesant şi acest episod spiritual, al lui Kirdir. David are o personalitate total diferită de cea a fratelui său Ryan. Este generos a împarte lucrurile cu Ryan, însă când i se ia un lucru care-i place şi este al lui, se enervează şi ţipă, lucruri preluate de la Kirdir, probabil. Este foarte liniştit, genul de om, unde-l pui acolo stă. Este foarte sociabil cu orice persoană nouă care îi vorbeşte, zâmbind şi gângâind la el. Întinde mâna

întotdeauna la ce i se oferă. Cu o singură jucărie se poate juca o zi întreagă fără a se plictisi, foamea fiind doar ceea ce îl va opri din joacă. Nu-i place a irosi timpul dormind pe parcursul zilei, de 2-3 ori câte jumate de oră de somn fiindu-i suficient să-şi reîncarce bateriile...”

Paul,
19 noiembrie 2017

VANESSA

Autoprezentare

M-am născut în România. Acum locuiesc în Canada.

În meditaţie, m-am văzut înaintea morţii mele. Aveam peste 80 de ani, scrisesem cartea pe care visez că o voi scrie de mulţi ani (o vedeam pe noptiera sălii de spital/ospiciu unde mă aflam), aveam pace în suflet şi un zâmbet mare pe buze. Învăţasem să înţeleg procesul morţii şi eram împăcată şi împlinită. Simt şi în momentul acesta că aşa voi tranziţiona în astral (pregătită, împăcată, plină de dragoste pentru cei pe care îi voi lăsa în urmă, dar şi pentru întreaga omenire).

Am simţit dintotdeauna că soţul meu este sufletul meu pereche. Cel alături de care am avut de învăţat lecţii grele şi, în acelaşi timp, cel care mă completează perfect. Am doi copii - doi băieţi - şi mă simt binecuvântată şi onorată să îi am în viaţa mea. Am învăţat şi continui să învăţ foarte mult de la copiii mei.

Am studiat ştiinţele economice, dar nu am practicat meseria de economist decât foarte puţin în România. Acum lucrez ca şi consultant în domeniul serviciilor IT. Am lucrat şi lucrez mult cu numerele, analize matematice, dar interacţionez foarte mult şi cu factorul uman. Am avut o poziţie managerială timp de 4 ani.

Meseria la care am visat întreaga viaţă este cea de medic. Când intru într-un spital, inima îmi bate mai tare: mă simt acasă acolo. Fiul meu cel mare studiază să devină medic (chirurg sau psihiatru).

Tot timpul liber îl dedic studiului despre filozofia vieţii şi găsirea adevărului.

Am studiat procesul de regresie în vieţile anterioare cu un profesor englez acum câţiva ani. În fiecare viaţă am "intrat" cu intenţia de a participa în calitate de observator, fără a prelua emoţii, trăiri sau dureri experimentate de antecesorul spiritual. Niciodată nu am ieşit dintr-o viaţă încărcată de emoţii, dureri, trăiri care nu îmi aparţin.

8 iulie 2017

Înţeleg acum mult mai bine că am ales să am drept părinte un tată exigent pentru a-mi învăţa lecţiile accelerat, pentru a ieşi din tiparul victimei şi a mă ridica la nivelul potenţialului meu spiritual.

Este extraordinar cum toate se leagă frumos, ca într-un joc de puzzle. Acum văd cum întreaga umanitate este un "system" (one), unde nimic nu este lăsat la voia întâmplării. Legile universale funcţioneaza perfect pentru fiecare suflet, dar şi pentru colective mici (grup de indivizi) sau mari (naţiuni).

Vanessa,
15 septembrie 2017
Canada

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

1 ⦿ Gerarda Istelli (1866-1923)

2 ⭘ Rinaldo Kremitz (1791-1846)

3 ⦿ Santha Ricci (1703-1769)

4 ⭘ Keudoro (1611-1679)

5 ⦿ Oxana Arhipova (1524-1581)

6 ⭘ Urmud (1411-1480)

7 ⦿ Norkida (1310-1368)

8 ⦿ Allira Terani (1203-1274)

9 ⭘ Udag (1114-1179)

10 ⦿ Giuseppina Fornari (1012-1081)

11 ⭘ Kirmad (916-983)

12 ⦿ Yuridah (823-867)

13 ⦿ Kerda (703-749)

14 ⭘ Rundur (600-674)

15 ⦿ Riddini (514-581)

16 ⭘ Norrik (379-423)

17 ⦿ Kunde (300-339)

18 ⭘ Agdhar (214-255)

Episodul 1 - GERARDA

Episodul spiritual nr.1 o are ca eroină pe italianca GERARDA ISTELLI, a cărei viaţă s-a desfăşurat în perioada anilor 1866-1923. GERARDA s-a născut în oraşul Verona, localitate situată în partea vestică a regiunii Veneto, pe cursul inferior al râului Adige.

Anul naşterii GERARDEI, 1866, cel în care a avut loc războiul austriaco-prusac, unde Italia era parteneră cu Prusia, a cuprins un eveniment politic important şi benefic: unirea Veneţiei cu Regatul Italian. Verona, aflându-se pe axa Veneţia-Milano, a fost influenţată în mare măsură de ambele oraşe.

În perioada vieţii GERARDEI, pe tronul Italiei s-au aflat trei regi ce aparţineau dinastiei de Savoia: Victor Emmanuel II (1861-1878); Umberto I (1878-1900); Victor Emmanuel III (1900-1946).

Sicilianul Itano Istelli, căsătorit cu grecoaica Lestra, avea două fiice. GERARDA era cu 3 ani mai în vârstă decât sora ei, Anna. Ambele fete au urmat cursurile unei şcoli generale din apropierea casei părinteşti. Anna s-a căsătorit la 15 ani cu un nobil austriac mai în vârstă decât ea cu 26 de ani, stabilindu-şi domiciliul familial în vila acestuia din Viena. Au avut împreună un băiat, ajuns fabricant de mobilă. Tot un băiat a avut şi GERARDA împreună cu soţul ei, fabricant de bijuterii.

După terminarea anilor de şcoala generală, GERARDA s-a înscris la o şcoală comercială din Verona, dorind să îşi ajute tatăl în comerţul cu jucării. De cum se născuse, GERARDA s-a văzut înconjurată de jucării, care i-au înfrumuseţat copilăria. Mama ei, Lestra, se pricepea să le confecţioneze, iar tatăl ei, să le vândă. Pe măsură ce fetele creşteau, întreaga familie era ocupată cu activitatea de creaţie a jucăriilor şi comercializarea lor în Verona, Veneţia şi Milano. GERARDA avea o imaginaţie bogată, născocind figuri de animale şi capete de păpuşi, pe care le desena încă de pe la 8-9 ani. Mama Lestra se pricepea să le modeleze din lemn şi ipsos, iar feţele le adăugau bucăţi de stofă, mătase, pânză de bumbac, mărgele colorate, chiar şi şuviţe de păr tăiate de pe propriile capete.

GERARDA a absolvit cursurile şcolii comerciale la 17 ani, înfiinţând apoi serviciul de contabilitate al magazinului părinţilor. În anul următor, 1884, s-a căsătorit dintr-o mare iubire cu Leonardo Bianchi, un tânăr de 27 ani, proprietarul unui atelier unde se confecţionau bijuterii. Până la 26 de ani, când l-a născut pe fiul lor, Arturo, unicul copil, GERARDA a lucrat întreaga săptămână alături de cele cinci creatoare de bijuterii, învăţând de la ele meseria care o fascina. Duminca pleca în excursii cu Leonardo, mai ales la cabana lui de pe malul lacului Garda.

Până când Arturo a împlinit un an, a stat acasă, îngrijindu-şi copilaşul. După aceea, l-a lăsat în grija soacrei Aspasia, care, împreună cu două servitoare, a contribuit la buna dezvoltare a băiatului. În timp ce părinţii lui munceau zi-lumină şi câştigau mulţi bani, Arturo a învăţat foarte bine la şcoala generală şi în liceul militar, fiind atras de cariera militară, profesia bunicului Leon, tatăl lui Leonardo.

Pe măsură ce treceau anii, GERARDA l-a ajutat în continuare pe Itano, reuşind să unifice afacerile celor doi, soţul şi tatăl ei. Producţia mult cerută pe piaţă era cea a păpuşilor cu rochii elegante, împodobite cu mărgele, având coafuri bogate sau îmbrăcate în uniforme militare. GERARDA împlinise 57 de ani şi încă mai concepea modele noi de păpuşi. În plus, le supraveghea pe cele două contabile care trudeau în mica încăpere a fabricii.

Pentru a nu le fi devastată fabrica de către fasciştii lui Mussolini, Leonardo cotiza cu sume mari la organizaţia fascistă din Verona. În anul 1923, Benito Mussolini a instituit Marele Consiliu al Fascismului şi a înfiinţat Miliţia Voluntară pentru Securitate Naţională. În felul acesta, le-a dat formaţiunilor fasciste o haină legală.

Spre sfârşitul anului 1923, într-o zi nefastă, pe poarta fabricii a intrat un grup de fascişti, conducătorul lor cerându-i patronului Leonardo cotizaţia pe care el tocmai o plătise. Până la clarificarea situaţiei au trecut câteva zile, în care starea sănătăţii GERARDEI s-a agravat. Suferea cu inima de câţiva ani, boala fiind staţionară prin modul de viaţă echilibrat al femeii. Spaima puternică provocată de vulgaritatea fasciştilor intraţi în fabrică i-a provocat un atac de cord periculos.

După o lună de la nedoritul incident, inima GERARDEI şi-a încetat activitatea. Bătrânul soţ văduv, Leonardo, ajuns la 66 de ani, şi fiul său de 31 de ani, ofiţerul Arturo, au condus-o la cimitir pe draga lor GERARDA. Nici părinţii şi nici socrii ei nu mai trăiau.

Activitatea fabricii a continuat până la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, afacerea fiind preluată de Vittorio, fiul lui Arturo. Chiar

şi după mulţi ani de la dispariţia GERARDEI, păpuşile şi schiţele concepute de ea încă le mai serveau drept modele creatoarelor din fabrică.

Nina Petre,
5 aprilie 2017

COMENTARIUL VANESSEI:

„La prima vedere, nu se pare că am preluat multe elemente karmice din această ultimă viaţă. Dar am să meditez şi am să fac introspecţii legate de această viaţă.

Îmi amintesc ceva interesant de când eram copil. Nu aveam prea multe păpuşi, deşi îmi doream asta, asemeni oricărui copil. Însă îmi spuneam în permanenţă că eu pot "crea" orice păpuşă îmi doreşte inima dacă am o foarfecă şi o bucată de hârtie. Chiar mi-am pus întrebarea peste ani "de unde a venit ideea asta, că pot face o păpuşă dintr-o bucată de hârtie?".

Din punct de vedere financiar, se pare că experienţa căpătată în business management în viaţa trecută m-a ajutat şi în viaţa asta. Am reuşit să creez alături de soţul meu o viaţă confortabilă pentru familia noastră.

Gerarda a fost foarte afectată de evenimentul din fabrică. Vanessa are în ea tendinţa de a se îngrijora extrem şi nejustificat în multe cazuri, mai ales când este vorba de copii sau familia apropiată. Lucrez la acest aspect, îngrijorarea extremă nu ajută oricum cu nimic. Am observat că, de cele mai multe ori, scenariile create de mine sunt total neadevărate şi că nu aveam de fapt nici un MOTIV de îngrijorare.

În familia mea, bolile de inimă sunt predominante. Tata, mătuşile, verişorii... au murit de inimă (combinat cu alţi factori în cazul unora).

Foarte interesant că aţi făcut afirmaţia legată de politicieni. Am o aversiune generală faţă de ei şi sincer, nu înţelegeam de ce (în anumite situaţii, da, aversiunea este total justificată).

Chiar vorbeam aseară cu soţul meu despre faptul că România ar putea fi salvată dacă la putere ar veni câţiva oameni iubitori şi loiali ţării noastre atât de încercate.

Soţul meu tocmai a vizionat cu lacrimi în ochi filmul "Vlad Ţepeş" şi se gândea că 10 oameni iubitori de ţară şi de cinste asemeni lui Ţepeş ar reuşi, poate, să scoată România din starea de corupţie generalizată în care a intrat.

Am vizionat majoritatea filmelor de pe site-ul dumneavoastră şi am fost efectiv fericiţi că oameni asemeni dumneavoastră şi a soţului dumneavoastră EXISTĂ încă.”

Vanessa,
18 aprilie 2017

Episodul 2 - RINALDO

Eroul povestirii este argentinanul RINALDO KREMITZ, a cărui viaţă s-a desfăşurat între anii 1791-1846. RINALDO s-a născut în Buenos Aires, localitate situată la vărsarea fluviului Rio de la Plata.

Întemeiat în anul 1536 cu numele Santa Maria del Buen Aire, s-a transformat în scurt timp într-un adevărat oraş colonial. În 1776 a ajuns capitala viceregatului Rio de la Plata. Buenos Aires s-a dezvoltat datorită libertăţii populaţiei de a face comerţ cu Spania. A constituit punctul nevralgic şi de referinţă în perioada luptei poporului argentinian pentru independenţă.

La data naşterii lui RINALDO, ţara lui era o parte a viceregatului Rio de la Plata şi continua să rămână slab populată. Mişcarea de eliberare naţională izbucnită la 25 mai 1810, numită "Revoluţia din Mai", a culminat la 9 iulie 1816 cu proclamarea în oraşul Tucuman a independenţei ţării, datorită strădaniilor revoluţionarului Jose de San Martin. Prin Constituţia din 1826, Provinciile Unite Rio de la Plata au primit denumirea de Republica Federativă Argentina, supranumită "ţara argintului”.

Deceniile următoare au fost marcate de antagonismul dintre conservatorii-federalişti (formaţi din mari proprietari funciari) şi liberalii-unitarişti, reprezentanţi ai cercurilor burghezo-comerciale. Acest antagonism s-a concretizat în războaie civile, încheiate cu victoria dictatorului Juan Manuel de Rosas, în 1835. Dictatura federalistului Manuel de Rosas a culminat cu "marele război" împotriva Uruguayului (1838-1852), din care Argentina a ieşit învinsă.

Imigranţii olandezi Oskar şi Naike s-au căsătorit în Buenos Aires, oraş care i-a primit cu generozitate. Oskar Kremitz, originar din Rotterdam, era de profesie asistent medical. În spitalul unde îşi găsise de lucru, şi-a cunoscut viitoarea soţie, pe sora medicală Naike. Au avut împreună un singur copil, pe năzdrăvanul RINALDO.

Copilul s-a manifestat încă din şcoala primară ca un mic ghicitor, mai ales când îşi vizita părinţii la spital. Dacă i se dădea voie, îşi aşeza palmele pe trupul pacienţilor şi spunea unde erau bolnavi. Dorindu-şi foarte mult să înveţe Medicină, părinţii l-au dus la Rotterdam după terminarea ultimului an al şcolii primare din Buenos Aires. În vestitul oraş olandez, tânărul RINALDO şi-a continuat studiile generale, apoi a urmat liceul şi şcoala de asistenţi medicali. Până la 22 de ani, când a revenit în Buenos Aires, a locuit la bunicii din partea tatălui. Bătrânii au avut mare grijă de el, iar la finalul studiilor lui, au vândut tot ce aveau, apoi l-au însoţit pe vapor, emigrând şi ei în Ţara Argintului.

RINALDO a fost ajutat cu bani de bunicii lui, reuşind astfel să îşi deschidă un cabinet privat în centrul oraşului Buenos Aires, unde şi-a luat drept colegi pe proprii părinţi. A lăsat Medicina modernă pe seama părinţilor, iar el şi-a început călătoriile prin sate îndepărtate, locuite de indieni araucani. Se simţea atras ca un magnet de practicile terapeutice străvechi ale triburilor de amerindieni. După ce lipsea săptămâni la rând, revenea în cabinetul familiei, străduindu-se să combine tratamentele medicale europene cu practicile empirice ale populaţiilor tribale. A muncit şi a călătorit în felul acesta până la 30 de ani. Simţindu-se prea obosit şi suficient de bine pregătit, s-a retras în munca de oraş şi în viaţa de familie.

Se căsătorise la 27 de ani cu o fată indiană de 16 ani. Pe Roduk o adusese dintr-un sat de indieni, după ce le promisese părinţilor ei că nu o va vinde ca sclavă vreunui bogătaş. Roduk i-a dăruit două fetiţe. Pe Ojana a născut-o la 19 ani, iar pe Roneda, la 22 de ani. Roduk, fiind iniţiată de mama şi bunica ei în secretele unor metode terapeutice tradiţionale, i-a dezvăluit lui RINALDO numeroase procedee secrete, care se transmiteau de la o generaţie la alta numai în cadrul familiilor. Aşa a ajuns RINALDO un "doctor-minune", care ghicea bolile privindu-şi pacienţii şi le găsea leacul cu mare uşurinţă.

Fetele lui, Ojana şi Roneda, i-au moştenit harul, făcând toţi trei multe şedinţe în care îşi expuneau părerea în cazurile cele mai grave. RINALDO putea să privească şi în viitor, obicei învăţat de la nevasta lui, Roduk.

După 50 de ani, începuseră tot felul de presimţiri, cum că nu va mai avea mult de trăit. Credea că va fi ucis într-o încăierare de stradă, incidente aproape zilnice în agitata regiune Buenos Aires. Nu i-a fost dat să moară de cuţit sau gloanţe, ci de muşcătura unei vipere.

În anul 1839, după ce şi-a căsătorit şi fata cea mică, Roneda, a lăsat-o în casa lui, apoi s-a mutat la ţară, într-o căsuţă construită în satul socrilor lui. Era mulţumit că fetele se maritaseră bine, cu negustori prosperi, şi deveniseră mame. Ojana avea patru copii, iar Roneda, trei. La 55 de ani, RINALDO trăia liniştit la ţară, ocupându-se în continuare de tratamente, mai mult gratuite, fiindcă pacienţii lui erau foarte săraci.

În vara anului 1846, prinsese o viperă şi se pregătea să îi recolteze veninul când, pe neaşteptate, a scăpat-o din mână. Vietatea furioasă l-a muşcat de antebraţul stâng. Veninul, ajuns rapid la inimă, i-a paralizat victimei activitatea cardiacă. Nefericitul RINALDO a murit după câteva minute. Roduk, nemaiauzind niciun zgomot în casă, a sosit de afară, găsindu-şi bărbatul fără viaţă.

Nina Petre,
21 aprilie 2017

COMENTARIUL VANESSEI:

„Această viaţă rezonează perfect cu mine. Lucrez de ani buni în a-mi perfecţiona metoda prin care să fac healing. Vă mulţumesc încă o dată pentru colaborare. Mie mi-a răspuns la multe întrebări şi a deschis drumul multor înţelegeri."

Vanessa,
25 aprilie 2017

Episodul 3 - SANTHA

Episodul spiritual nr.3 o are ca eroină pe SANTHA RICCI. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1703-1769 (secolul 18). Data naşterii SANTHEI: 12 noiembrie 1703, ora 11 şi 16 minute seara. SANTHA a văzut lumina zilei pentru prima dată în casa părinţilor ei din oraşul Maracaibo, aflat în nordul Venezuelei, pe ţărmul canalului care face legătura între Laguna Maracaibo şi Golful Venezuela.

Emigrantul italian Giuseppe (originar din Torino) avea împreună cu soţia lui, spaniola Iledia, două fete. SANTHA era cu 4 ani mai mică decât sora ei, Aura.

La data naşterii eroinei noastre, ţara ei făcea parte din Viceregatul Peru. În 1739 a intrat în componenţa formaţiunii statale numite Noua

Granadă. În 1777 teritoriul ţării s-a constituit în Căpitănia Generală Venezuela. La acea vreme, SANTHA Ricci nu se mai afla în viaţă.

Exploratorul spaniol Alonso de Hojeda a numit teritoriul Venezuelei drept "Mica Veneţie", luând în consideraţie construcţiile lacustre ale populaţiei amerindiene din Golful Maracaibo, care aminteau de oraşul dogilor.

Fondarea oraşului Caracas, în 1567, a dat un puternic impuls colonizării hispanice. Autorităţile coloniale hispanice au adus pe plantaţiile de trestie de zahăr şi arbori de cafea, începând cu a doua jumătate a secolului 16, sclavi negri din Africa.

Giuseppe şi Iledia Ricci şi-au trimis ambele fete să înveţe carte la o şcoală generală din Maracaibo. La 15 ani, după terminarea ultimei clase, drumurile celor două surori către viitor au fost diferite. Aura s-a căsătorit la nici 16 ani cu un asistent veterinar, devenind mama a trei copii, două fete şi un băiat.

SANTHA şi-a dorit să ajungă profesoară. Părinţii i-au asigurat şcolarizarea în Caracas timp de 3 ani la şcoală pedagogică. La 18 ani, SANTHA a revenit definitiv în oraşul natal, dornică să muncească pe undeva. Tatăl ei, Giuseppe, cultivator de bumbac pe propria moşie de lângă Maracaibo, avea un vecin şi prieten, Orlando Chenido, a cărui plantaţie de trestie de zahăr se afla în apropierea moşiei lui. Orlando avea un fiu de 19 ani, pe Manuel, angrenat în administrarea plantaţiei, dar şi doi băieţi sub 7 ani, de la actuala soţie. Prima lui soţie, mama lui Manuel, murise bolnavă de malarie când băiatul avea 5 ani. Actuala soţie, Perlita, îşi dorea o guvernantă pentru copiii ei până când urmau să meargă la şcoală. Tatăl SANTHEI cunoştea dorinţa doamnei Perlita şi i-a sugerat acesteia ideea angajării fiicei lui ca guvernantă. Soţii Chenido au fost de acord, iar SANTHA şi-a început serviciul în vila lor la 19 ani. Munca nu era grea. Îi făcea plăcere să îi înveţe pe cei doi copii să scrie, să citească, să deseneze, să cânte şi să se joace frumos în grădină.

Manuel, fiul cel mare, o vedea deseori când revenea de la plantaţie. Timp de 2 ani, au fost buni prieteni, apoi îndrăgostiţi, iar în anul 1724 au făcut nunta. Mirele avea 22 de ani, iar mireasa, 21. Şi-au început viaţa de familie în vila lui Manuel din Maracaibo. Deşi foarte tânăr, Manuel muncea de la 16 ani, adunând bani, construindu-şi casa din oraş şi cea de pe moşia părinţilor. Partea lui din acea moşie i-a fost oferită de părinţi ca dar de nuntă. Foarte harnic şi perfect conştient de rolul său în propria familie, Manuel i-a propus SANTHEI să nu mai lucreze ca guvernantă şi să se ocupe de cele două gospodării, cea de la oraş şi cea de la ţară.

Primul lor fiu, Ardenio, a sosit când SANTHA avea 25 de ani. Al doilea fiu, Aduco, avea cu 2 ani mai puţin decât fratele lui. Înainte ca Ardenio să împlinească 7 ani, şi-a deschis o şcoala generală privată în Maracaibo, cu ajutorul comunităţii confesionale catolice din oraş. În acea şcoală au urmat cele 8 clase de învăţământ general băieţii SANTHEI. Mama lor le-a fost profesoară de limba spaniolă.

Ardenio, profund ataşat credinţei catolice, a devenit preot, primind, după terminarea studiilor în seminarul catolic din Caracas, o parohie la marginea oraşului natal. Ca preot catolic, nu a avut voie să se căsătorească.

Aduco, fiul cel mic, şi-a luat în primire la 16 ani partea de moşie oferită de părinţi, ocupându-se apoi cu plantarea arborilor de cafea. Din vânzarea boabelor de cafea, a devenit foarte bogat. Căsătoria cu fata unui plantator de trestie de zahăr i-a sporit suprafaţa moşiei şi averea în bani. Aduco a avut patru copii, o fată şi trei băieţi.

Preotul Ardenio nu şi-a dorit să aibă o moşie, neavând moştenitori direcţi. A dus o viaţă modestă, mulţumindu-se să locuiască în casa parohială şi să trăiască din donaţiile populaţiei.

SANTHA, mamă şi soţie fericită, avea o singură durere: nu suporta schingiuirea sclavilor negri de pe plantaţii. Administratorii erau duri, primind porunci de la stăpâni să scoată recolte cât mai mari cu orice preţ, fiindcă moartea câtorva sclavi nu era mare lucru. Puteau fi înlocuiţi oricând cu alţii, cumpăraţi la preţuri convenabile. SANTHA îşi rugase soţul şi fiul cel mic de nenumărate ori să nu le permită paznicilor să schingiuiască sclavii. Făcea vizite neanunţate pe cele două moşii, cea a lui Aduco şi a soţului ei, ducându-le hrană suplimentară şi medicamente sclavilor care aveau nevoie de îngrijiri.

Comportamentul ei nefiresc pentru o nevastă de plantator a stârnit nemulţumirea vecinilor, cu atât mai mult cu cât SANTHA obişnuia să privească munca sclavilor la hotarele moşiilor din zonă. Paznicii o vedeau, o înjurau de la distanţă, dar nu o bruscau, fiindcă nu intra în teritoriul lor. SANTHA nu se temea de nimeni şi de nimic. Avea credinţa că puterea nemărginită şi bunătatea lui Dumnezeu o vor feri de răutatea oricui. Avea, totuşi, să suporte o dramă cumplită care i-a oprit cursul vieţii la 65 de ani.

Într-o zi nenorocită, în timp ce privea spre sclavii care munceau pe o plantaţie vecină, a văzut unul căzând la pământ. Imediat, un paznic a început să îl biciuiască şi să dea cu picioarele în el. Nenorocitul, bolnav şi epuizat, nu se putea ridica în picioare. Furioasă, în goana calului,

SANTHA s-a repezit spre paznicul-călău, trântindu-l la pământ. Ceilalţi doi paznici, furioşi, îmbibaţi cu băutură, au trântit-o la pământ şi au lovit-o cu picioarele până când au ucis-o. Văzând că nu mai mişcă, au legat-o pe calul ei, apoi au gonit calul spre moşia SANTHEI. Calul a dus-o până la casa lui Manuel.

După înmormântarea din oraş, soţul de 66 ani, rămas văduv, şi-a căutat dreptatea. Fiii lui, preotul Ardenio, ajuns la 40 de ani, şi plantatorul Aduco, de 38 ani, au făcut cercetări la ţară, aflând repede cine erau criminalii. Cu riscul de a fi schingiuiţi de stăpânul lor, sclavii care asistaseră neputincioşi la linşarea SANTHEI au depus mărturie în faţa anchetatorilor din oraş, iar cei trei criminali au primit zeci de ani de închisoare.

Nina Petre,
17 iunie 2017

COMENTARIUL VANESSEI:

„Această încarnare a spiritului meu m-a bucurat, deşi sfârşitul vieţii a fost dramatic. Acum îmi explic de ce în copilărie şi adolescenţă aveam dese "flash-backs"/viziuni în care mă vedeam pe plantaţie, înconjurată de sclavi cărora le vorbeam sau pe care îi ajutam într-un fel sau altul. Toată viaţa am avut compasiune pentru cei necăjiţi şi suferinzi, inclusiv pentru cei de culoare. În ultimii doi ani am avut chemarea de a face voluntariat la un centru pentru oamenii străzii. Acolo mă simt ca "acasă". Mi-e bine alături de aceşti oameni, vorbindu-le, pregătindu-le masa, oferindu-le suportul de care au nevoie. Nu am teamă de nimeni şi nimic, simt şi ştiu că sunt protejată de sus.

Îmi dau seama însă că în această viaţă am de învăţat să iau riscuri bine gândite, să nu mă arunc cu capul în faţă, chiar dacă motivaţia gestului meu este nobilă (mă recunosc perfect aici).

Am observat că Santha s-a născut în Maracaibo, care pe atunci făcea parte din Viceregatul Peru. Sunt fascinată de Peru şi cu siguranţă anul viitor voi ajunge acolo împreună cu soţul meu.

Descrierea vieţilor anterioare ale spiritului meu m-a ajutat foarte mult să mă înţeleg, să identific traiectoria spiritului meu, nivelul evolutiv şi mai ales ce am de asumat/învăţat ca să pot "plăti" datoriile karmice adunate în viaţa actuală şi vieţile anterioare.

De 2 ani studiez învăţăturile lui Yogananada şi practic zilnic Kriya Yoga.

Comunic cu ghizii mei spirituali şi cu unul dintre masterii lui Yogananda. Sunt ajutată cu sfaturi şi sunt ghidată pe drumul meu carieristic. Mi s-a comunicat că prin carieră am să îmi îndeplinesc "my dharma", deşi eu mă gândeam să mă pensionez după 55 de ani şi să continui cu practicile spirituale şi poate să deschid un centru de meditaţie etc.

Cu 2 ani în urmă (2015) am început să lucrez pe o poziţie de consultant în departamentul "services", după ce poziţia mea de Management s-a dizolvat. Chiar atunci am primit mesajul că mă voi întoarce la poziţia de leadership, pentru că nu mi-am îndeplinit menirea şi că trebuie să o duc la bun sfârşit. Mi s-au dat detalii care la momentul respectiv m-au făcut să cred că mintea îmi joacă feste. Aceste detalii devin realitate acum, încet-încet.

Mi s-a comunicat că schimbarea aceasta va avea loc în 2019-2020. Sunt complet fascinată de ceea ce se întâmplă în jurul meu. Azi dimineaţă am primit mesajul «Universul lucrează în aşa fel încât tu să ajungi acolo unde trebuie să ajungi. Spiritul tău acum va fi pregătit pentru această încercare. Nu ai nevoie de ajutor de acolo. Ai deja ajutor de AICI. Noi lucrăm pentru tine.»”

Vanessa,
21 iunie 2017

Episodul 4 - KEUDORO

Eroul episodului spiritual nr.4 este australianul KEUDORO, care a trăit între anii 1611-1679 (secolul 17). S-a născut în sud-vestul Australiei, lângă un fluviu ce se varsă în Oceanul Indian. Aşezarea tribului, cu o populaţie de peste o sută de aborigeni, poate fi identificată astăzi în zona oraşului Nannup.

Şeful tribului, N’Darru, a avut împreună cu nevasta lui, Ogdone, şapte copii. Trei fete şi trei băieţi au fost ucişi la vârste mici de reptile şi infecţii provocate de insecte. A supravieţuit doar un băiat, KEUDORO, datorită norocului dăruit de zeii protectori ai comunităţii, dar mai ales datorită trupului său robust, rezistent la atacurile naturii agresive.

Băiatul avea 19 ani când tatăl i-a fost ucis de un şef de trib rival, din răzbunare pentru uciderea unor supuşi ai lui. Sfatul bătrânilor din trib a decis respectarea tradiţiei, prin desemnarea ca succesor al înţeleptului

N'Darru a fiului său, KEUDORO. Printre obligaţiile ce îi reveneau de la început lui KEUDORO era şi accea a căsătoriei.

La 21 de ani, tânărul şef de trib şi-a luat-o de nevastă pe frumoasa Enorr, o fetiţă de 14 ani, care îl adora ca pe un zeu. Cei trei băieţi născuţi de ea au supravieţuit, ajungând la vârsta maturităţii. Pe Aurru l-a născut la 16 ani, pe Gredunu, la 21 ani, iar pe Ohoyo, la 24 ani. La creşterea copiilor a fost ajutată de mama ei, Iarr, şi de soacra Ogdone.

KEUDORO avea treabă toată ziua în afara colibei lor, fiind nevoie să supravegheze întreaga activitate a supuşilor lui, care erau obligaţi prin tradiţie să respecte norme severe, ei nefiind niciodată liberi în propria comportare. Toate evenimentele din viaţa lor, cum erau creşterea şi educarea copiilor, iniţierea adolescenţilor pentru a fi trecuţi în rândul bărbaţilor, viaţa de familie, rezolvarea conflictelor, se petreceau conform regulilor stabilite prin tradiţie şi obiceiuri.

Bătrânii tribului împreună cu şeful de trib vegheau cu stricteţe la respectarea şi aplicarea normelor obligatorii de convieţuire. Puterea absolută în conducerea treburilor obşteşti revenea mai multor bărbaţi bătrâni. Şeful de trib (căpetenia) avea şi el o anumită autoritate, dar singur nu putea să îşi impună propria voinţă. El avea obligaţia de a aplana certurile, fiind un fel de judecător, de a stabili pedepse şi de a urmări dacă au fost executate, de a conduce toate ceremoniile, de a soluţiona problemele legate de război şi pace între triburi. Toate acestea le făcea împreună cu sfatul bătrânilor, niciodată singur.

KEUDORO, ca şef de trib, era un membru de onoare al sfatului bătrânilor, bucurându-se de un profund respect din partea întregii comunităţi. El avea obligaţia de a fi conducătorul vracilor din trib, asistând la ritualurile lor de vindecare. Bun orator, KEUDORO învăţase încă din copilărie câteva dialecte vorbite în zonă, ajutat fiind de tatăl său. Era şi un iscusit luptător. Cu prilejul diferitelor ceremonii, avea obligaţia de a executa procedeele magice obişnuite prin tradiţie. Şeful de trib era considerat de membrii comunităţii drept un adevărat părinte. I se supuneau de bunăvoie, îi ofereau o parte din prada obţinută la vânătoare, iar funcţia lui era ereditară, fiind înlocuit după moarte prin fiul sau fratele său.

KEUDORO a trăit 68 de ani, până în anul 1679, tribul său nefiind deranjat de primii exploratori europeni. Era sănătos şi încă în putere, agitându-se zi şi noapte, dornic să îşi îndeplinească toate obligaţiile. Ghinionul l-a răpus pe când supraveghea o luptă între voinicii lui şi câţiva intruşi, membrii unui trib rival, care voiau să ocupe o parte din

zona lor de vânătoare. Lupta a fost câştigată de supuşii lui KEUDORO, dar el şi-a pierdut viaţa, fiind ucis de o săgeată cu vârful otrăvit. L-au înmormântat într-un loc îndepărtat de satul lor, aşezându-i alături cele mai dragi obiecte folosite în ultima perioadă a vieţii.

Enorr, rămasă văduvă la 61 de ani, a asistat la instalarea noului şef de trib, fiul ei cel mare, Aurru, ajuns la vârsta de 45 ani. Alături de ea şedeau ceilalţi doi fii: Gredunu, fiul de 40 ani, şi Ohoyo, fratele său, în vârstă de 37 ani. Enorr, văduva tristă, era o mamă şi bunică fericită. De la Aurr avea patru nepoţi, de la Gredunu, cinci nepoţi, iar de la Ohoyo, doi nepoţi.

Spiritul voinicului KEUDORO s-a reîntrupat cu multă hărnicie în oameni civilizaţi, locuitori ai unor ţări mult diferite de jungla în care el şi-a dus traiul.

Nina Petre,
5 iulie 2017

COMENTARIUL VANESSEI:

„Aceasta este o poveste pe care am citit-o cu mândrie şi bucurie imensă.

În desele mele incursiuni meditative, m-am văzut şezând în jurul focului într-un cort aborigen (teepee) şi făcând incantaţii şi participând la diverse ritualuri.

Unul dintre ghizii mei spirituali este un "indian nativ" care mi se arată numai când am nevoie de ajutor în decizii critice privind viaţa mea actuală. S-a prezentat sub numele THOTHEM. De cele mai multe ori, îmi "transmite" pe un ton uşor ironic că am deja cunoştinţele şi experienţa necesare pentru a lua decizia potrivită (îmi dă de înţeles că el îşi cam pierde vremea cu mine). Trebuie doar să îmi regăsesc curajul pe care îl aveam în alte vieţi.

Realizez din ce în ce mai clar că menirea mea în această viaţă este să îi ajut pe cei din jur să iasă din situaţii de criză, să le fiu ghid şi suport moral, să ofer dragoste necondiţionată şi să "înţeleg" acolo unde e greu şi pare imposibil de înţeles.

Avatarul Babaji îmi apare şi el în meditaţie atunci când îl invoc. Interesant este faptul că Babaji îşi anunţă prezenţa printr-un mesaj transmis într-un ton uşor comic (eu sunt extrem de serioasă şi nu am simţul umorului).

Ceea ce am înţeles comunicând cu aceste entităţi de lumină a fost faptul că potenţialul nostru este nelimitat; noi ne limităm lăsând fricile şi grijile (creaţie a minţilor noastre) să ne conducă vieţile; odată eliberaţi de dorinţele şi interesele materiale de orice fel, ne apropiem de Divin şi intrăm în rezonanţă cu divinul, acolo unde ORICE este posibil."

Vanessa,
6 iulie 2017

Episodul 5 - OXANA

Episodul spiritual nr.5 o are ca eroina pe OXANA ARHIPOVA, a cărei viaţă s-a desfăşurat în perioada anilor 1524-1581 (secolul 16). OXANA s-a născut la data de 12 decembrie 1524, ora 9 seara, în oraşul Moscova.

Unificarea Rusiei a avut loc în secolele 14-16 în jurul Marelui Cnezat al Moscovei. În timpul domniei cneazului Moscovei Ivan II Vasilievici cel Mare (1462-1505), Rusia s-a eliberat definitiv de sub dominaţia mongolă, Hoarda de Aur destrămându-se în hanatele Kazan, Astrahan şi Crimeea.

În perioada 1505-1533, Rusia s-a aflat sub domnia marelui cneaz de Moscova Vasili III Ivanovici. A urmat domnia lui Ivan IV Vasilievici cel Groaznic (1533-1584), mare cneaz de Moscova. El şi-a luat titlul de ţar în 1547, a pus bazele autocratismului, urmând tradiţia imperială bizantină. A avut victorii militare împotriva hanatelor mongole din Kazan şi Astrahan. A început expansiunea către munţii Urali şi în Siberia.

Boierul Ghenadi Arhipov a avut împreună cu nevasta lui, Olena, trei fiice. Irina, fata cea mare, a murit la 13 ani, prăbuşindu-se de pe cal. OXANA avea cu 5 ani mai mult decât sora ei Ariana. Cele trei surori au fost educate până la 12 ani cu ajutorul unor guvernante aduse din Franţa. Ariana s-a căsătorit la 16 ani cu un negustor bogat din Moscova, având după aceea patru copii, o fată şi trei băieţi.

Pe OXANA a cerut-o în căsătorie la 15 ani boierul militar Igor Sebrenin, un tânăr în vârstă de 25 de ani. Igor era fiul unor nobili bogaţi din Moscova, tatăl lui având relaţii de prietenie cu înalţi funcţionari dn anturajul ţarului Ivan cel Groaznic. Cu un an înaintea căsătoriei fiului lor, Grigori şi Maria se mutaseră în conacul de pe moşia lor, aflată la mare distanţă de Moscova, lăsându-l pe Igor să locuiască în vechea lor casă din

oraş. OXANA, ajunsă stăpână în marea şi austera clădire, a avut de la început câteva servitoare şi doi paznici.

Igor, plecat la lupte perioade îndelungate, şi-a cunoscut fiul după ce sosise pe lume în lipsa lui. Născut de OXANA la 18 ani, Eduard avea aproape 4 luni când a apărut în casa tatăl său. Bucuria lui Igor a fost imensă, fiindcă îşi dorise un băiat din care să facă un brav militar, supus ordinelor sosite din partea ţarului.

Eduard împlinise 6 ani când tatăl lui a ieşit din armată. La 34 de ani, înaltul ofiţer Igor Sebrenin a fost grav rănit într-o luptă din zona munţilor Urali. L-au adus camarazii lui, cu mare greutate, până la locuinţa din Moscova. OXANA s-a adresat celor mai buni medici din oraş, care l-au tratat zile la rând, reuşind să îi salveze viaţa, dar nu şi sănătatea dinainte. Igor a rămas şchiop de piciorul stâng şi cu mâna stângă paralizată.

În ciuda infirmităţilor trupului, sufletul său se simţea tânăr şi dornic de viaţă. Părinţii lui au cumpărat o moşie pentru el în apropierea Moscovei. Au angajat servitori, un administrator, paznici şi servitori în casa cea veche aflată pe moşie, după ce au renovat şi au extins clădirea. În acel colţ de rai a trăit Igor până la moarte, sosind la Moscova în fiecare lună pentru a-şi pune afacerile în ordine şi a vedea ce le mai trebuia soţiei şi copilului.

Furios pe sălbaticii care i-au rănit tatăl, Eduard a jurat cu mâna pe cruce că îşi va răzbuna tatăl, devenind şi el un militar neînfricat. Igor şi-a încurajat băiatul, i-a angajat profesori de cultură generală şi instrucţie militară, înscriindu-l chiar în recent înfiinţata instituţie care pregătea ofiţeri de carieră.

Eduard a scăpat cu viaţă din multe lupte, retrăgându-se din armată la 50 de ani. S-a căsătorit la 29 de ani cu Elena, o fată de 16 ani, ajungând amândoi părinţii a şase copii.

Eduard împlinise 39 de ani când i-a murit mama, din cauza unui atac de cord. OXANA îşi aşteptase fiul să vină în concediu aproape un an. Nu mai ştia nimic despre soarta lui. Vise de coşmar îi chinuiau nopţile. Avea 57 de ani, obosise tot aşteptându-şi soţul şi fiul să vină la ea în vizită.

Igor locuia la moşia lui, o chemase de nenumărate ori să renunţe la locuinţa din Moscova, dar întâmpinase refuzul ei ferm. În Moscova îşi avea oaza ei de linişte. Citea zi şi noapte în limbile rusă, franceză şi latină, reflecta la tinereţea ei, îşi nota în jurnalul personal tot ceea ce trăise cu intensitate de-a lungul vieţii. La moşie, suporta ţipetele lui Igor, crizele

lui de furie oarbă când îşi lovea servitorii cu bastonul şi biciuia bieţii ţărani aproape morţi de foame şi frică.

Inima OXANEI şi-a încetat pulsaţiile în apropierea miezului nopţii. În dimineaţa zilei de 5 martie 1581, camerista şi-a găsit stăpâna fără suflare. Au înmormântat-o servitorii, nora, nepoţii şi bătrânul ei tată, Ghenadi, care încă mai trăia. Igor a văzut mormântul ei după câteva luni de la înhumare. Igor, soţul înstrăinat, nu s-a deplasat la Moscova, fiindcă zăcea paralizat în casa lui de pe moşie.

Nina Petre,
28 iulie 2017

COMENTARIUL VANESSEI:

„Aşteptam această poveste a Oxanei cu multă nerăbdare… această viaţă am accesat-o de cel puţin două ori. Eu o numeam "viaţa la palat" şi nu ştiam unde anume a avut loc (bănuiam că undeva în Anglia).

Şi acum văd cu ochii minţii pianul impunător, casa cu mobilă austeră, masa din lemn masiv din dinning room şi "sala oglinzilor". Am văzut secvenţe unde soţul meu mergea la vânătoare alături de alţi invitaţi. Eu îl însoţeam rareori. În acea viaţă aveam o inimă grea, ştiu sigur că nu-mi iubeam soţul. Aveam afecţiune şi respect faţă de el, dar nu dragoste.

Acum că am citit povestea, mă simt de parcă "s-a făcut lumină în sat".

Înţeleg de ce atât în copilărie, cât şi în prima parte a vieţii de adult m-am încadrat foarte bine în tiparul tipic unei victime. Deşi căsătorită, mă vedeam mereu trăind singură şi crescându-mi copilul (primul) singură. Nu înţelegeam de ce.

După 40 de ani, a avut loc o schimbare majoră în viaţa mea, schimbare declanşată de deschiderea spre spiritualitate atât a mea, cât şi a soţului meu. Apoi a fiului meu cel mare, a cărui evoluţie este cu mult mai rapidă decât a noastră, a părinţilor lui. Fiul cel mic s-a născut înţelept. El este cel care mă susţine nelimitat încă de când era mititel.

Din nou înţeleg grija mea permanentă ca fiul meu cel mare "să ajungă om şi să nu apuce pe căi greşite"…

Şi în viaţa asta, timpul liber îl petrec alături de cărţi şi cele două jurnale în care îmi notez experienţele spirituale (în primul) şi îmi iau notiţe din cărţile mele de suflet (în cel de-al doilea). Singurătatea nu mă sperie, ba pot spune că îmi e bună prietenă deocamdată - fiecare moment

de singurătate este folosit lecturând multele cărţi de pe noptieră, făcând introspecţii şi meditaţie, practicând Yoga şi plimbându-mă în natură."

Vanessa,
28 iulie 2017

Episodul 6 - URMUD

Eroul episodului spiritual nr.6 este irakianul URMUD. Viaţa lui s-a desfăşurat în perioada anilor 1411-1480 (secolul 15). URMUD s-a născut în casa părinţilor lui, Yurdal şi Mimed, clădire situată în vestitul oraş Bagdad. Avea un frate mai tânăr cu 3 ani, Sakhal.

Oraşul lor, Bagdad, se afla într-o mare suferinţă după devastarea lui de către cuceritorul mongol Timur Lenk, în anul 1393. Străvechiul sistem de irigaţii fusese distrus de mongoli, vestitele rute comerciale care legau Marea Mediterană de Extremul Orient erau neglijate. Aceste neajunsuri erau agravate de raidurile unor armate persane şi turceşti care îşi disputau Bagdadul. În condiţiile sărăciei accentuate a majorităţii locuitorilor Bagdadului, crescuse numărul vindecătorilor tradiţionali, care tratau cu mult suflet bolnavii din familiile nevoiaşe.

Soţii Yurdal şi Mimed erau astfel de terapeuţi populari, dedicaţi unei meserii străvechi, învăţate de la părinţi şi strămoşi. Yurdal călătorea des în Irak şi în ţara vecină de la est, Persia, căutând plante cu efect terapeutic şi tot felul de metode necesare tratării bolnavilor din Bagdad. Nevasta lui, Mimed, trudea zi de zi cu gospodăria, creşterea copiilor şi tratarea unor oameni de diverse boli. Ştiinţa străveche folosită era o combinaţie de practici tradiţionale învăţate de la mama ei, vindecătoare născută în Persia, şi de la bunica din partea tatălui, femeie originară dintr-un sat din sudul Bagdadului.

În mod firesc, fiii ei s-au simţit datori să continue nobila muncă a părinţilor. Sakhal şi-a început drumurile comerciale de la 14 ani, însoţindu-şi tatăl peste tot pe unde se puteau cumpăra plante medicinale, pietricele şi amulete făcătoare de minuni.

URMUD învăţase să scrie şi să citească în limba arabă folosită în zona Bagdadului şi în limba persană, ceea ce i-a permis comunicarea eficientă cu bolnavii şi cu alţi vindecători. Până la 21 de ani, când s-a căsătorit cu Yadah, o fată cuminte şi deşteaptă, în vârstă de 16 ani, a locuit în casa părintească muncind alături de mama lui la tratarea unor

bolnavi. În apropierea vârstei de 22 ani, s-a mutat într-o casă nouă, oferită ca dar de nuntă de către părinţii lui Yadah. Tatăl fetei, negustor de mărfuri orientale, aducea pe cămile, din regiunile estice ale Persiei, mărfuri cumpărate de la negustorii sosiţi de departe, dinspre ţările Orientului Îndepărtat. După căsătoria fiicei lui cu vindecătorul URMUD, Abraham a început să îi aducă ginerelui său plante exotice cu efecte miraculoase asupra trupului omenesc.

În mod firesc, Yadah şi-a ajutat soţul, învăţând practicile terapeutice ale acestuia. La 20 de ani, a născut-o pe fiica lui, Sybede, ajunsă şi ea vindecătoare sub îndrumarea părinţilor. Sybede s-a căsătorit la 15 ani cu un negustor persan, care şi-a părăsit ţara natală pentru a locui în Bagdad. Au devenit părinţii a trei copii, o fată şi doi băieţi. Abdullah, soţul Sybedei, a făcut numeroase drumuri în ţara lui, Persia, aducând de acolo tot felul de leacuri, mai ales uleiuri aromate cu efect terapeutic.

La 41 de ani, URMUD şi-a construit o casă nouă, destinată activităţii lui de vindecător. Sybede, proaspăt căsătorită cu Abdullah, îşi ajuta părinţii la tratament. Au mai trecut 28 de ani, în care neobositul URMUD a ajutat mii de oameni să scape de boli chinuitoare, salvându-le astfel viaţa.

În dorinţa lui de a ajuta oamenii bolnavi, şi-a dedicat numeroase nopţi scrierii unor preţioase jurnale, unde prezenta scheme de tratament, desene anatomice găsite în jurnalele unor vindecători celebri, cât şi opinii personale asupra evoluţiei celor mai frecvente boli infecţioase apărute anual în oraşul său.

Suflet sensibil, URMUD suferea în tăcere de câte ori îi murea câte un bolnav. Se gândea la cel plecat dintre cei vii luni de zile, străduindu-se să înţeleagă unde greşise cu tratamentele lui. Avea intuiţia recunoaşterii rapide a bolilor, a evoluţiei lor, a şanselor de vindecare, dar şi a speranţelor de viaţă. Ştia când îi vor muri pacienţii grav bolnavi, pe care nu reuşea să îi salveze din ghearele morţii. Dacă omul murea înainte de data prognozată de el, se supăra şi mai tare, acuzându-se că nu era un bun vizionar.

Toate aceste manifestări de zbucium sufletesc i-au scurtat viaţa. Îşi ghicise în tinereţe ca va trăi peste 80 de ani. S-a întâmplat, din nefericire, că o criză cardiacă i-a oprit suflul vieţii la doar 69 de ani. A fost cea mai grea decepţie din toată cariera lui de vizionar. Nu a mai avut timp să se necăjească luni la rând, remuşcările rămânând pe seama spiritului său.

Nina Petre,
12 august 2017

COMENTARIUL VANESSEI:

„Bineînţeles că rezonez total şi cu această viaţă. Înţeleg din ce în ce mai bine de unde vine dorinţa puternică de a-i ajuta pe cei bolnavi cu sfaturi medicale... În ultimii 15 ani, am citit sute de cărţi din domeniul medicinei alternative şi îmi tratez familia şi pe cei apropiaţi mie 100% naturist... Dorinţa de a-i ajuta pe cei suferinzi este foarte puternică... mă găsesc de multe ori rugându-mă ca în viaţa aceasta să evoluez la cel mai înalt nivel posibil, în aşa fel încât în viaţa următoare să reuşesc să fac o diferenţă în această lume dominată de interese materiale... Simt o durere intensă văzând calamităţile naturale care se abat asupra planetei noastre şi mă trezesc plângând din cauza neputinţei de a face ceva care să trezească omenirea din nepăsarea în care a intrat...”

Vanessa,
13 august 2017

Episodul 7 - NORKIDA

Eroina episodului spiritual nr.7 este cipriota NORKIDA, care a trăit între anii 1310-1368 (secolul 14). NORKIDA s-a născut în localitatea Pafos, situată pe ţărmul sud-vestic al insulei Cipru. Părinţii NORKIDEI proveneau dintr-un neam de greci. Marinarul Kamdos, căsătorit cu frumoasa doamnă Nurria, avea două fete. Akira era cu 4 ani mai mare decât NORKIDA.

La acea vreme, pe teritoriul Ciprului era constituit un regat. Regatul Ciprului era un stat feudal ce fusese întemeiat în 1192 de către Gui de Lusignan. Aceasta creaţie statală cruciată cu cea mai îndelungată existenţă a fost condusă de regi care au stăpânit şi Ierusalimul, începând cu anul 1291.

Familia NORKIDEI trăia modest, din veniturile obţinute de Kamdos prin muncă grea pe diverse corăbii cipriote şi prin micile câştiguri ale mamei Nurria, care ştia să coasă rochii elegante şi ieftine. NORKIDA şi Akira şi-au ajutat de mici mama la croitorie, învăţând bine meseria ei, folositoare pentru tot restul vieţii. Akira i-a fost dată de nevastă la 16 ani unui negustor turc ce locuia în Pafos. Au avut împreună două fete şi trei băieţi.

Tot la 16 ani au măritat-o şi pe NORKIDA, mirele fiind marinarul veneţian Paolo Samesi, bărbat în vârstă de 27 ani, posesor al unei case

frumoase în Veneţia, cu vedere spre Marea Adriatică. Nunta s-a făcut în casa părinţilor NORKIDEI, iar după aceea, perechea de tineri căsătoriţi s-a îmbarcat pe o corabie veneţiană care i-a debarcat în vestitul oraş al dogilor.

Oraşul Veneţia era capitala unei republici aristocratice prospere, aflată într-o puternică rivalitate cu Genova pentru controlul comerţului pe Mediterana. În perioada cât a locuit NORKIDA în Veneţia, oraşul şi întreaga republică veneţiană au fost conduse de nouă dogi.

Paolo, soţul NORKIDEI, lucra pe corăbii veneţiene care transportau sare în Turcia. Câştigurile băneşti nu erau mari, iar NORKIDA s-a văzut nevoită să îşi reia munca de croitoreasă. Şi-au crescut cei trei copii cu multă iubire, aşa cum era şi relaţia lor de cuplu, plină de afecţiune reciprocă.

Fata lor, Cirenia, a sosit în familie când mama ei avea 19 ani. Primul băiat, Aurelian, era cu 3 ani mai mic decât sora lui. Tiberus s-a născut când NORKIDA împlinise 26 ani. Pe Cirenia a luat-o de nevastă, la 15 ani, un marinar veneţian. Au avut împreună o fată şi un băiat. Aurelian, ajuns negustor de sare, s-a căsătorit la 24 de ani, devenind tatăl a patru copii, o fată şi trei băieţi. Tiberus, prosper negustor de cereale, căsătorit la 25 de ani, a avut trei fete şi trei băieţi.

Tatăl lor, Paolo, s-a îmbolnăvit de tuberculoză la 67 de ani, fiind nevoit să renunţe la comerţul naval. Timp de 2 ani, până la obştescul sfârşit, inimoasa NORKIDA l-a îngrijit cum s-a priceput mai bine, cu leacuri cunoscute din copilărie, aduse de marinari ciprioţi, şi cu diverse preparate cumpărate de la medici veneţieni. Cel mai bine se simţea soţul ei după ce inspira aburii fierbinţi de apă foarte sărată. Cu toate îngrijirile primite, boala nu a dispărut. Mai rău chiar, s-a îmbolnăvit şi NORKIDA.

În toamna anului 1368, cei doi soţi se pregăteau de drumul fără întoarcere. NORKIDA a închis ochii după câteva zile de la moartea lui Paolo. Profund legată sufleteşte de bărbatul care o iubise enorm şi o făcuse fericită, nu a mai reuşit să trăiască multă vreme după moartea lui. Cirenia, fiica de 39 ani, Aurelian, ajuns la 36 ani, şi Tiberus, fiul de 32 de ani, şi-au înmormântat mama alături de dragul lor tată. Iubirea dintre aceşti oameni, părinţi şi copii, a rămas nemuritoare peste veacuri.

Dragă Vanessa, karma preluată de spiritul tău din viaţa NORKIDEI este plină de frumuseţe, cum rar poate fi întâlnită o astfel de formaţiune energetică. De la NORKIDA ţi s-a transmis predispoziţia de a avea o familie fericită, de a fi iubită enorm de către soţ şi copii.

Tot această karmă ţi-a influenţat viaţa în mod benefic, îndemnându-te să îţi părăseşti ţara natală pentru a–ţi găsi fericirea şi împlinirea într-o ţară mai mare şi mai frumoasă.

La fel ca NORKIDA, eşti capabilă de sacrificii imense spre binele soţului şi copiilor tăi. La fel ca ea, te-ai transformat în tămăduitoarea familiei, învăţând metode terapeutice folositoare celor dragi. Având în vedere boala gravă a celor doi soţi, NORKIDA şi Paolo, ar fi bine să nu neglijaţi răcelile de sezon, tratându-le cu multă atenţie.

Talentul la croitorie al NORKIDEI ţi s-a transmis pe cale karmică prin grija de a te îmbrăca elegant, cu haine decente şi frumoase.

Nina Petre,
2 septembrie 2017

COMENTARIUL VANESSEI:

„Foarte interesant cum, în vieţile fără stres major, antecedenţii mei spirituali nu au mai murit de inimă.

În ultimii ani, am observat că meditaţiile zilnice mă ajută să ţin stresul sub control. Perspectiva se schimbă. Valorile se schimbă şi ele. Ceea ce odată părea a fi extrem de "important", acum nu mai are deloc importanţă."

Vanessa, 5 septembrie 2017

Episodul 8 - ALLIRA

Episodul spiritual nr.8 o are ca eroină pe corsicanca ALLIRA TERANI, care a trăit în perioada anilor 1203-1274 (secolul 13). ALLIRA s-a născut în localitatea denumită astăzi Aleria, situată în estul insulei Corsica, port la Marea Tireniană. La acea vreme, Corsica era o provincie administrată de episcopul din Pisa (astăzi, oraş al Italiei) încă din secolul 11.

Marinarul Tirenio avea împreună cu soţia lui, Medira, două fete. ALLIRA era cu 3 ani mai mare decât sora ei, Genora. Ambele fete au învăţat carte timp de 5 ani cu sora preotului din parohia lor, într-o mică încăpere din casa parohială. Genora s-a căsătorit la 16 ani cu un marinar din Milano. A plecat cu el în oraşul lui, unde a devenit mama a trei fete.

Pe ALLIRA a luat-o de nevastă nepotul preotului Gregorio Vergucci. Bastiano avea 27 de ani, locuia în Roma şi se ocupa cu negustoria de

obiecte din aur şi argint. ALLIRA şi-a urmat soţul, ajungând în Roma, după o călătorie foarte obositoare.

Oraşul Roma adăpostea sediul papalităţii, fiind renumit drept capitala creştinătăţii. În acel oraş, puterea era concentrată în mâinile familiilor nobile, capabile, deseori, să influenţeze chiar şi alegerea papilor.

Bastiano Vergucci, soţul ALLIREI, nu era nobil, dar, ca nepot de preot şi negustor de aur şi argint bogat, era o persoană cunoscută şi influentă în marele oraş. Casa lui, situată în cartierul negustorilor bogaţi, avea un etaj, multe încăperi, o curte mare şi o grădină superbă, plină cu flori.

Timp de aproape 3 ani, până la naşterea Terianei, unicul lor copil, ALLIRA a învăţat să confecţioneze bijuterii din aur şi argint. La început, a primit îndrumarea unui bijutier bătrân pentru a învăţa să monteze pietrele preţioase pe cercei, pandantive, coliere, inele, brăţări. În decurs de un an, şi-a amenajat propriul atelier într-o încăpere cu ieşire directă în curtea casei, începând să lucreze cu o tânără talentată şi ascultătoare. Pe Teriana a crescut-o cu bonă, servitoare şi guvernantă. Guvernanta a învăţat-o să scrie şi să citească în limba latină, cultivându-i totodată şi talentul la desen. Puternic ataşată de mama ei, Teriana a învăţat să monteze şi ea bijuterii, concepând, prin schiţe complicate, noi şi noi modele superbe.

A fost luată în căsătorie la 17 ani de un negustor de diamante. Armino, ajuns la 26 de ani, era principalul furnizor de diamante al celor două specialiste în bijuterii, mama şi fiica. Împreună cu Teriana a avut doi băieţi: Vittorio şi Alcide. Vittorio a ajuns şi el bijutier, iar Alcide, negustor de bijuterii. În felul acesta, clanul bijutierilor, format iniţial din soţii Vergucci, ALLIRA şi Bastiano, s-a mărit treptat cu ajutorul Terianei şi a familiei pe care şi-o formase.

ALLIRA a trăit 71 de ani. Ar mai fi avut zile dacă un accident stupid nu i-ar fi pus capăt vieţii. Din cauză că mergea greu, având necazuri cu şoldurile achilozate de prea multă şedere pe scaun ani de zile, urca şi cobora greu scările care uneau parterul cu etajul. În seara zilei de 8 noiembrie 1274, urca scara spre dormitor. A ameţit, şi-a pierdut echilibrul, s-a prăbuşit pe scară şi s-a rostogolit până la parter. Rămasă fără suflare, servitorii au transportat-o până la dormitor, unde a murit până la ziuă. Avea coloana vertebrală fracturată şi o rană adâncă la cap.

Nina Petre,
23 septembrie 2017

COMENTARIUL VANESSEI:

„În două dintre vieţile anterioare, spiritul meu a ales ca antecesorul respectiv să se ocupe cu creatul de bijuterii, meserie deosebit de migăloasă. În această viaţă, focusul meu a fost şi este altul, dar observ că munca migaloasă, solicitantă este cea care şi de astă dată îmi oferă satisfacţiile cele mai mari (sufleteşti).

Talentul la desen probabil că a rămas ascuns în mine, nefiind explorat în această viaţă. Am însă trei talentaţi la desen/pictură în familia mea. Doi dintre cei trei mă încântă zilnic cu creaţiile lor.

Observ cum antecesorii mei au avut în proporţie covârşitoare vieţi fericite atât în familia în care s-au născut, cât şi în familia formată prin căsătorie.

În această viaţă, am ales să mă nasc într-o familie unde abuzul fizic şi emoţional erau predominante. Cred că abia acum, la vârsta adultă, înţeleg motivul pentru care sufletul meu a ales această variantă. A fost o metodă de a învăţa respectul de sine şi de a depăşi statutul de victimă, preluat şi de la antecesorii mei spirituali (Santha, Oxana), de a-mi depăşi propriile limite şi de a înţelege că noi toţi avem capacitatea de a schimba total circumstanţele şi, ca atare, viaţa pe care o trăim… Şi nu în ultimul rând, am învăţat să IERT şi să IUBESC NECONDIŢIONAT, într-un sistem în care suntem condiţionaţi în (aproape) fiecare aspect al vieţii noastre…”

Vanessa,
26 septembrie 2017

Episodul 9 - UDAG

Episodul spiritual nr.9 îl are ca erou pe mongolul UDAG. Viaţa lui s-a desfăşurat în perioada anilor 1114-1179 (secolul 12). UDAG s-a născut într-un trib de păstori nomazi aşezat temporar pe teritoriul Imperiului Liao, condus de un han (principe ereditar). Curtea hanului se afla nu departe de locul unde erau aşezaţi părinţii lui UDAG. Zona respectivă se afla astăzi în regiunea Syhbaatar, situată în sud-estul Mongoliei, unde poate fi găsit oraşul Ongon.

Părinţii lui UDAG, numiţi Ortug şi Nomyr, îl aveau numai pe el. Ortug se ocupa cu păstoritul, crescând cai şi oi. Era un foarte bun

vânzător, iar la nevoie, pe vreme de război, se transforma într-un curajos luptător pe cal.

UDAG semăna la hărnicie şi curaj cu tatăl său, dar şi cu unchiul Nurmud, fratele mamei Nomyr. Acesta l-a luat în grija lui încă de la 4 ani, pregătindu-l în tehnici de luptă la sol şi pe cal. Băiatul dorea să ajungă un curajos războinic, asemenea unchiului Nurmud, gata oricând să îşi sacrifice viaţa la porunca hanului. Împlinind 10 ani, tânărul UDAG, bine dezvoltat fizic şi pregătit temeinic de unchiul său, a fost primit în trupa de viitori soldaţi din armata stăpânului regiunii. Pe măsură ce înainta în vârstă, UDAG era trimis la lupte grele, ale căror obiective erau apărarea graniţelor imperiului şi încercările de a trece graniţa Chinei cu scop de jaf şi cucerire de noi teritorii.

La 22 de ani, războinicul UDAG era destul de bogat pentru a reuşi să şi-o ia de nevastă pe frumoasa Enmer, fiica de 15 ani a unui camarad de-al său. După ritualul de nuntă, desfăşurat la locuinţa părinţilor fetei, şi-a adus mireasa în propriul adăpost, construit cu ceva vreme înainte. Părinţii lui locuiau în apropiere şi renunţaseră la viaţa de nomazi, la dorinţa lui.

Enmer a născut un singur copil, pe fiica lor Uurnu, când avea 19 ani. Tatăl ei fiind mai mult plecat la lupte, Uurnu a fost educată de Enmer pentru a deveni o tânără curajoasă, învăţată cu munca grea din gospodărie, dar şi cu mânuirea obişnuitelor arme necesare autoapărării. Hotarele imperiului erau asaltate în mod frecvent de triburi nomade şi barbare, dornice de noi teritorii. În plus, riposta războinicilor din nordul Chinei la numeroasele atacuri ale mongolilor erau dură şi imprevizibilă.

Pe Uurnu, părinţii i-au dat-o de nevastă la 13 ani unui luptător camarad de arme cu tatăl ei. Grimbeg avea 24 de ani şi o iubea pe Uurnu de cel puţin 2 ani. Au avut împreună trei fete.

La 65 de ani, războinicul UDAG încă mai participa la lupte, fiind un bun conducător de oaste. Frumoasa lui carieră militară a luat sfârşit într-un moment de neatenţie, în timp ce lupta cu doi chinezi în acelaşi timp. Unul dintre adversari a reuşit să îl taie cu sabia la gât, acolo unde sângele ţâşneşte cu putere, iar victima nu mai are nicio şansă de supravieţuire. Până să îşi dea seama de la cine pornise cumplita lovitură, UDAG şi-a pierdut conştiinţa. Prăbuşit de pe cal, a fost mutilat îngrozitor de chinezii furioşi, fără ca vreunul dintre camarazii lui să îl poată salva.

Soţul lui Uurnu a avut aceeaşi soartă după 9 ani de la moartea lui UDAG.

După atâtea episoade frumoase, a sosit şi unul sângeros. Pe măsură ce ne îndreptăm privirea spre adâncul istoriei omenirii, descoperim oameni din ce în ce mai simpli, viaţa lor arătându-se plină de pitoresc.

Mi-ai scris în 26 septembrie că ai învăţat să ierţi şi să iubeşti necondiţionat. Eşti conştientă de faptul că omenirea NU se îndreaptă spre iertarea păcatelor şi iubirea firească, idealuri demne de oamenii cu spirite evoluate, cum este al tău. Zi de zi aflăm despre tot felul de răutăţi petrecute în lume: atentate, prostituţie, consum de droguri, exploatare de toate categoriile. Este uimitor cum se poate ajunge la o întoarcere spre lumile barbare de la începuturile civilizaţiilor terestre. Spiritele evoluate ale oamenilor civilizaţi şi paşnici ai zilelor noastre sunt nevoite să suporte asaltul barbar al unor indivizi posesori ai unor spirite dure, slab evoluate din cauza unui număr prea mic de întrupări umane.

Nina Petre,
13 octombrie 2017

COMENTARIUL VANESSEI:

„Povestea lui Udag îmi întăreşte covingerea că – simplist vorbind - fiecare spirit trece prin etape similare de experimentare, fiecare etapă adăugând bile albe şi/sau negre la bagajul pe care spiritul îl "cară" de-a lungul spiralei evolutive.

Nivelul meu de înţelegere face mici progrese. Nu din întâmplare am crescut într-o familie cu un tată rasist (ura chinezii în special, fără un motiv anume, bineînţeles) şi nu din întâmplare am ales un soţ care şi el avea aceleaşi judecăţi legate de rasă galbenă (şi în special faţă de chinezi). Societatea în sine cred că era şi este destul de intolerantă faţă de alte naţiuni. Aceste tipare de gândire mi-au fost înrădăcinate de mic copil. Cu foarte mult efort şi după mulţi ani de studiu am reuşit să înlătur aceste tipare greşite şi să formez altele noi, benefice mie, spiritului şi celor din jurul meu. Am mult de lucru încă şi mă bucur să pot identifica acele aspecte pe care trebuie să mă focusez, să îmbunătăţesc, să schimb, să elimin…

Şi acum să vă povestesc o experienţă importantă pentru mine. Acum 3 luni am început să am ameţeli puternice. Timp de 3 săptămâni au fost constante şi persistente. Ştiam că nu este nimic de natură fizică. Ştiam că există un blocaj energetic undeva în zona chakrei 5, blocaj pe care cumva trebuia să îl elimin. Dar nu ştiam cum. Am continuat cu meditaţiile, practica Yoga şi rugăciunea zilnică. Ceva lipsea. Simţeam cumva că pierd

timpul, că nu fac ceea ce trebuie să fac, să continui una dintre misiunile acestei vieţi.

După 3 săptămâni de ameţeli zilnice, într-o noapte, am avut un vis pe care mi l-am amintit perfect a doua zi. Eram în India, într-o casă în care s-a desfăşurat una dintre vieţile mele trecute (trebuie să fi fost o viaţă importantă). Îmi căutam "menirea". Răspunsul a venit foarte dur/tranşant de la o entitate pe care nu am putut-o vedea, dar pe a cărei prezenţă impunătoare o simţeam: "Ai absolut tot ce ai nevoie ca să îţi continui misiunea. Ne spui că vrei să schimbi lumea în bine. Reiki este unul dintre instrumentele tale. Trebuie să continui să faci Reiki şi apoi se vor deschide drumurile tale. De mâine, ameţelile tale vor dispărea, cu condiţia să începi să faci Reiki pe propria-ţi persoană la început".

Am ieşit din acest vis absolut bulversată. ŞTIAM de fapt că nu am nevoie de ajutor, deşi tot ceream suport divin. Suportul ESTE/ERA acolo, ei mă susţineau, venise timpul să folosesc propriile resurse şi să trec la treabă. Am început a doua zi cu Reiki pe propria-mi persoană (studiasez deja Reiki cu doi profesori cu 2 ani în urmă, procedura îmi era cunoscută) şi am continuat să-mi fac Reiki healing. La scurt timp, pe neaşteptate, mi s-a cerut ajutorul să fac sesiuni de "distance healing" pe doi pacienţi bolnavi de cancer în faza terminală. Sesiunile făcute acelor oameni mi-au adus o bucurie nemărginită. E ca şi cum îmi trăiesc viaţa în altă dimensiune.

Ameţelile mele au dispărut total din momentul în care am început sesiunile Reiki. Şi minunile continuă...”

Vanessa,
13 octombrie 2017

Episodul 10 - GIUSEPPINA

Episodul spiritual nr.10 o are ca eroină pe GIUSEPPINA FORNARI, care a trăit între anii 1012-1081 (secolul 11). GIUSEPPINA s-a născut în oraşul Veneţia, la data de 19 ianuarie 1012, în eleganta vilă a părinţilor ei, Paolo şi Arnaria. A fost singurul lor copil, crescut în lux, educat cu profesori aduşi în casă. Paolo era un om bogat, încasând anual sume mari de bani prin comerţul maritim desfăşurat cu cele trei corăbii ale sale.

Oraşul Veneţia, centrul ducatului numit Comune Venetiarum, era condus de dogi (duci) aleşi temporar sau pe viaţă. Datorită dezvoltării

economice, favorizată de poziţia sa geografică, Veneţia a devenit în secolul 11 o importantă putere maritimă şi principalul intermediar în comerţul dintre Orient şi Occident. Organizarea internă a Republicii Veneţiene se baza pe regimul aristocratic. Patriciatul urban, alcătuit din marile familii de negustori şi armatori (proprietari de corăbii), deţinea controlul asupra principalelor organe de guvernare, cărora le era supus un doge (duce), controlat cu atenţie pentru a nu avea intenţii monarhice.

GIUSEPPINA, unicul copil al soţilor Fornari, avea 17 ani când a respins cererea în căsătorie a afaceristului Giovanni, un bărbat cu 10 ani mai în vârstă decât ea. Părinţii ei, revoltaţi de atâta necugetare, au obligat-o să le explice motivaţia acestui afront, care l-a transformat pe bogatul Giovanni în duşmanul lor. Fata s-a încumetat să le dea o explicaţie părinţilor după ce discutase cu amantul ei şi luase hotărârea de a părăsi Veneţia pentru totdeauna.

La 16 ani, devenise amanta secretă a dogelui Pietro Barbolano Centranico, un domn trecut de prima tinereţe, foarte bogat, cu familie şi bun prieten cu Paolo, tatăl GIUSEPPINEI. Profund îndrăgostiţi unul de celălalt, se întâlneau rareori într-o vilă a dogelui despre care nimeni nu ştia, nici măcar soţia lui. Vila se afla spre vest de Veneţia, pe o moşie al cărui proprietar, Pietro, nu era ştiut de locuitorii din zonă.

Forţată de părinţi să ia o decizie în privinţa lui Giovanni, GIUSEPPINA a ales refuzul cererii în căsătorie şi exilul la moşia secretă a dogelui. A plecat pe ascuns de acasă în caleaşca lui Pietro, ajungând la vila lui ca o necunoscută, bine camuflată de hainele care o acopereau în întregime. Acolo, într-o casă şi pe o moşie ca de vis, a locuit până la moarte, suportând loviturile vieţii ca o martiră timp de aproape 52 de ani.

Le scria de câteva ori pe an părinţilor ei, spunându-le că trăieşte ca o doamnă bogată din înalta societate şi îi ruga să o ierte pentru că le pricinuise o durere imensă. Mama ei, Arnaria, a murit de supărare după 2 ani de la fuga fetei. Paolo, rămas văduv, s-a recăsătorit după un an de la pierderea soţiei cu o tânără care i-a dăruit doi băieţi. Nici el şi nici copiii lui nu s-au întâlnit vreodată cu nerecunoscătoarea GIUSEPPINA.

Iubirea secretă şi interzisă de religie a GIUSEPPINEI cu Pietro a durat până la moartea lui, survenită din cauza unui atac de cord. Fiul lor, Gregorio, a fost născut de GIUSEPPINA la 20 de ani, în anul 1032, când Pietro a fost obligat de adversarii lui să renunţe la funcţia de doge. Băiatul a crescut fără să ştie cine îi era tatăl. Domnul cel bătrân,

"unchiul" Pietro, l-a susţinut financiar pentru studiile la oraş pe care şi le-a dorit.

Ajuns preot catolic într-o biserică din Veneţia, Gregorio a trăit modest ca un pustnic, neavând voie să se căsătorească. Sosea deseori să îşi vadă bătrâna şi trista mamă, încercând să o consoleze în viaţa ei austeră, asemănătoare cu a lui. În 1081, la aproape 69 de ani, GIUSEPPINA presimţea uneori că viaţa i se apropia de final. Gregorio împlinise 49 de ani, era un adevărat preot cu har, îndemnându-şi credincioşii spre o viaţă cumpătată, lipsită de vicii şi necredinţă.

Era în luna octombrie a anului 1081 când, primind vizita lui Gregorio, GIUSEPPINA i-a spus că vrea să o împărtăşească după ce îi va mărturisi un mare secret. Înlemnit de groază şi oroare, nefericitul fiu a aflat din gura ei că era un fruct al iubirii păcătoase dintre mama lui şi un domn din Veneţia ce fusese foarte respectat în oraş pentru înalta lui moralitate şi buna reputaţie a propriei familii. Murise în mod misterios într-o călătorie în afara oraşului. Cei trei fii ai lui se aflau printre enoriaşii parohiei conduse de nefericitul Gregorio.

În loc să invoce Graţia Divină pentru iertarea păcatelor mamei sale, Gregorio, într-un moment de rătăcire a minţii, a blestemat-o pe păcătoasa femeie, blestemând şi clipa în care îl adusese pe lume. După plecarea fiului furios peste măsură, GIUSEPPINA şi-a preparat o fiertură din plante foarte toxice, culese de pe moşie într-o zi de duminică, după ce le dăduse zi liberă la servitoare. La apusul soarelui, a sorbit grăbită licoarea amăruie. Au urmat câteva ore de chin, agonia sfârşindu-se în zorii zilei de 10 octombrie a anului 1081.

Nina Petre,
17 noiembrie 2017

COMENTARIUL VANESSEI:

„Un episod cu o foarte mare încărcătură karmică; fiecare dintre predecesorii spirituali ai Giuseppinei au preluat, aşa cum bine menţionaţi, elemente karmice.

Au ajuns până la mine câteva elemente karmice importante:

- Giuseppina şi-a părăsit mama fugind cu iubitul căsătorit, iar mama a murit de durere după 2 ani. În viaţa actuală m-a părăsit mama pe mine. Mama a dispărut din viaţa mea la 13 ani, eveniment care m-a traumatizat foarte mult în copilărie, dar prin experienţa căruia am evoluat foarte mult; am trăit tot spectrul emoţional legat de plecarea mamei (ură, amărăciune, învinuire, înţelegere, acceptare, cerut iertare şi

oferit iertare) şi am ajuns, spre bucuria mea, să îi transmit toată dragostea mea...

Înainte cu câteva zile de a primi episodul 10 de la dumneavoastră mi-a venit brusc în minte un moment al copilăriei mele în care mama m-a blestemat "să ajung să trăiesc durerea ei", pe fondul unei supărări pe care i-am cauzat-o şi, probabil, pe fondul unei neînţelegeri cu tata (nu-mi amintesc ce anume am făcut, însă atunci am ştiut cumva că am să-mi amintesc de afirmaţia mamei peste ani). Puteţi comenta despre aceste blesteme făcute de părinţi? Ce pot face eu că băieţii mei să nu fie afectaţi de aceste blesteme ale bunicilor (2 blesteme au afectat spiritul - unul de la fiul Giuseppinei, altul de la mama din viaţa actuală)?

- Tatăl Giuseppinei nu a acceptat alegerea fiicei de a avea o relaţie cu un bărbat căsătorit (ce părinte ar accepta aşa ceva?). În viaţa actuală, tata a fost extrem de strict şi posesiv, neacceptând căsătoria cu soţul meu; eu însă mi-am urmat dorinţa inimii, căsătorindu-mă cu alesul inimii şi... plecând din ţară, l-am lăsat "din nou" singur (legătura noastră karmică o văd ca fiind foarte complexă, lecţiile le văd clar neterminate)...

- Soţul meu a fost extrem de gelos toată tinereţea noastră. În ultimii ani, am înţeles că tata şi soţul au apărut în calitate de "profesori" care m-au ajutat să cresc în direcţia dorită de spirit, aceea a iubirii divine, reuşind să depăşesc energiile primare ale iubirii pământene.

- Giuseppina a plătit scump pentru dragostea ei interzisă: şi-a trăit viaţa în minciună şi izolare, departe de familia de bază şi chiar şi de iubitul cel căsătorit; când s-a hotărât să renunţe la minciună şi să dezvăluie adevărul, o altă tragedie s-a întâmplat sub forma blestemului din partea fiului, urmată de sinuciderea ei. Interesant cum în viaţa actuală şi cu precădere în ultimii ani, moralitatea, integritatea şi adevărul au devenit pentru mine valori predominante şi pe care mă lupt din greu să le păstrez şi să le transmit generaţiilor viitoare, deşi societatea în care trăim nu le promovează sau încurajează.

- Iarăşi mă frapează faptul că vedeţi în aura mea tendinţa spre însingurare... Este foarte adevărat că, încă de mic copil, mi-a plăcut să petrec timp cu mine, să citesc, să mă joc, să introspectez, să scriu. Nu m-am simţit singură nici în anii în care am locuit singură, în România, singurătatea îmi era bun prieten. Acum îi am pe ai mei dragi lângă mine, însă de foarte multe ori mă retrag în camera mea de lucru, unde scriu, meditez, studiez, introspectez şi încerc să găsesc răspuns la multele întrebări existenţiale pe care le am."

Vanessa, 18 noiembrie 2017

Episodul 11 - KIRMAD

Episodul spiritual nr.11 îl are ca erou pe afganul KIRMAD, care a trăit între anii 916-983 (secolul 10). KIRMAD s-a născut în localitatea Hirat, situată în vestul Afganistanului, ţara fiind inclusă în Califatul Arab încă din secolul 7. Cucerirea arabă, produsă în anul 652, a impus populaţiei afgane religia islamică şi o nouă cultură. Între anii 962 şi 1173, în Afganistan au domnit emirii ce aparţineau dinastiei turco-musulmane a Ghasnavizilor.

Militarul Abdullah din Hirat avea împreună cu soţia lui, Norimel, un singur copil, pe KIRMAD. Băiatul împlinise 6 ani în 922, când Abdullah a primit vestea că socrii lui din Persia muriseră, din cauza unei molime, iar averea lor rămăsese fără stăpâni. Norimel era singură la părinţi. Abdullah o luase de nevastă după ce o cunoscuse în casa mătuşii ei din Hirat. Pentru a nu pierde uriaşa avere din Mashhad, oraş aflat în nord-estul Persiei (denumirea actuală, Iran), Abdullah şi-a dat demisia din armata afgană, a vândut toată averea, şi-a luat nevasta şi băiatul, îndreptându-se spre graniţa cu Persia.

Au ajuns în Mashhad după câteva luni, când KIRMAD împlinise deja 7 ani. Abdullah a devenit om de afaceri, fiind nevoit să administreze vânzarea numeroaselor produse agricole şi animaliere obţinute pe vastele terenuri moştenite de la socrii lui. KIRMAD a fost educat acasă până la 12 ani.

Sătul de complicatele învăţături primite de la profesorii lui, şi-a exprimat dorinţa de a ajunge militar superior, ca tatăl său. I s-a îndeplinit dorinţa, fiind înrolat într-un corp de armată aflat în subordinea califului abbasid Abu'l-Fadl Djafar al-Muktadir (908-932). Ajuns ofiţer superior în armata Persiei, a activat până la 60 de ani. După aceea, primind drept recompensă din partea shahului Abu'l-Fadl Abd al-Karim (974-991) un titlu nobiliar şi o mare sumă de bani, s-a retras la treburile lui, ocupându-se de comerţ.

Căsătorit la 28 de ani cu Yldeh, o fată de 17 ani, au avut împreună doi băieţi. Yrdun a fost născut de mama lui la 19 ani. După 3 ani, a sosit şi fiul cel mic, Abdallah.

Yrdun, ajuns militar ca tatăl său, s-a căsătorit la 26 de ani cu Arrye, o fetiţă de 16 ani, care i-a dăruit doi băieţi şi două fete.

Fratele său, Abdallah, ajuns negustor pe uscat cu propria caravană, transportând sclavi către marile oraşe din estul ţării, s-a căsătorit la 25 de ani cu Lyllen, o fată de 15 ani. Lyllen a născut două fete.

Fire tenace de militar neînfricat, KIRMAD, deşi trecuse de 60 de ani, alerga în toate părţile cu afacerile lui, dorind mereu să câştige mulţi bani. Scăpase de hoţi, luptându-se cu cetele de bandiţi care atacau convoaiele cu mărfuri. Dorea ca banii lui să fie obţinuţi prin propria muncă, neezitând să se ia la bătaie cu indivizii plini de invidie şi duşmănie.

Avea reşedinţe în câteva localităţi. La nord de Mashhad, într-o vilă somptuoasă, locuia un fost camarad de arme, ajuns negustor ca el. Ramad, aşa se numea bărbatul, avea o nevastă mult mai tânără decât el. Yayma rămânea singură săptămâni la rând, aşteptându-şi bărbatul să revină din lungile călătorii. Neavând copii, Yayma locuia împreună cu trei servitoare şi doi paznici. Îndrăgostit peste măsură de frumoasa femeie, KIRMAD a început să o viziteze din ce în ce mai des, în perioadele când ştia că Ramad lipsea de acasă. Iubirea târzie l-a făcut să devină imprudent. Într-o vizită neanunţată, a ajuns la casa iubitei lui. Din nefericire pentru el, a fost surprins alături de Yayma în toiul nopţii de soţul înşelat, Ramad. Au decis la repezeală să se dueleze cu săbiile în grădina casei. Ramad l-a rănit mortal, KIRMAD decedând până la răsăritul soarelui, din cauza hemoragiei puternice. Era în primăvara anului 983. Abia împlinise 67 de ani.

Doi servitori i-au transportat trupul neînsufleţit până la casa din Mashhad, predându-l văduvei Yldeh. Aceasta, la 56 de ani, a cinstit memoria soţului ei fără a ţine seama de circumstanţele morţii lui. Yrdun, la 37 de ani, şi Abdallah, la 34 de ani, au rămas fără tată, regretându-l amarnic. Pentru ei, KIRMAD fusese cel mai bun tată şi cel mai curajos militar.

Nina Petre,
19 decembrie 2017

COMENTARIUL VANESSEI:

Două elemente karmice grele observ în această viaţă: ataşamentul major faţă de bani (deşi avea bani, Kirman îşi dorea şi mai mulţi) şi adulterul.

Dacă în această viaţă Kirmad a ales să îşi înşele propria soţie cu soţia camaradului de arme, în viaţa imediat următoare, Giuseppina a ales să fie victima unei relaţii de amor clandestine cu un bărbat căsătorit (victima adulterului). Viaţa Giuseppinei a fost una de plată majoră: o viaţă izolată de oameni, departe de „ochii lumii”, departe de omul iubit

(el locuia alături de familia lui), o viaţă trăită în minciună, care s-a încheiat la fel de dramatic prin sinucidere.

Întrevăd că antecesorii spirituali de dinaintea lui Kirmad au încălcat şi ei major legile universului.

În altă ordine de idei, aşteptam cu răbdare să sosească vieţi în care antecesorii mei spirituali au adunat elemente karmice negative, ca să înţeleg mai bine mecanismul propriei vieţi şi rădăcinile personalităţii actuale.

Raportând ataşamentul faţă de bani la viaţa mea actuală – se observă un ataşament intens faţă de nevoia de securitate, o grijă permanentă faţă de asigurarea securităţii materiale a mea şi a celor dragi mie (grija este exagerată). Deşi intuitiv ştiu că nu am motive de îngrijorare, acel ataşament există şi lucrez la a-l înţelege şi elimina.

Vanessa,
24 decembrie 2017

Episodul 12 - YURIDAH

Episodul spiritual nr.12 o are ca eroină pe marocanca YURIDAH. Viaţa ei s-a desfăşurat în periada anilor 823-867 (secolul 9).

La acea vreme, Marocul era condus de dinastia marocană a Idrisizilor. În anul 680, a început cucerirea arabă şi islamizarea regiunii. Între anii 739-740, triburile berbere s-au revoltat, constituindu-se în mici principate autonome. În anul 788, s-a format dinastia marocană a Idrisizilor. Aceasta a adunat triburile berbere într-o singură formaţiune statală. Iniţial, capitala statului s-a aflat în localitatea Oulila, iar din 808 a fost stabilită în oraşul Fes. În acest oraş s-a născut eroina noastră, YURIDAH.

Cât timp a trăit ea, Marocul a fost condus de următorii imami: Idris II ibn Idris I (803-828); Muhammad al Muntasir ibn Idris II (828-836); Ali I ibn Muhammad (836-849); Iahia I ibn Muhammad (849-863); Iahia II ibn Iahia I (863-866); Ali II ibn Umar ibn Idris I, începând din 866.

Părinţii eroinei noastre erau mauri islamizaţi. Negustorul Bassam, căsătorit cu doamna Rayan, avea două fete. Thane, fata cea mai mare, avea cu 7 ani mai mult decât YURIDAH. Părinţii i-au dat-o de nevastă la

13 ani unui negustor de bijuterii. Aziz era cu 11 ani mai în vârstă decât Thana. Au avut împreună trei băieţi.

Familia lui Bassam trăia la limita inferioară a prosperităţii cât fetele au stat la părinţi. Bassam creştea oi şi păsări în afara oraşului, în mica lui fermă. Acolo le tăia pe cele destinate vânzării, apoi transporta carnea în mica lui căruţa trasă de un catâr, reuşind cu greu să o vândă la casele oamenilor. Şi-a măritat fetele devreme, cu negustori, dorind să le ştie fericite. Niciuna dintre ele nu a învăţat carte.

Pe YURIDAH a măritat-o la 15 ani cu negustorul de carne Hussam, un bun prieten şi camarad de afaceri. Hussam erau cu 8 ani mai în vârstă decât YURIDAH. Au avut trei copii, două fete şi un băiat. Prima fată, Jumanah, a sosit în familie când mama ei avea 17 ani. După 2 ani, a apărut şi Karim, unicul băiat. Latifah, cea de-a doua fată, a fost născută de YURIDAH la 22 de ani.

Cât timp copiii erau mici, Hussam şi-a întreţinut familia din tăierea unor oi şi păsări aduse vii de socrul Bassam. Carnea o vindea la piaţă sau la uşile localnicilor. Abatorul fiind lângă casă, YURIDAH nu a mai putut să consume carne până la sfârşitul vieţii. Avea o sclavă bucătăreasă care gătea sub îndrumarea ei, dar ea nu gusta niciodată preparatele din carne.

Hussam şi-a măritat devreme cele două fete, conform tradiţiei berbere. Jumanah i-a fost dată la 15 ani tâmplarului Bilal, bărbat cu 6 ani mai mare decât ea. Au devenit părinţii a două fete.

Latifah a ajuns la 16 ani nevasta fierarului Fuad. Între ei era o diferenţă de vârstă de 7 ani. Au avut doi copii, o fată şi un băiat.

Karim, fiul mult-iubit al celor doi părinţi, a ales drumul cel mai scurt pentru a face avere, ocupându-se cu vânzarea sclavilor capturaţi de mercenari din oazele îndepărtate. S-a căsătorit la 26 de ani cu Lawahiz, o fată cu 11 ani mai tânără decât el. Ea a dat naştere la trei băieţi.

După ce şi-a măritat fetele, Hussam s-a considerat suficient de bogat şi fericit pentru a-şi îngădui să îşi mai ia o nevastă. Ghaliya, o fată de 17 ani, cumpărată la târgul de sclave, s-a arătat la început foarte modestă şi supusă voinţei lui. S-a mulţumit să locuiască într-o căsuţă mică, la marginea oraşului, în cartierul oamenilor săraci. După ce a rămas însărcinată, s-a gândit mai mult la viitorul ei şi al pruncului. I-a cerut bărbatului să o scoată la lumină, să o ştie tot oraşul că era nevasta lui. Hussam i-a mărturisit lui YURIDAH că îşi mai luase o nevastă, iar femeia aştepta să nască. Ar fi vrut să le ştie pe amândouă în casa lui, ajutându-se una pe cealaltă. YURIDAH a refuzat categoric.

Lupta Ghaliyei pentru propriul viitor a ajuns până la crimă. Ştiind că YURIDAH sorbea ceaiuri de dimineaţă până seara, i-a trimis bucătăresei nişte ierburi printr-o prietenă a acesteia. Grăbindu-se să îi facă pe plac stăpânei, bucătăreasa i-a preparat o oală cu noul ceai. Planta otrăvitoare, fiartă bine de bucătăreasă, i-a provocat dureri cumplite sărmanei YURIDAH. Până seara, a murit, chinuindu-se îngrozitor. Bucătăreasa, simţindu-se vinovată pentru că nu gustase ceaiul, l-a aruncat la gunoi şi a spălat bine oala.

Hussam a plâns ce a plâns de dorul primei neveste, apoi s-a grăbit să îşi refacă familia, aducând-o pe Ghaliya în casa lui. Recunoscătoare, i-a fost o nevastă supusă şi i-a născut trei copii.

Nina Petre,
17 ianuarie 2018

COMENTARIUL VANESSEI:

Mi-a plăcut mult un pasaj din cartea "Secretul umbrei" (Debbie Ford): *„Toată durerea noastră are un scop! Există cu rolul de a ne învăţa, a ne călăuzi şi a ne da înţelepciunea de care avem nevoie pentru a ne aduce darurile în lume. Mulţi dintre noi ne folosim traumele şi rănile ca să ne autopedepsim, să rămânem blocaţi şi mici. Dar când ne examinăm durerea şi dezamăgirile şi le folosim ca instrumente de învăţare, acestea ne împărtăşesc lecţii sacre de viaţă, care ne pot fi predate doar pe această cale.”*

Câteva din lecţiile Yuridei au fost învăţarea umilinţei, iertării şi toleranţei... lecţie pe care spiritul meu nu şi-a asumat-o în întregime de-a lungul secolelor, pentru că apar clar elemente karmice similare în viaţa actuală.

Interesant cum Yuridah cea minţită/înşelată de soţ a fost antecesoarea lui Kirmad care şi-a înşelat el, la rândul său, soţia... Găsesc că este fascinant cum roata karmică funcţionează după legi universale imparţiale... experienţele oferite ţi se vor întoarce mai devreme sau mai târziu (sau "ce ţie nu-ţi place altuia nu-i face")...

Mi se pare absolut fascinant cum această călătorie plină de lacrimi şi durere numită viaţă are ca scop final descoperirea dragostei divine şi uniunea cu Divinul.

Un alt element interesant: bogăţia şi abundenţa materială pot fi un drum sigur către „pierzanie” a sufletului atunci când spiritul nu este suficient de matur încât să ştie să balanseze puterea/autoritatea oferite

de bani (nu degeaba numiţi „ochiul diavolului”) şi aspiraţia finală a sufletului.

Vanessa,
18 ianuarie 2018

Episodul 13 - KERDA

Eroina episodului spiritual nr.13 este KERDA, o femeie care a trăit între anii 703-749 (secolul 8) într-un sat din apropierea oraşului Nantes, localitate aflată astăzi în vestul Franţei.

KERDA s-a născut pe vremea regelui franc Pepin II de Heristal (640-714). Acesta, fost majordom al Austrasiei, a cucerit Neustria în anul 687, unificând cele două regate france şi devenind stăpânul lor absolut. Astfel, a pus bazele puterii Carolingienilor. În anul 558, luptătorul Clotar I reuşise să unească teritoriile francilor, formând trei regate: Austrasia, Neustria şi Burgundia.

În secolul 7 a existat o perioadă numită a „zeilor trândavi”, regi dominaţi de majordomii lor. Între aceşti majordomi s-a remarcat Pepin de Heristal. Fiul acestuia, Carol Martel, a oprit la Poitiers înaintarea arabă în Europa, în anul 732. După moartea lui Carol Martel, survenită în anul 741, a urmat Pepin cel Scurt, pe care Papa Zaharia l-a recunoscut ca rege în anul 751.

KERDA, eroina noastră, era fata cea mică a luptătorului Guarin şi a nevestei lui, Jehanne. Sora KERDEI, Cateline, avea cu 5 ani mai mult decât ea. Cateline, fată frumoasă şi bună gospodină, a fost luată de nevastă la 15 ani şi jumătate de către luptătorul Aubin, un bărbat de 26 ani. Au avut împreună doi băieţi.

Nimeni din familia lui Guarin nu ştia să scrie şi să citească. Baza existenţei sătenilor o constituia munca femeilor, copiilor şi bătrânilor, la care se adăugau prăzile de război aduse de luptătorii tineri.

KERDA moştenise de la mama ei, Jehanne, priceperea de a coase cojoace, căciuli şi cizme din piele şi blană de oaie. La fel ca toate femeile din sat, Jehanne creştea multe oi, folosind toate produsele rezultate după tăierea lor. Avea şi cai, cei mai voinici dintre ei fiind luaţi de Guarin la luptele duse cu duşmanii care atacau graniţele regatului.

La 16 ani, KERDA a fost luată în căsătorie de gospodarul Leandre, cu 6 ani mai în vârstă decât ea. El avea din naştere o defecţiune la piciorul

drept, acesta fiind mai scurt decât stângul. Pleca la lupte numai pe cal. Leandre muncea foarte mult la culturile agricole şi la creşterea animalelor, ajutând familiile ai căror bărbaţi tineri muriseră în lupte.

KERDA l-a născut la 19 ani pe fiul lor, Saber, un băiat voinic şi neastâmpărat, dornic să crească mai repede pentru a fi luat la războaie de bunicul Guarin. Într-adevăr, la vârsta de 14 ani, s-a văzut primit în grupul de războinici, reuşind să participe la prima luptă, care l-a umplut de groază. Totuşi, nu a renunţat la drumul ales, continuând să îşi apere ţara de năvălitorii sosiţi din afară. Saber s-a căsătorit la 24 de ani cu Noele, o fetiţă de 14 ani. Ea a reuşit să dea naştere la doi copii, o fetiţă şi un băiat.

Truditoarea KERDA a pierdut câteva sarcini, din cauza muncii grele de zi cu zi şi a numeroaselor spaime când bărbatul ei era plecat la războaie. Bucuria revenirii lui Leandre era atât de mare, încât biata femeie nu mai ştia ce să îi facă pentru a-l vedea mulţumit de ea. Supunerea ei în preajma lui Leandre era totală şi aducătoare de momente fericite. După ce Saber a plecat şi el la lupte, revenind acasă, era întâmpinat de mama lui cu aceeaşi consideraţie de care se bucura şi tatăl său. KERDA îşi diviniza soţul şi fiul, considerându-i urmaşi ai zeilor care le ocroteau poporul din vremuri de demult.

În absenţa lor, femeia confecţiona haine şi încălţăminte, aşteptând nerăbdătoare să le ofere din tot sufletul. Atunci când le făcea haine celor dragi, era în stare să muncească zile şi nopţi la rând. Puterea ei neobişnuită era alimentată de iubirea pentru fiul şi bărbatul plecaţi departe.

În anul 749, când abia împlinise 46 de ani, şi-a dat seama că rămăsese din nou însărcinată. Văzând că nu pierde sarcina, Leandre, bărbatul ei, s-a rugat nopţi întregi la zeii protectori, aşteptând să îşi vadă copilul născându-se sănătos. Îşi dorea încă din tinereţe să mai aibă un copilaş, o fetiţă harnică şi frumoasă ca mama ei. Nevoit să plece din nou la o luptă, a revenit când fetiţa era deja născută. Lipsea KERDA, mama ei, care nu reuşise să reziste chinurilor facerii. S-a stins, sărăcuţa, după câteva ore de la naşterea micuţei Odila. Purtându-şi copila în braţe, nefericitul Leandre a plâns multă vreme lângă mormântul dragei lui KERDA, al cărei suflet minunat fusese luat de zei în lumea lor.

Nina Petre,
16 februarie 2018

COMENTARIUL VANESSEI:

Mulţumesc şi pentru acest episod.

Am citit de două ori povestea şi apoi mi-am amintit că eu am mai accesat această viaţă, acum circa 3 ani.

Parcă văd momentul căsătoriei mele cu Leandre. Eram tineri, săraci, dar fericiţi. Eram îmbrăcată într-un deux-piece de culoarea oului, iar soţul meu purta o pălărie pe cap, cam mare şi „demodată”. M-am văzut însărcinată într-o lună avansată şi muncind din greu pământul. Apoi m-am văzut pe patul de moarte, soţul meu lângă mine, plângând. Lacrimile lui curgeau pe mâinile mele. Simţea tristeţe că îl las singur. Nu am accesat alte detalii.

Vanessa,
16 februarie 2018

Episodul 14 - RUNDUR

Episodul spiritual nr.14 îl are ca erou pe sud-africanul RUNDUR. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 600-674 (secolul 7). RUNDUR s-a născut într-o comunitate de boşimani aşezată temporar în apropierea fluviului Orange, apă care străbate jumătatea vestică a actualei Republici Africa de Sud şi se varsă în Oceanul Atlantic.

Tatăl lui RUNDUR se numea Kwaku, iar mama lui, Waseme. Dintre cei şase copii născuţi de Waseme, patru băieţi şi o fetiţă au murit, din cauza condiţiilor grele de viaţă. Supravieţuitorul, RUNDUR, s-a dovedit a fi un copil-minune, având darul prevestirilor încă din primii ani de viaţă. Bătrânii înţelepţi ai tribului spuneau că zeii protectori îl lăsaseră pe Pământ ca fiinţă de legătură între ei şi oameni.

La 21 de ani, RUNDUR şi-a luat-o de nevastă pe Takiyah, o fetiţă de 13 ani. Dintre cei nouă copii născuţi de ea, au supravieţuit doar doi băieţi. Pe Aykunle l-a născut la 16 ani, iar pe Kwadwo, la 19 ani. După Kwadwo, au murit patru băieţi şi trei fete.

Aykunle şi-a luat-o de nevastă la 19 ani pe Bunme, care avea doar 12 ani. Au avut împreună doi băieţi şi o fată.

Kwadwo, căsătorit la 20 de ani cu Siki, care avea 14 ani, a devenit tatăl a trei fete.

Comunitatea tribală din care făcea parte RUNDUR era formată din câteva familii înrudite între ele prin numele comune şi prin limba pe care

o vorbeau. Toţi membrii comunităţii erau egali între ei, neexistând o ierarhie socială. Căpetenia tribului era cel mai bun vânător, exercitându-şi funcţia numai la vânătoare şi la repartiţia vânatului. În restul timpului, vraciul conducea spiritual comunitatea. El putea fi şi căpetenie la vânătoare. Nu avea un rang militar, fiind doar un intermediar între spirite şi zei, pe de o parte, şi între aceştia şi oameni, pe de altă parte. De la vârsta de 20 ani, RUNDUR a fost vraciul comunităţii sale până în ultima zi a vieţii.

Tribul lui RUNDUR nu avea aşezări stabile, fiind cu toţii în condiţia de nomazi, din mai multe cauze: - Erau deseori hăituiţi de populaţii războinice şi cuceritoare; - Se temeau de acţiunea spiritelor rudelor moarte, despre care credeau că le fac rău celor care tulburau liniştea din jurul mormintelor.

Atunci când erau nevoiţi să îşi părăsească locul de popas, îşi luau cu ei doar boccele individuale, în care îşi puneau strictul necesar: uneltele, vasele, armele şi pieile de animale.

Locuiau în gropi de adăpost săpate în nisip, protejate de ierburi uscate împotriva vântului şi a nisipului spulberat de acesta. Paravanul de ierburi mai servea şi la camuflarea gropii împotriva fiarelor, care, flămânde, se apropiau prea mult. Împotriva fiarelor se ţineau focuri aprinse toată noaptea.

Copiii locuiau împreună cu părinţii până când împlineau 7 ani. După aceea, fetele erau despărţite de băieţi. Ele rămâneau în grija mamei, învăţând treburi gospodăreşti: culesul unor plante, pregătirea hranei şi altele. La 12-13 ani, erau considerate ca fiind apte pentru a fi mame şi li se pregătea căsătoria. Băieţii, de la 7 ani, nu mai aparţineau părinţilor, ci colectivităţii tribului. Locuiau într-un adăpost special amenajat sub îndrumarea unor băieţi mai mari, de la care învăţau jocuri de rezistenţă (fuga, săritura, căţăratul), tragerea cu arcul, aruncarea suliţei, pregătirea capcanelor pentru animale.

După căsătorie, fiecare dintre soţi avea obligaţii specifice. Femeia pornea la cules de fructe şi adunat reptile, insecte şi viermi. Soţul ei pleca la vânătoare cu arcul, tolba cu săgeţi, lancea şi desaga de piele. Între soţi exista o armonie perfectă.

În funcţia lui de vraci al tribului, RUNDUR avea obligaţia de a conduce toate ritualurile necesare bunului mers al vieţii: - culegerea plantelor şi a vietăţilor mici, vânătoarea, căsătoria, intrarea băieţilor în perioada maturităţii; - alungarea războinicilor rivali; - ţinerea la distanţă a calamitaţilor naturale. Când seceta era cumplită, se ajungea la

epuizarea surselor de hrană. Atunci, îi revenea lui RUNDUR obligaţia de a recurge la riturile de multiplicare a hranei vegetale. Îi pregătea jertfe demonului ploilor şi al vegetaţiei. Invoca Marele Spirit, spiritele strămoşilor, zeul Gaua, zeul Kaggen, implorându-i să ajute la culegerea fructelor, rădăcinilor şi ierburilor comestibile. Înainte de plecarea în grup la cules sau la vânătoare, vraciul RUNDUR îşi concentra mintea pentru a descoperi şansele de câştig ale celor care porneau la drum.

La 74 de ani, RUNDUR era un bătrân neputincios la trup, obosit de viaţa grea pe care o trăise. Migrase de câteva ori de-a lungul fluviului, din cauza războinicilor dornici să le ocupe terenurile. Îşi dorea o moarte rituală, pe măsura importanţei funcţiei exercitate zeci de ani, prin abandonarea în deşert. I s-a îndeplinit dorinţa, fiind sărbătorit în comun înaintea plecării. Membrii tribului au organizat o masă copioasă, numită „ospăţul părăsirii”. După ce s-au ospătat cu toţii, bărbaţii au pornit la drum lung. Într-un loc ales de RUNDUR, s-au oprit, i-au săpat o groapă înconjurată de ierburi, i-au lăsat trăistuţa de piele cu ceva alimente în ea şi un ou de struţ plin cu apă proaspătă. După ce a rămas singur, înţeleptul a mai trăit câteva zile şi nopţi. A murit privind cerul înstelat, unde îl aşteptau zeii nerăbdători să îl primească în lumea lor.

Nina Petre,
6 martie 2018

COMENTARIUL VANESSEI:

Mulţumesc şi pentru acest episod.

Nu pot să mă pronunţ legat de ceea ce mă bucură mai mult: faptul că Rundur a fost un bun conducător al tribului ori un bun vindecător de oameni.

Mă regăsesc foarte mult în acest vizionar al secolului 7. Focusul vieţii mele de adult constă în mare parte în efortul de a ajuta oamenii la scară largă şi în efortul de a pune cap la cap o metodă holistică de vindecare şi de menţinere a sănătăţii corpului uman, având ca fundament conceptul balanţei între corp, minte şi spirit.

Foarte interesant procesul morţii lui Rundur.

Am studiat procesul morţii în ultimii ani şi am ajuns să înţeleg că, de fapt, scopul vieţii este să ne pregătească pentru marea tranziţie. Rundur ştia acest lucru. Vanessei i-au trebuit 40+ ani pentru a „extrage” informaţia adânc ascunsă în biblioteca spiritului ei.

Simt puternic o chemare extrem de neobişnuită pentru marea majoritate: aceea de a petrece timp cu bătrânii singuri aflaţi pe patul de moarte, de a le aduce alinare în ultimele clipe de dinaintea tranziţiei. Am trimis o intenţie în univers... aceea de a mi se oferi condiţiile să pot duce la îndeplinire această „misiune”... una dintre multele misiuni cu care am venit în această viaţă.

Vanessa,
7 martie 2018

Episodul 15 - RIDDINI

Episodul spiritual nr.15 o are ca eroină pe prinţesa japoneză RIDDINI, care a trăit între anii 514-581 (secolul 6). RIDDINI s-a născut în palatul părinţilor, clădire somptuoasă, înconjurată de un teritoriu vast, care se întindea până la ţărmul Oceanului Pacific. Astăzi, în zona respectivă se află oraşul japonez Saito, situat în estul insulei Kyushu. Nobilul Danjuro, tatăl lui RIDDINI, era văr cu împăratul Keitai.

Prima formaţiune statală importantă, regatul Yamato, a luat naştere în secolul 4 în insula Honshu, apoi şi-a extins autoritatea în următoarele două secole asupra întregului arhipelag nipon.

Shintoismul, cultul divinităţilor clanului unificator, s-a generalizat treptat în întregul arhipelag. În secolele 2 – 5, suveranii Yamato şi-au extins propria influenţă asupra confederaţiilor vecine de entitate tribală, numite uji. Au avut loc masive imigrări din Coreea.

În secolul 6, introducerea buddhismului în Japonia a provocat substituirea influenţei coreene cu cea chineză. A început lupta între familia imperială Soga din Yamato, adeptă a buddhismului, şi apărătorii cultului shintoist.

În perioada vieţii eroinei noastre, prinţesa RIDDINI (514-581), pe tronul Japoniei au domnit următorii împăraţi: Keitai (507-531); Ankan (531-535); Senka (535-539); Kinmei (540-571); Bidatsu (572-585).

Nobilul Danjuro avea împreună cu soţia lui, distinsa doamna Seiko, două fete. RIDDINI era cu 3 ani mai mare decât sora ei, Sakuko. Căsătorită la 15 ani cu moşierul Utamara, un tânăr de 26 ani, Sakuko a dat naştere la doi băieţi: Tokaji şi Yukio.

Pe RIDDINI, părinţii au măritat-o la 16 ani cu prinţul vizionar Tekkan, un bărbat de 27 ani. Au avut doi copii. Fata lor se numea Ikuko

şi sosise pe lume când RIDDINI avea 23 de ani. Băiatul, Seitaro, era cu 4 ani mai în vârstă decât sora lui.

Cu banii primiţi de la tatăl său, Seitaro şi-a cumpărat trei corăbii, pe care le-a folosit ani la rând pentru a-şi vinde produsele de pe moşie în diverse porturi ale ţării. S-a căsătorit la 27 de ani cu Hisano, o fată de 17 ani. Au avut patru copii. Fiica lor a primit numele de Kiko. Băieţii se numeau Ryo, Sekien şi Oniji.

Ikuko, fiica adorată de cei doi părinţi, a fugit la 15 ani cu negustorul Shoyo în nordul insulei Kyushu, urmând să locuiască pe mica moşie a părinţilor lui. Shoyo avea cu 4 ani mai mult decât iubita lui. Neprimind din partea părinţilor ei aprobarea pentru căsătoria cu Shoyo, un om de origine modestă, Ikuko s-a ambiţionat şi a fugit cu el. Tatăl ei, prinţul Tekkan, a renegat-o, cu toată împotrivirea lui RIDDINI, soţia lui. Ikuko a trăit modest cu Shoyo, dar au fost fericiţi împreună cu cei trei copii ai lor. Fata se numea Chiyo, iar băieţii, Yakumo şi Yujiro.

Personalitatea prinţesei RIDDINI era deosebită. A aflat de la soţul ei, prinţul Tekkan, esenţa credinţei Shinto, ajungând astfel o adeptă fanatică a tuturor practicilor, obiceiurilor şi sărbătorilor cultului shintoist.

Adepţii shintoismului aveau modalităţi de omagiere a spiritelor, a zeităţilor, a existenţelor supranaturale, desemnate prin cuvântul **kami**. Kami, fiinţe înzestrate cu o aură de mister, de supranatural, transmiteau spre oameni o forţă de stăpânire a destinelor, de supunere faţă de puterea lor ca o fatalitate benefică. Oamenii aşteptau de la kami intervenţiile cele mai favorabile, mai înţelegătoare, de adevărată solidaritate, considerând că sacralitatea nu îndepărta spiritul de om.

Între elementele naturii şi om trecerea se făcea cu uşurinţă, ca între valori apropiate, căci soarele, apa, muntele, pomul, deveneau mai repede kami-uri, adică sedii ale spiritelor numite kami, decât fiinţa omenească. Omul devenit strămoş, creator de familie, de linie genealogică, având o descendenţă atestată, sau individul trecut dincolo de înzestrările omului obişnuit prin însuşiri aparte, ca personalitate politică, religioasă sau din alt domeniu, putea deveni kami.

Stratificarea zeităţilor era destul de clară. Unii kami locuiau în cer, alţii sub pământ, dar cea mai mare parte se aflau pe pământ.

În afară de pasiunea pentru ritualurile shintoiste, prinţesa RIDDINI mai avea una: aranjarea florilor. Arta aranjării florilor se numea ikebana sau kadoo sau seika. Măiestria aranjării florilor era mai mult decât o artă. RIDDINI învăţase de la mama ei cum să aşeze florile după tulpină, după crengile uscate şi contorsionate în linii ciudate, preţuind mai mult

conturul, linia, decât culoarea. În creaţiile ei de ikebana, RIDDINI respingea supradimensionarea şi stridenţa cromatică. Prefera simplitatea, naturalul, rigoarea, modestia, calităţi deosebite care se potriveau cu firea ei. Pentru zilele festive, RIDDINI crea coroniţe, salbe, ghirlande, brăţări din florile de sezon.

Tekkan, soţul ei, o încuraja în tot ce făcea, considerând-o drept o fiinţă perfectă, ce se pregătea să ajungă o kami. La credinţa ei puternică în zeităţile cultului Shinto se adăugau sufletul caritabil şi dorinţa de a le asigura tuturor supuşilor din palat şi de pe întreaga moşie o viaţă cât mai îmbelşugată. Se întrista la aflarea unor veşti dureroase despre oameni grav bolnavi, foarte săraci din cauză că nu mai puteau să muncească. Îi ajuta cu haine, mâncare şi îndemna femeile harnice să le facă ordine în locuinţe.

RIDDINI a suferit până în ultima zi a vieţii că nu şi-a putut revedea fiica după fuga ei de acasă. Demnitatea înaltului rang nobiliar moştenit de la tatăl ei, Danjuro, a oprit-o să alerge în căutarea lui Ikuko. A trăit doar 67 de ani, atât cât inima ei a reuşit să pulseze.

Spiritul ei, înălţat în lumea zeilor, nu a ajuns un kami, ci şi-a continuat lanţul întrupărilor până în secolul 20.

Nina Petre,
3 aprilie 2018

COMENTARIUL VANESSEI:

Vă mulţumesc şi pentru acest episod.

Interesant cum funcţionează legea Karmei. Dacă pe prinţesa Riddini demnitatea înaltului rang nobiliar a oprit-o să alerge în căutarea fiicei înstrăinate, câteva sute de ani mai tarziu, Giuseppina s-a regăsit ea însăşi în poziţia fiicei fugare, trăind toată viaţa renegată de ambii părinţi.

Observ că spiritul caritabil mi se transmite de veacuri. Ajutorul de orice natură acordat celor din jur îmi umple inima de bucurie.

De asemenea, simt o bucurie unică când sunt în mijlocul florilor din grădina mea.

Vanessa,
9 aprilie 2018

Episodul 16 - NORRIK

Episodul spiritual nr.16 îl are ca erou pe NORRIK. Viaţa lui s-a desfăşurat în perioada anilor 379-423 (secolele 4 şi 5). NORRIK s-a născut într-un trib de estoni aşezat în sud-vestul teritoriului ce aparţine astăzi ţării numite Estonia, în zona unde s-a construit mai târziu oraşul Pärnu.

La începutul mileniului 2 î.Hr. au sosit în regiunea de est a Mării Baltice, dinspre Vistula şi Oder, strămoşii triburilor leto-lituaniene. Aceştia s-au amestecat ulterior cu vechii locuitori ai zonei, triburile ugro-finice. La nord de Dvina apuseană, elementele de origine baltică au fost asimilate de triburile finice. Aşa s-a format populaţia Estoniei de astăzi. Triburile estone aveau legături comerciale cu Scandinavia, cu ţinutul Vistulei, chiar şi cu triburi din zonele apelor Volga, Oka şi Kama.

Tatăl eroului nostru, NORRIK, se numea Jaak. Ocupaţiile lui zilnice erau fierăria, vânătoarea, pescuitul şi creşterea albinelor. Nevasta lui, Külliki, născuse un singur copil, pe fiul lor, NORRIK. Niciun membru al familiei nu avea ştiinţă de carte.

Jaak şi Külliki nu cunoşteau banii care circulau de mult în Europa. Schimburile de produse cu rol comercial se făceau în natură. Fratele lui Jaak, Nigul, obişnuia să le iasă în întâmpinare corăbierilor scandinavi care coborau pe ţărm. Le oferea topoare din bronz şi fier, vârfuri de suliţă din bronz, cuţite de fier în formă de seceră. Uneltele confecţionate din piatră, os şi lemn rămâneau în folosinţa familiilor estone.

La 14 ani, NORRIK şi-a început activitatea de negustor sub îndrumarea unchiului. În zilele când rămânea acasă, îşi ajuta mama la lucrările agricole. Secerile, săpăligele, cuţitele şi coasele erau confecţionate de Jaak în modestul său atelier de fierărie. NORRIK şi Külliki arau pământul cu plugul de lemn făcut tot de Jaak. Semănau secară, ovăz, orz, in, mazăre, napi.

Bărbaţii tribului defrişau anual zone din pădurile ţinutului pentru a-şi mări suprafeţele de pământ arabil. La arat, foloseau animale care trăgeau plugurile.

NORRIK s-a căsătorit la 19 ani cu iubita lui, Age, o fată cu 3 ani mai mică decât el. La 18 ani, Age a născut-o pe fiica lor, Terje. Alţi copii nu au mai avut. Casele fiind apropiate, Külliki, Age şi Terje se aflau împreună toată ziua la diverse treburi. Părinţii lui Age muriseră când ea era mică, fata fiind crescută de bunicii ei.

După căsătorie, NORRIK şi-a propus să adune ceva avere pentru fiica lui. Pleca spre sud, pe unde trecea drumul negustorilor romani, făcând cu ei schimburi comerciale importante: le oferea chihlimbar, unelte şi arme din bronz, primind de la ei obiecte metalice, bijuterii şi monede romane. Aşa a învăţat NORRIK să numere banii şi să îşi evalueze mărfurile corespunzător monedelor oferite de negustorii romani.

Navigatorii sosiţi din ţinuturile Scandinaviei cereau aceleaşi mărfuri, mai ales chihlimbar. Acesta ajungea pe căi ocolite până în sudul Europei, unde avea o mare căutare.

Terje, fată harnică şi deosebit de frumoasă, nu a avut noroc în iubire. La 17 ani, i-a murit logodnicul, ucis de hoţi pe un drum comercial care ducea spre ţinuturile slavilor de răsărit. Profund traumatizată, fata nu mai reuşea să se apropie sufleteşte de niciunul dintre tinerii care o cereau de nevastă. Împlinise 22 de ani şi tot nemăritată era. Soarta de a avea bărbat i-a sosit pe neaşteptate, cu mare suferinţă şi depărtare de satul natal.

Într-o zi întunecată de nori, la sfârşitul verii anului 423, au coborât pe ţărm câţiva marinari cu aspect sălbatic sosiţi din sudul Scandinaviei. Unul dintre ei a văzut-o pe Terje, ieşită în întâmpinarea lor cu ambii părinţi, şi a smuls-o de lângă ei. Le-a aruncat nişte blănuri de animale, arătând spre Terje şi spre corabie. NORRIK a protestat, a vrut să îşi ia fata înapoi, dar s-a trezit cu trei pumnale îndreptate spre el. Cum nu tăcea deloc, cei trei sălbatici l-au mutilat cumplit, atât de repede, încât Age nu a mai avut timp să fugă. Au ucis-o şi pe ea, apoi au luat fata şi au făcut cale-ntoarsă pe Marea Baltică.

Ajunsă nevasta răpitorului ei, Terje s-a obişnuit cu viaţa de acolo. A născut trei fete şi doi băieţi, a muncit din greu, ferindu-se să plângă de dorul părinţilor, ca să nu fie bătută de bărbatul ei. NORRIK şi Age au fost îngropaţi în necropola comună a satului, unde zăceau resturile strămoşilor.

Nina Petre,
26 mai 2018

COMENTARIUL VANESSEI:

Vă mulţumesc pentru acest episod cu mare încărcătură karmică.

A ajuns până la mine teama de a nu-mi pierde copiii. Înţeleg acum şi de unde vine această teamă extrem de puternică.

Vanessa, 29 mai 2018

Episodul 17 - KUNDE

Episodul spiritual nr.17 o are ca eroină pe KUNDE. Viaţa ei s-a desfăşurat în perioada anilor 300-339 (secolul 4). KUNDE s-a născut într-un trib seminomad aşezat pe teritoriul unui mic regat al hunilor aflat între Mongolia şi nordul Chinei. Astăzi, zona respectivă poate fi localizată în sudul provinciei mongole Syhbaatar, aproape de graniţa cu China.

Khydir, tatăl lui KUNDE, era crescător de vite. Nevasta lui, Yeke, născuse un singur copil, pe fiica lor, KUNDE. Viaţa comunităţii în care trăia această familie era deosebit de grea şi plină de pericole, din cauza climei aspre şi a deselor năvăliri ale altor triburi.

Vara, scurtă, era singura perioadă ploioasă. Toamna, rece, avea nopţile glaciale. Iarna, apele îngheţau până la mare adâncime. Primăvara era secetoasă şi friguroasă. Pământul aspru nu oferea hrana necesară animalelor. Vara venea brusc, în luna iunie. Vântul sufla cu putere aproape tot timpul. Vara, cirezile de vite aveau iarbă destulă.

Populaţia hunnu (a hunilor) fiind ataşată de viaţă nomadă, nu era preocupată prea mult de agricultură. Necesarul de produse agricole se obţinea prin schimburile comerciale cu chinezii sau prin incursiunile de pradă în ţara acestora.

Părinţii lui KUNDE, la fel ca toţi membrii comunităţii lor, creşteau cai, vite cornute, măgari şi catâri. Vitele reprezentau principalul articol în comerţul la schimb (troc) cu negustorii chinezi. Împăraţii chinezi primeau de la huni daruri în blănuri. Agricultura, slab dezvoltată, se baza mai mult pe cultivarea meiului. China îi aproviziona pe huni cu multe produse agricole.

O parte dintre femeile din satul lui KUNDE se ocupau cu meşteşugul confecţionării unor obiecte de uz casnic din produsele rezultate prin creşterea vitelor: lână, piei, oase, coarne de animale. Existau bărbaţi şi femei care făceau oale de lut.

În condiţiile unor dese războaie şi incursiuni de pradă, toţi bărbaţii capabili de luptă erau pregătiţi zi şi noapte să pornească la răfuieli cu duşmanii. Capturarea prizonierilor constituia o practică obişnuită în toate taberele duşmane. Unii erau ucişi, iar alţii, obligaţi să facă munci agricole fără a fi recompensaţi. Răpirea fetelor era extrem de frecventă la graniţa dintre Mongolia şi China.

KUNDE a fost răpită la 12 ani de un luptător chinez deghizat în negustor de alimente. Donghai avea 27 de ani şi voia să aibă câteva neveste, fie chiar şi mongole. Mama Yeke a început să ţipe disperată când

şi-a văzut fata urcată pe un cal mânat cu îndârjire de chinezul Donghai. Consăteanul Qoyor, un tânăr de 20 de ani foarte curajos la lupte, a pornit pe calul său în urmărirea fugarilor. A ajuns repede calul chinezului, l-a ucis pe Donghai, s-a întors triumfător în sat cu fata călărind pe calul răpitorului.

După 3 ani, s-a căsătorit cu ea. KUNDE şi Qoyor au avut un singur copil, pe curajosul lor fiu, Checheg, născut de mama lui la 17 ani. Socrii lui KUNDE, Guyuk (socrul) şi Sube (soacra), erau fericiţi pentru că nora lor le dăruise un nepot. La 23 de ani, Checheg, ajuns un bun negustor, făcând schimburi de mărfuri cu comercianţii chinezi, a considerat că îi venise vremea de însurătoare. A luat de nevastă o fată de 16 ani, Baichu, care i-a dăruit o fetiţă, pe Dorben. Aceste fericite evenimente s-au petrecut după moartea lui KUNDE.

Checheg avea 22 de ani, când şi-a pierdut mama, printr-un accident neaşteptat. Într-o seară ploioasă, KUNDE şi Qoyor, bărbatul ei, au pornit călare în căutarea unuia dintre caii lor care se rătăcise de herghelie. Calul lui KUNDE s-a speriat de ceva, s-a scuturat puternic, aruncând femeia. KUNDE s-a lovit cu capul de o piatră ascuţită, iar moartea s-a produs fulgerător.

Nina Petre,
11 iunie 2018

Episodul 18 - AGDHAR

Episodul spiritual nr.18 îl are ca erou pe AGDHAR, care a trăit între anii 214-255 (secolul 3). AGDHAR s-a născut în palatul părinţilor lui din oraşul Nisibis, situat la acea vreme pe teritoriul Mesopotamiei. Astăzi, vechiul oraş se numeşte Nusaybin şi este situat în sudul Turciei.

Mesopotamia, teritoriul dintre fluviile Eufrat şi Tigru, a fost inclus în statul Parţilor între secolele 2 î.Hr. şi 3 d.Hr., apoi al Sasanizilor în secolele 3 - 7 d.Hr.. În urma războiului romano-part din anii 162-166, Nisibis a intrat în stăpânirea Romei, cunoscând timp de două veacuri vicisitudinile unui oraş de frontieră. A fost capitala provinciei Mesopotamia în timpul împăratului Septimiu Sever.

Succesele militare ale familiei aristocrate a Sasanizilor au reuşit unificarea Persiei, la începutul secolului 3 d.Hr.. Ardashir, un reprezentant al acestei familii, a supus toată Persia, apoi a început să

acapareze şi alte regiuni. Regele part Artabanus V s-a ridicat împotriva lui Ardashir, dar a suferit o înfrângere zbrobitoare. În anul 226 d.Hr., Ardashir s-a încoronat ca rege, devenind suveran al marelui stat al parţilor.

Proprietarul funciar Behnam din Nisibis, căsătorit cu distinsa doamna Golnaz, avea un singur copil, pe fiul lor, AGDHAR. Băiatul a fost crescut şi educat în somptuoasa reşedinţă a părinţilor din Nisibis. A învăţat carte cu profesori aduşi din Persia. Profund atras de averea părinţilor, şi-a cerut partea care i se cuvenea la doar 18 ani.

S-a căsătorit la 24 de ani cu Shadi, o fată bogată, în vârstă de 17 ani. Au avut împreună doi băieţi: Reza, născut de mama lui la 20 de ani, şi Roshan, sosit după 4 ani de la naşterea fratelui său. Tatăl lui Shadi era un vestit negustor de sclavi, cu reşedinţa în Nisibis. Nevasta lui, Nahid, era o doamnă foarte elegantă, cu o bună influenţă asupra unicei fiice, Shadi.

Spre deosebire de nevasta şi copiii lui, cărora le-a asigurat o viaţă îmbelşugată şi lipsită de griji majore, AGDHAR a dus o existenţă agitată şi plină de pericole până la 41 de ani, când un oier răsculat i-a tăiat gâtul.

Reza, fiul cel mare, a ajuns proprietar funciar. Căsătorit la 26 de ani cu frumoasa Mahin, o fată de 16 ani, a avut cu ea un singur copil, pe fiica lor, Sanaz.

Fiul cel mic, Roshan, a ajuns negustor de mărfuri orientale. S-a căsătorit la 25 de ani cu Minu, o domnişoară de 18 ani. Au avut un singur copil, pe fiica lor Omid.

În regatul Sasanizilor, un rol foarte important îl avea religia de stat: zoroastrismul. Aceasta contribuia activ la întărirea puterii aristocraţiei funciare şi la exploatarea ţărănimii sărace. Cultul complicat al diferitelor zeităţi, al elementelor şi forţelor naturii (soarele, focul, stelele) era îndeplinit de un număr imens de preoţi. Lăcaşurile de cult erau numeroasele temple care stăpâneau pământuri întinse. Întreaga viaţă a populaţiei muncitoare era controlată de preoţi. Ei obţineau din această activitate avantaje materiale şi exercitau supravegherea în interesul statului.

În aceste condiţii, protestele sociale au avut, mai ales la început, un caracter religios. Diferitele mişcări religioase din statul Sasanizilor oglindeau lupta de clasă înverşunată. Cea mai importantă dintre ele a fost maniheismul. Doctrina maniheilor, îndreptată împotriva asupririi, împotriva statului, a căpătat repede o largă răspândire în rândul populaţiei de la oraşe şi sate.

Nobilul AGDHAR, ajuns la 41 de ani un mare proprietar funciar, posesor al unei moşii imense în afara oraşului, îşi exploata muncitorii agricoli şi toţi ceilalţi supuşi, aşa cum se cuvenea unui personaj cu faima lui. Ţăranii munceau din greu fără a primi bani, ci doar produse agricole şi câteva oi în fiecare an. Flacăra revoltei sociale a ajuns şi pe moşia lui AGDHAR în toamna anului 255. Pe când îşi inspecta uriaşa turmă de oi, a fost aruncat de pe cal, fulgerător, de câţiva ciobani. Unul dintre ei i-a străpuns gâtul cu un cuţit. Au fugit cu toţii de nu s-a mai ştiut de ei, nefiind găsiţi şi pedepsiţi niciodată.

Văduva Shadi s-a văzut nevoită, la 34 de ani, să se ocupe de întreaga avere, ajutată de singurii oameni în care mai avea încredere: tatăl ei, Kaveh, şi cei doi fii: Reza, care avea 14 ani, şi Roshan, în vârstă de 10 ani. S-au descurcat cât au putut de bine, iar memoria bunului soţ şi tată AGDHAR a fost cinstită cum se cuvenea.

Nina Petre,
29 iulie 2018

COMENTARIUL VANESSEI:

Dragă doamnă Nina,

Vă mulţumesc pentru această colaborare care, iată că s-a întins pe durata multor luni.

Experienţa colaborării noastre m-a îmbogăţit sufleteşte şi m-a ajutat să mai înaintez câţiva paşi pe drumul înţelegerii spirituale.

Vă păstrez în suflet cu respect şi apreciez munca dumneavoastră de a deschide oamenilor ferestre spre înţelegerea adevărurilor universale.

Probabil că nu am să vă întâlnesc faţă în faţă în această viaţă, dar este foarte posibil ca drumurile noastre să se intersecteze în alte vieţi.

Multă sănătate şi pace în suflet vă doresc!

Vanessa,
30 iulie 2018

ANDU

Prezentare

ANDU este fiul cel mare al doamnei VANESSA, colaboratoarea noastră la acest capitol. Student la Medicină în Canada, ANDU simte o mare pasiune pentru oameni. Îşi doreşte să ajungă să revoluţioneze medicina alopată prin îmbinarea tehnicilor alopate cu cele alternative.

Nina Petre
1 septembrie 2017

„Eu sunt o mamă prietenă cu copiii mei. Mi-am promis încă din copilărie că relaţia mea cu copiii mei va fi una de la egal la egal, şi nu una de stăpân-supus.

Comunic foarte mult cu ei, încă de când erau foarte mici. Drept rezultat, ei îmi destăinuie secretele lor cele mai intime şi îmi cer sfatul în tot ceea ce fac. Când mă aflu în dilemă şi nu am un răspuns pentru ei, despicăm firul în 100 până ajungem împreună la o concluzie. La fel fac şi eu când am nevoie de un sfat. Convoc o "adunare generală" şi cer sfatul lor. Am mare respect pentru copiii mei.

Cred că de multe ori părinţii greşesc când nu arată respect faţă de copiii lor. La rândul lor, copiii îşi vor creşte propriile vlăstare fără respect. Copiii sunt o reflecţie a educaţiei părinţilor şi a bagajului karmic."

VANESSA, mama lui ANDU

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE

6 ⭘ Jouko Holkeri (1329-1384)

7 ⭘ Karam (1147-1203)

Episodul 1 - PIERRE

Eroul povestirii este francezul PIERRE DIJON. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1884-1924. PIERRE s-a născut în localitatea Le Havre, port la Marea Mânecii, situat în nord-vestul Franţei. Era singurul copil al soţilor Antoine şi Heloise Dijon. Data naşterii lui Pierre: 7 iulie 1884, ora 19 şi 30 minute. Familia avea venituri modeste provenite din munca de marinar desfăşurată de Antoine şi a soţiei lui, ca patroană a unui mic magazin de produse cosmetice.

PIERRE a trăit pe vremea celei de-a Treia Republici Franceze. Această perioadă începuse în anul 1870 şi a durat până în 1940. În 1904, Franţa a pus bazele Triplei Alianţe împreună cu Rusia şi Marea Britanie. În Primul Război Mondial (1914-1918), au obţinut victoria asupra Puterilor Centrale.

După anii de şcoala generală petrecuţi în Le Havre, PIERRE a plecat pe mare la 15 ani, dorind să ajungă marinar alături de tatăl său. La acea vreme, Antoine lucra pe un vas francez care pescuia în Marea Nordului. Munca era grea şi plină de pericole, din cauza vremii capricioase şi a unor nave concurente aparţinând unor ţări duşmane, care nu se sfiau să atace pescadoarele franceze.

PIERRE s-a căsătorit la 23 de ani, în 1907, cu iubita lui, Mireille Dartan, o fată de 19 ani care lucra ca vânzătoare în magazinul doamnei Heloise. Au avut împreună două fete. Pe Martine, mama ei a născut-o la 21 de ani, în 1909. A urmat Laurine, sosită în anul 1914, după declanşarea Primului Război Mondial.

PIERRE a renunţat la navigaţie din nouă motive:

- apele Mării Mânecii şi ale Mării Nordului deveniseră extrem de periculoase, din cauza navelor de război rivale şi a minelor marine lansate de acestea;

- pe vreme de război, lui Mireille i-ar fi fost greu să îşi crească micuţele în condiţiile nesiguranţei circulaţiei pe străzile oraşului şi a procurării dificile a alimentelor.

Magazinul de cosmetice al mamei Heliose nu prea mai avea clienţi, iar supravieţuirea tuturor se afla în mare dificultate. Discutând în taină,

cele două familii au decis să înceapă o afacere cu uniforme militare, produse extrem de necesare trupelor franceze de pe uscat şi de pe navele militare ancorate în portul Le Havre. PIERRE a început să cumpere ţesăturile de care avea nevoie de la diverşi comercianţi sosiţi din direcţia Parisului sau dinspre alte localităţi care ajutau armata franceză. Heloise şi Mireille au învăţat de la doamna Stephanie, mama lui Mireille, să confecţioneze haine cerute de unitatea militară care activa în zona portului Le Havre. Banii primiţi ca plată pentru acele uniforme au ajutat cele trei familii să supravieţuiască în anii grei ai războiului.

După încheierea armistiţiului, în 1918, PIERRE şi Antoine au continuat să vândă haine pentru armată. Moartea lui Antoine, în 1919, din cauza unui infarct, a adus disperarea şi deruta în familiile Dijon şi Dartan. Părinţii lui Mireille erau bolnavi şi nu mai puteau să muncească. Heloise era şi ea grav bolnavă de inimă. Lui PIERRE i-a revenit dificila misiune a întreţinerii propriei familii, a mamei sale şi a socrilor lui. Războiul se terminase, iar legăturile comerciale cu Anglia deveneau din ce în ce mai prospere. Ca om de încredere al armatei, PIERRE primea în continuare comenzi pentru haine militare. Având nevoie de stofă bună, englezească, şi-a început drumurile comerciale pe Marea Mânecii, spre oraşul-port Plymouth, de unde putea cumpăra preţioasele ţesături. Şi-a deschis un atelier în Le Havre, unde lucrau câteva croitorese, munca fiind condusă de Mireille, soţia lui. Veniturile au crescut an de an, iar toată familia trăia bine.

Fericirea lor nu a durat mult. În anul 1924, când avea 40 de ani, nava pe care călătorea PIERRE, la revenirea dinspre ţărmul britanic, a naufragiat în apropiere de Le Havre, din cauza valurilor uriaşe provocate de furtună. Unii dintre călători s-au înecat în apa rece ca gheaţa, alţii au fost aruncaţi de valuri pe ţărm în stare de inconştienţă. Din oraş au sosit echipe de salvatori, ducând victimele la spital. Printre muribunzi se afla şi PIERRE. A mai trăit câteva ore, cu febră mare, delirând, provocând groaza personalului medical prin scenele de coşmar pe care le povestea. Cuvintele lui, sporadice, rostite inconştient, descriau aspecte ale înecului unor călători, oameni strigând disperaţi după ajutor. PIERRE a murit după miezul nopţii, în ziua de 14 noiembrie a anului 1924. Au rămas în urma lui o soţie văduvă la 36 de ani, o fetiţă de 15 ani, Martine, şi una de 10 ani, Laurine.

Nina Petre,
16 iunie 2017

Episodul 2 - NOKRE

Eroul povestirii este ecuadorianul NOKRE SABE, care a trăit între anii 1803-1849 (secolul 19). Data naşterii lui NOKRE: 3 iunie 1803. Ora naşterii: două noaptea. NOKRE s-a născut în oraşul Quito, aflat pe teritoriul Viceregatului Noua Granadă, formaţiune statală înfiinţată de ocupanţii spanioli.

La data de 10 august 1809, o juntă militară condusă de revoluţionarul Juan Pio Montufar a proclamat independenţa ţării. Mişcarea de eliberare a fost înfrântă temporar de trupele spaniole. După înfrângerea spaniolilor în bătălia de la Pichincha (24 mai 1822), teritoriul ţării a fost inclus în Republica Federativă Marea Columbie. După destrămarea acesteia, s-a proclamat la 13 mai 1830 statul independent. În anul 1835, s-a adoptat numele de Ecuador. A urmat o lungă perioadă marcată de lovituri de stat militare şi războaie civile, care au afectat dezvoltarea ţării.

Spaniolul Arduno Sabe, căsătorit cu indianca de etnie quechua Ekise, avea doi băieţi. NOKRE era cu 5 ani mai mic decât fratele său, Alfredo. Familia trăia modest, la limita subzistenţei, ocupaţia de bază a părinţilor fiind comerţul cu fructe. Pentru cei doi băieţi, unica şansă de a scăpa de sărăcie era meseria de militar. După anii de şcoală generală, fiecare dintre ei s-a înscris la liceul militar din Quito, unde şcolarizarea era gratuită.

NOKRE a intrat în armată la 20 de ani, după terminarea studiilor liceale, fiind înrolat în acelaşi regiment unde activa şi Alfredo, fratele său.

La 24 de ani, s-a căsătorit cu Sibella Vanedi, o fată de 17 ani care lucra ca ajutor de farmacist în farmacia tatălui ei, Enrico. Mama ei, Maria, a ajutat-o mult la creşterea celor două fetiţe. Pe Ollina a născut-o la 20 de ani, iar pe Alberta, la 25 ani. Sibella s-a calificat ca farmacistă în magazinul propriului tată, nerenunţând la serviciu nici atunci când fetiţele erau mici. Salariul ei era important, deoarece solda militară a lui NOKRE sosea sporadic şi era insuficientă pentru traiul familiei. Armata naţională avea resurse financiare insuficiente pentru ca militarii să fie retribuiţi corespunzător muncii grele şi periculoase pe care o desfăşurau zilnic.

Până la 40 de ani, NOKRE a fost trimis în zone de conflict îndepărtate, unde numeroşi dezertori din armata spaniolă şi diverse elemente fasciste făceau razii distructive în rândul populaţiei. Absenţele îndelungate ale tatălui au marcat puternic sufletele celor din familie.

Fetiţele visau urât noaptea, se trezeau plângând, strigându-şi mama. Sibella dormea cu ele în aceeaşi cameră, se trezea la fiecare zgomot şi le liniştea cât îi stătea în puteri. Deseori, fetele o întrebau: *Tata mai trăieşte?* Când îl vedeau sosind, bucuria lor era imensă.

NOKRE se comporta în familia lui ca un înger protector, dornic mereu să le aducă pacea în suflete. Îşi adora soţia şi pe cele două fiice, de care era foarte mândru. Pe Ollina a măritat-o la 17 ani cu un ofiţer, fiindcă aşa dorise ea. Fata a ajuns mama a trei copii, două fetiţe şi un băiat. Ollina avea 19 ani, iar Alberta, 14 când au rămas orfane de tata.

În nefericitul an 1849, NOKRE a fost ucis într-o luptă cu un grup de traficanţi de arme. Avea doar 46 de ani. La 40 de ani, după ce fusese rănit grav într-o luptă, rămăsese şchiop de piciorul drept. Superiorii militari l-au transferat în regimentul care proteja capitala Quito, acesta făcând dese incursiuni în zonele din apropierea oraşului. În luna septembrie a anului 1849, NOKRE a primit trei gloanţe ucigaşe în piept de la un traficant de arme şi droguri. Adus acasă de colegii rămaşi în viaţă, a fost înmormântat cu onoruri militare. Sibella, văduvă la 39 ani, şi-a continuat serviciul în farmacie, a ajutat-o pe Alberta să termine cursurile medii de farmacistă, apoi a luat-o lângă ea, în magazinul familiei.

Karma preluată de spiritul lui Andu este parţial pozitivă, restul aflându-se sub influenţa acţiunilor militare specifice, pline de violenţă, săvârşite de antecesorul NOKRE.

Nina Petre,
4 iulie 2017

COMENTARIUL MAMEI LUI ANDU, VANESSA:

„Inima mea de mamă a bătut tare-tare citind cele două poveşti ale antecesorilor spirituali ai fiului meu, Andu.

În ambele vieţi, Andu a fost în războaie şi mi-este foarte clar că va avea datorii karmice de plătit, ca urmare a luptelor sângeroase la care spiritul lui a participat.

A avut două fete în fiecare dintre cele două vieţi şi, din păcate, nu şi-a îndeplinit datoria de soţ şi de părinte până la capăt, lăsându-şi soţiile să-şi crească copiii singure, din cauza naturii job-ului, dar şi ca urmare a morţii fulgerătoare la o vârstă tânără.

În viaţa actuală, Andu este un copil de excepţie. Extrem de iubitor şi ataşat de familie.

De cel puţin un an, îmi tot spune că va fi un părinte extrem de bun şi iubitor. Acum înţelege de unde vine acea nevoie de confirmare a faptului că va fi un părinte bun. Ultimii doi antecesorii spirituali şi-au lăsat "munca" neterminată.

Andu simte o mare pasiune pentru oameni. Îşi doreşte să ajungă să revoluţioneze medicina alopată prezentă, prin îmbinarea tehnicilor alopate cu cele alternative.

Bănuiesc că puiul meu va avea o viaţă destul de solicitantă, dar cumva simt că în viaţa asta îşi va duce la capăt multe dintre planurile divine ale spiritului său.”

Vanessa, 5 iulie 2017

Episodul 3 - MANUELA

Eroina povestirii este italianca MANUELA SARESCHI. Viaţa ei s-a desfăşurat în perioada anilor 1712-1768 (secolul 18). MANUELA s-a născut în oraşul Roma. Data naşterii: 11 ianuarie 1712. Ora naşterii: 3 după miezul nopţii. La acea vreme, Roma se afla pe teritoriul Statului Bisericii, în acest oraş aflându-se reşedinţa Suveranului Pontif (Papa).

Bancherul Vittorio Sareschi, căsătorit cu distinsa doamnă Annaluisa, avea o fată şi un băiat. Fata, MANUELA, era cu 2 ani mai mare decât fratele ei, Adriano. După încheierea studiilor într-un colegiu catolic destinat băieţilor din familiile cu mulţi bani, Adriano a urmat timp de 3 ani cursuri de Arheologie, iar după absolvire şi-a început activitatea de explorator şi negustor de antichităţi. Destinaţiile preferate erau nordul Africii şi ţările Orientului Îndepărtat.

MANUELA avea o fire domestică, plăcându-i să citească şi să îşi scrie jurnalele de amintiri. Până la 12 ani, a învăţat carte acasă cu guvernante, una provenind din Roma, cealaltă din Paris. Vittorio, om foarte bogat, le-a oferit copiilor lui cele mai bune condiţii pentru creştere şi educaţie. Între 13 şi 16 ani, MANUELA a urmat cursurile celui mai costisitor pension, în care aveau acces fiicele celor mai bogaţi locuitori ai Romei.

În toamna anului 1728, când se pregătea pentru aniversarea împlinirii frumoasei vârste de 17 ani, a fost cerută în căsătorie de către unul din cei patru medici ai familiei Sareschi. Narcis Telurgi avea 29 de ani şi dorea să îşi ia de soţie o fată înzestrată cu toate calităţile dorite de

el: frumoasă, inteligentă, cultă şi, mai ales, bogată. O cunoştea pe MANUELA de când îşi începuse vizitele profesionale în familia ei. Fata crescuse sub ochii lui, era sănătoasă şi pe placul său. Nunta lor a fost ca de vis, invitaţii provenind din rândul celor mai distinse familii din oraş.

MANUELA a devenit mamă după 5 ani de căsătorie. Ornido, băiat frumos ca mama lui şi inteligent ca ambii părinţi, le-a încununat aşteptările, ajungând un medic vestit în Roma, coleg cu tatăl său în elegantul cabinet al lui Narcis. S-a căsătorit la 28 de ani cu Daniela Virti, o fată de 17 ani, care i-a dăruit două fete (Paola şi Ineda) şi un băiat (Arturo).

MANUELA a murit în luna aprilie a anului 1768, după ce s-a chinuit timp de câteva zile şi nopţi. Avusese ghinionul de a fi strivită sub caleaşca ei, răsturnată pe un drum de ţară în timp ce se îndrepta spre moşia unei familii prietene, la câteva zeci de kilometri distanţă de Roma. Moartea MANUELEI a îngrozit locuitorii oraşului, fiindcă toţi auziseră de munca ei neobosita în calitate de sfetnic al pacienţilor soţului şi fiului ei.

Catolică practicantă, femeie înzestrată cu darul transmiterii credinţei în Dumnezeu către oamenii bolnavi şi depresivi, MANUELA i-a ajutat pe mulţi să se vindece mai uşor prin credinţă, unii chiar renunţând la actul sinuciderii. În mila ei nesfârşită pentru oamenii aflaţi în suferinţă, MANUELA ura bolile, considerându-le unelte ale diavolului, menite să răpească sănătatea şi fericirea tuturor. Rugăciunile rostite lângă patul de suferinţă, acolo unde era chemată cu disperare de rudele celor grav bolnavi, făcuseră adevărate minuni de nenumărate ori.

Consilierea psihologică şi religioasă, pe care o făcea din vocaţie, talent şi bunătate, o făcuseră antipatică în ochii clerului corupt al oraşului. În repetate rânduri, duhovnicul familiei şi alţi preoţi din Roma o rugaseră să se retragă în liniştea vilei sale, renunţând la vizitele în casele cu oameni bolnavi. Neţinând seama de avertismentele clerului catolic, ea şi-a continuat activitatea de binefacere în cabinetul familiei şi în casele bolnavilor. Moartea ei cumplită, provocată de oribilul accident de trăsură, le-a oferit prilejul duşmanilor ei să argumenteze că "*Dumnezeu îi luase viaţa fiindcă se amestecase prea mult în meseria preoţilor*".

Familistă excepţională, MANUELA a reuşit să menţină o atmosferă calmă în propria familie. Mai mult chiar, a intervenit de multe ori în conflictele dintre fiul şi nora ei, aplanându-le certurile, care începeau din motive minore.

Nina Petre, 8 august 2017

COMENTARIUL MAMEI LUI ANDU, VANESSA:

„Am citit de două ori povestea Manuelei şi apoi i-am citit-o şi fiului meu, care se regăseşte total în Manuela. Asemănările între cei doi mi se par copleşitoare.

De circa doi ani, fiul meu s-a dedicat în totalitate studiului pentru a deveni doctor, o călătorie foarte lungă şi anevoioasă, care nu îl sperie însă deloc, el fiind animat de o pasiune puternică faţă de oameni şi dorinţa de a servi omenirea în felul acesta special.

Manuela îi ajuta pe cei depresivi cu sfaturi şi suport moral. Fiul meu este atras de domeniul psihologiei/psihiatriei şi studiază cu mare pasiune tratamentele existente pentru cei cu probleme mentale şi îşi doreşte să poată revoluţiona cândva domeniul medical, combinând medicina alopată cu metode de tratament alternative, având în vedere gradul ridicat de nocivitate al tratamentelor alopate actuale (tratează efectul şi nu cauza afecţiunilor; înlătură temporar efectul unor afecţiuni, dar creează alte afecţiuni în organism).

Interesant este şi faptul că fiul meu, după studii făcute în ultimii doi ani, mi-a spus că noi - oamenii- ar trebui să avem o singură credinţă - credinţa în puterea divină - indiferent ce nume-I dă fiecare dintre noi divinităţii.

Fiul meu înţelege foarte bine că nu va putea împiedica vreodată invidia celor din jur. Atitudinea lui este de obicei degajată atunci când este atacat pe nedrept, din pură răutate/invidie."

Vanessa,
9 august 2017

Episodul 4 - KERMAL

Eroul povestirii este KERMAL, care a trăit între anii 1616-1682 (secolul 17). KERMAL s-a născut în localitatea Berizak (denumire actuală), port la Golful Oman, situat în sudul Persiei. Denumirea de "Iran" a fost adoptată în anul 1935. Negustorul Ardubal avea împreună cu nevasta lui, Norami, trei băieţi. Fiul cel mare, KERMAL, avea cu 4 ani mai mult decât Rasgun. Orhad era cu 2 ani mai mic decât Rasgun.

În perioada vieţii lui KERMAL (1616-1682), pe tronul Persiei au domnit patru şahi ce aparţineau dinastiei Safavide: Abbas I cel Mare (1588-1629); Safi I (1629-1642); Abbas II (1642-1666); Suleiman I (1666-

1694). Persia a fost cucerită de arabi între anii 635-651, devenind astfel o parte a lumii islamice. Zoroastrismul, religia de stat ce dura de peste un mileniu, a fost marginalizată şi treptat eliminată. Curentul religios şiit s-a impus ca religie de stat. Dinastia Safavizilor a fost constituită în anul 1502, ţara fiind condusă de familii domnitoare ce nu erau de origine persană. Ismail I (1502-1524), întemeietorul dinastiei Safavizilor, a pus bazele unui stat persan centralizat, care a cunoscut o remarcabilă strălucire în perioada domniei şahului Abbas I cel Mare.

Ardubal, prosper negustor de mătăsuri şi bijuterii orientale, şi-a crescut băieţii în mare lux, oferindu-le posibilitatea de a studia acasă limba persană şi istoria Persiei cu ajutorul unor profesori bătrâni. La 14 ani, fiecare dintre cei trei fraţi şi-a ales drumul în viaţă. KERMAL şi Rasgun au preferat milităria, spre deosebire de Orhad, care a ajuns negustor de sclavi, complice dur al vestiţilor piraţi africani care atacau corăbiile încărcate cu mărfuri ce se încumetau să treacă prin Golful Oman. Din cauza renumelui prost pe care şi-l făcuse Orhad, întreaga familie l-a renegat.

KERMAL s-a înrolat la 14 ani în armata şahului Safi I, din dorinţa de a ajunge militar de carieră. A fost disciplinat, necruţător cu duşmanii ţării, omenos cu toţi camarazii de arme.

La 24 de ani s-a căsătorit cu Yaden, o fată superbă în vârstă de 15 ani, fiica unui militar din unitatea lui. Yaden a născut-o la 21 de ani pe Merid, unicul lor copil. Fata avea 14 ani când părinţii i-au dat-o de nevastă unui patron de flota comercială în vârstă de 27 ani. Rodmirek, bărbat priceput în afaceri, a avut împreună cu tânăra lui nevastă patru copii, două fete şi doi băieţi.

Pentru faptele sale de vitejie pe diverse fronturi, militarul KERMAL a fost înnobilat la 29 de ani printr-un ordin al şahului Abbas II. A primit în dar o moşie mare, situată la nord-est de localitatea lui natală, Berizak.

La 46 de ani s-a retras din armată, din cauza unei răni grave la piciorul drept, cauzată de o suliţă duşmană înfiptă în gambă. Rana s-a vindecat greu, iar KERMAL a rămas şchiop pe viaţă. S-a retras cu nevasta lui la moşie, unde a mai trăit 20 de ani.

La 65 de ani s-a îmbolnăvit de malarie, boală care l-a chinuit timp de un an. A închis ochii pentru totdeauna în luna iulie a anului 1682, fruntea lui răcorindu-se treptat de arşiţa bolii.

Karma preluată de spiritul lui Andu din viaţa persanului KERMAL este încărcată cu influenţe bune şi rele. KERMAL a avut o personalitate contradictorie, manifestată prin cruzimea în luptele cu duşmanii ţării

sale şi prin bunăvoinţa lui proverbială dovedită în afara luptelor. Îşi iubea toţi camarazii militari, îi respecta în egală măsură şi îi ajuta în momentele grele. Pe cei răniţi în lupte îi ajuta să îşi revină, tratându-i cu străvechile leacuri persane aflate de la mama lui.

După înnobilare, ajungând foarte bogat, s-a purtat ca un adevărat domn generos cu cei săraci. Pe moşia lui, sclavii duceau o viaţă îndestulată, iar copiii lor primeau ajutor de la stăpânul KERMAL dacă voiau să plece în alte localităţi pentru a-şi face un viitor.

KERMAL iubea natura şi animalele, nu numai oamenii. Ştia să îngrijească pomii, florile, caii, oile şi cămilele din caravana lui. Şi-a iubit enorm nevasta, fiica şi nepoţii. Când şi-a simţit apropierea sfârşitului, marea parte din avere i-a donat-o lui Merid şi copiilor ei. Yaden a rămas văduva la 57 de ani. Merid şi-a condus tatăl pe ultimul drum la 36 de ani.

Binecuvântările tuturor celor care s-au bucurat de generozitatea lui KERMAL i-au însoţit spiritul veacuri la rând, anulând astfel o parte din păcatele lui săvârşite în activitatea de militar.

Nina Petre,
7 septembrie 2017

COMENTARIUL MAMEI LUI ANDU, VANESSA:

„Este foarte evident că spiritul fiului meu şi-a creat o karmă complexă/complicată prin îndeplinirea meseriei de militar/luptător. Având în vedere traiectoria şi preocupările actuale, cred că fiul meu în această viaţă va crea o karmă frumoasă/nobilă, care va compensa în mare parte karma negativă creată de antecesorii lui spirituali.

Realizez că rolul meu de mamă este şi a fost critic în viaţa fiilor mei. Mă simt mândră şi onorată să îi am în viaţa mea, să îi pot educa şi transmite din experienţele mele precedente şi, la rândul meu, să MĂ EDUC prin interacţia permanentă cu ei.”

Vanessa, 7 septembrie 2017

Episodul 5 - HELLA

Eroina povestirii este HELLA MAYR, care a trăit între anii 1462-1524 (secolele 15-16). HELLA s-a născut în oraşul Hamburg, port vestit al Germaniei, situat la confluenţa dintre Alster şi Elba.

După ce a fost devastat de vikingi şi slavi, în secolul 10 s-au efectuat primele construcţii portuare. Hamburg a făcut parte din Liga hanseatică înfiinţată în secolul 13, reuşind să monopolizeze traficul comercial între Marea Baltică şi Marea Nordului. În 1510, a devenit oraş liber imperial. Având o piaţă de importanţă internaţională, în secolele 16 şi 17 a apărut în Hamburg prima bursă germană.

Liga hanseatică (Hansa) fiind o ligă comercială, reprezenta o asociaţie germană de negustori constituită din mai multe cetăţi din zona Balticii meridionale şi ale Sfântului Imperiu Roman. Hansa îşi avea sediul în oraşul Lübeck. Uniunea comercială dintre oraşele Lübeck, Rostock, Stralsund, Wismar şi Hamburg era stabilă şi puternică. Hansele acestor oraşe s-au unit într-o ligă, urmărind controlul comerţului extern şi oferind garanţia unei intervenţii armate în caz de ameninţare a privilegiilor dobândite de negustori.

Arno Mayr, tatăl eroinei noastre, HELLA, făcea parte din Hansa negustorilor din Hamburg. Comerţul practicat de el era orientat spre cereale. Liane, nevasta lui Arno, era mama a doi copii. Băiatul, Hermann, avea cu 5 ani mai mult decât sora lui, HELLA. Copiii soţilor Mayr au fost educaţi acasă, cu profesori din Hamburg.

Intrat în bresla negustorilor de piei şi blănuri, Hermann a reuşit să ajungă un om bogat. S-a căsătorit la 24 de ani cu Auguste, o domnişoară de 18 ani. Au avut două fete: Hilde şi Karin.

Pe HELLA au căsătorit-o părinţii la 17 ani cu negustorul de arme al Hansei din Hamburg, Alfred Schaffner, un tânăr cu privirea severă, în vârstă de 26 de ani. După 10 ani de la căsătorie, Alfred a ajuns conducătorul Hansei din oraş.

HELLA a dat viaţă la doi copii. Pe Mareike a născut-o la 20 de ani. Torsten a sosit după 4 ani de la naşterea surorii lui. Tatăl lui Alfred, militarul Hansei Oskar Schaffner, căsătorit cu doamna Anne, îşi adora nepoţii.

Mareike s-a căsătorit la 19 ani cu medicul Waldo, un bărbat de 26 de ani. Au avut trei copii. Fiul lor se numea Manfred, iar fetele, Ivonne şi Dagmar.

Torsten, fratele HELLEI, a ajuns militar în slujba Hansei, la fel ca bunicul Oskar. Căsătorit la 28 de ani cu Christine, o fată de 18 ani, a avut împreună cu ea trei băieţi: Rudolf, Leon şi Wilhelm.

HELLA a murit la 62 de ani, fiind bolnavă de tuberculoză, boală care făcea multe victime în nordul Germaniei.

Nina Petre, 24 decembrie 2018

Episodul 6 - JOUKO

Eroul povestirii este finlandezul JOUKO HOLKERI. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1329-1384 (secolul 14). JOUKO s-a născut în oraşul Turku (Lbo), port la Marea Baltică, important centru comercial, religios şi administrativ al Finlandei. În anul 1284, Finlanda fusese ridicată la rangul de ducat al Suediei (Oesterland), având centrul în oraşul Turku.

Juhani Holkeri, tatăl lui JOUKO, avea o fermă la ţară, unde creştea animale cu blană preţioasă, iar la oraş vindea produsele obţinute prin munca lui. Nevasta lui Juhani se numea Lempi. Femeia născuse trei fete şi doi băieţi, dintre care a ajuns la maturitate doar JOUKO, fiind mai voinic şi mai sănătos decât ceilalţi copii. Condiţiile de viaţă şi clima aspră ucideau anual numeroşi adulţi şi copii.

JOUKO nu a avut ştiinţă de carte, dar s-a descurcat foarte bine ca negustor. Tatăl lui având nevoie de ajutor la fermă, l-a luat acolo când băiatul avea 8 ani. Ferma era compusă din câteva barăci din lemn, un teren pentru păşune şi unul pentru agricultură. JOUKO a învăţat să crească vite, oi, porci, capre. A cultivat orz, ovăz, secară, grâu. Împreună cu alţi bărbaţi din sat, a mers la vânătoare şi la pescuit. Pădurile şi lacurile sălbatice erau folosite în comun. Satul se afla spre est de Turku şi era înconjurat de terenuri cultivate.

La 15 ani, JOUKO a început să transporte cu propria căruţă mărfuri destinate comercializării în Turku. Cel mai important centru comercial era târgul Sfântului Henry, organizat în apropierea catedralei din Turku. Acolo se cumpărau şi se vindeau cele mai diferite produse: vinuri spaniole şi portugheze, sare, lână, textile aduse din Flandra, blănuri scumpe, ustensile din lemn, cereale, piei de animale, boi de povară, materiale necesare construcţiei de nave, peşte sărat.

JOUKO s-a căsătorit la 20 de ani cu Lyyti, o fată de 17 ani, fiica negustorului Kalevi Linkomies şi a doamnei Aatu, care locuiau în Turku. Domnul Kalevi era un prosper negustor de cereale, piei şi blănuri.

Lyyti a născut trei copii, doi băieţi şi o fetiţă, rămânând doar cu Toivo, adus pe lume când avea 22 de ani. Ceilalţi doi copii au murit în primii ani de viaţă, fiind bolnavi de plămâni.

Lyyti a murit şi ea de tuberculoză, la 32 de ani. Era în iarna anului 1364. JOUKO împlinise 35 de ani, iar Toivo avea doar 10 ani. Pierderea soţiei l-a aruncat pe JOUKO într-o depresie pe care şi-a înecat-o în alcool. Nu s-a recăsătorit, dar şi-a luat-o în casă pe văduva Lahja, o femeie răbdătoare, care l-a ajutat să supravieţuiască până la 55 de ani.

Toivo i-a fost şi el de mare ajutor la fermă şi la târgul din Turku. Băiatul s-a căsătorit la 19 ani cu Oili, o fată de 16 ani. Au avut două fiice: Paivi şi Kirsi. Din fericire, amândouă au supravieţuit.

JOUKO s-a stins din viaţă în toamna anului 1384, fiind grav bolnav de reumatism, inimă şi ficat.

Nina Petre,
27 ianuarie 2019

Episodul 7 - KARAM

Episodul spiritual nr.7 îl are ca erou pe egipteanul KARAM. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1147-1203 (secolele 12-13). KARAM s-a născut într-o mică localitate din estul Egiptului, port la Marea Roşie, numită astăzi Al Qusayr.

Egiptul fusese cucerit de arabi între anii 639-641. În 969, ţara a devenit centrul Califatului Fatimid independent, iar din 1171, al dinastiei Ayyubizilor.

Nadim, tatăl lui KARAM, era negustor de sclavi. Nevasta lui, Hala, născuse doi băieţi. KARAM avea cu 2 ani mai puţin decât fratele lui, Zulfaqar. Cei doi băieţi au învăţat de la tatăl lor meseria negustorilor de sclavi, din care au trăit confortabil toată viaţa.

La 19 ani, KARAM şi-a luat-o de nevastă pe sclava tunisiană Sabriya, o fetiţă de 14 ani. Ea a născut un singur copil, pe fiica lor, Shaima, la 17 ani. Shaima s-a căsătorit la 16 ani cu negustorul de alimente Tabas, un tânăr de 21 de ani. Au avut doi băieţi: Misid şi Nizar.

Shaima împlinise 26 de ani, când i-a murit soţul, înecat în Marea Roşie. KARAM avea 50 de ani când s-a împrietenit cu negustorul de sclavi Khalil, un tânăr de 29 de ani, care s-a îndrăgostit de Shaima. Fata avea 28 de ani, era văduvă şi îşi creştea cei doi copii mici. Nunta s-a făcut după un an. Ajunsă nevasta lui Khalil, Shaima a mai născut doi copii. Fata lor se numea Muna, iar băiatul, Maruf.

KARAM a murit la 56 de ani, în primăvara anului 1203, grav bolnav de malarie. Din karma rezultată de la egipteanul KARAM au ajuns influenţe puternice până la fiinţa lui Andu. Mă refer, cu deosebire, la relaţia de rudenie dintre KARAM şi Khalil, primul fiind socrul, iar celelalt, ginerele. Amândoi au ţinut foarte mult unul la celălalt, iar Khalil a plâns amarnic după ce i-a murit socrul.

Khalil este cel de-al şaptelea antecesor spiritual pe lista soţului tău. Era originar din nordul Etiopiei şi a trăit între anii 1168-1214 (secolele 12-13). Viaţa lui s-a suprapus cu cea a lui KARAM pe o perioadă de 35 de ani. Prin voinţa celor două spirite, succesorul lui Khalil a devenit tatăl lui Andu, succesorul lui KARAM.

Nina Petre,
1 martie 2019